BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Butun ülkelerın ışçıleri bırleşınız! Butun ulkelerın ışçıleri ve ezılen halklar bırleşınız!
Karkerên hemû welatan yekbın! Karkerên hemû welatan û gelên bındest yekbın!

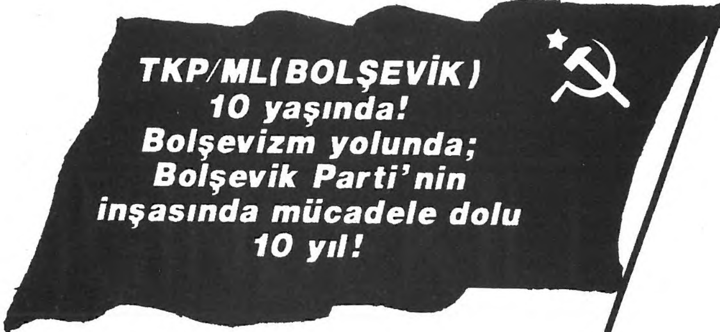
☐ Sayı/Hejmar 64 ☐ 15 Nısan/Cotanê 1991 ☐ 4000 TL

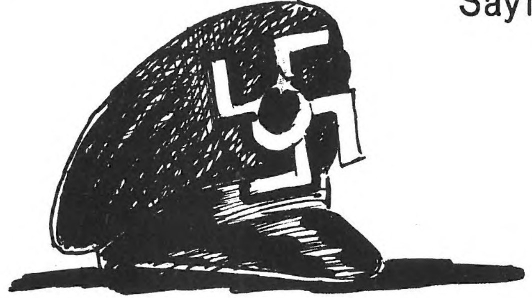
HONORÉ DAUMIER
ZUM 50. TODESTAG DES GROSSEN REVOLUTIONÄREN ZEICHNERS

EMPERYALİST SAVAŞA OLDUĞU GİBİ, EMPERYALİST BARIŞA DA HAYIR!

İÇİNDEKİLER

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

V.i.S.d.P.:
M. Korkmaz
11 Stanley Rd., Leeds LH8
England

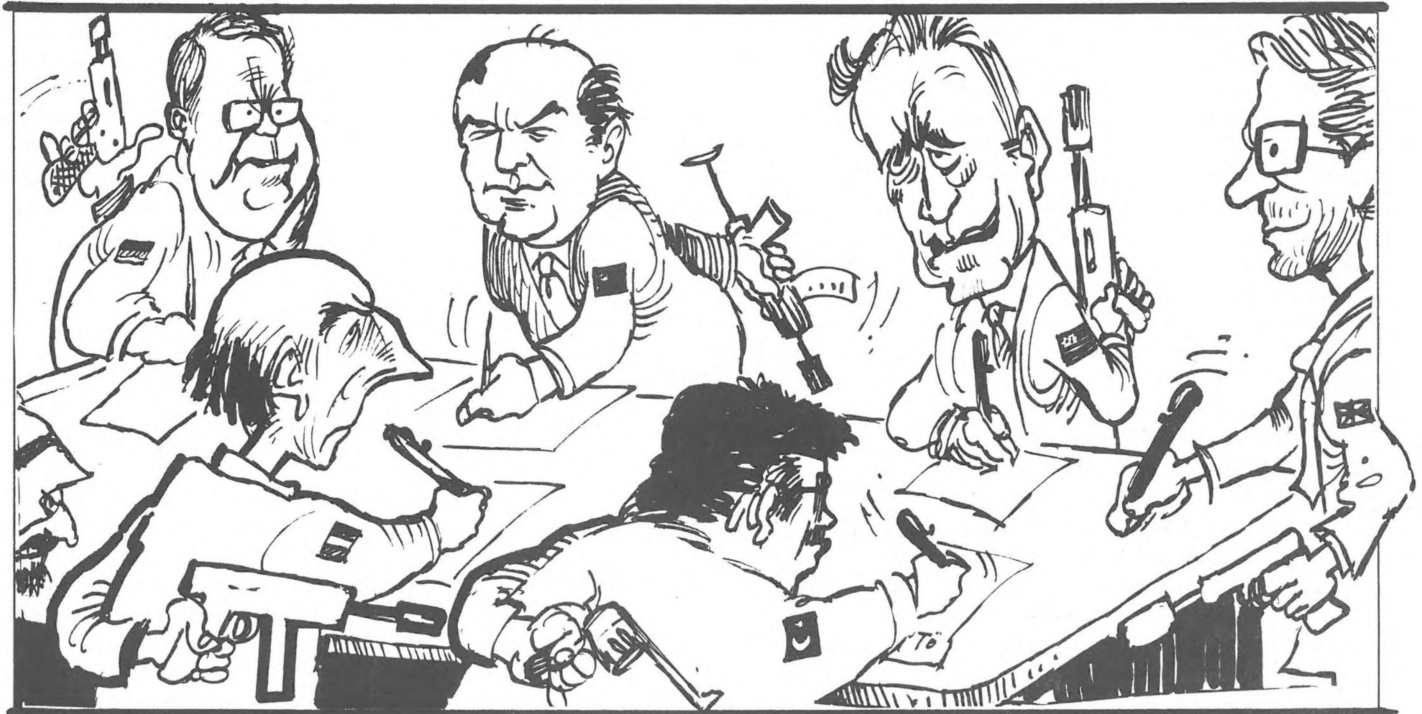
Yazışma Adresi:
PLK Nr. 106606 C
D-8000 München 32

Fiyatı:
4000 TL. 4 DM.
12 FF. £ 1.25. 30 ÖS

Komünist Partisi
Manifestosu'nun
Kürtçesini
yayınlamaya
devam ediyoruz.

— Kurtlar Sofrası —

TKP/ML(BOLŞEVİK) MK'nin, elimize geçen üç ayrı açıklamasını yayınlıyoruz. YAZI KURULU

1 Mayıs'ta emperyalizme, feodalizme, ırkçılığa, faşizme, erkek egemenliğine, ulusal baskıya, her türlü gericiliğe ve sömürüye karşı; devrim bayrağını yükseltmeye... İleri!

YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!

ULUSLARARASI işçi sınıfının birliğinin; uluslararası işçi sınıfının ve ezilen halkların emperyalizme karşı mücadele omuzdaşlığının simgesi olan 1 Mayıs geliyor.

1 Mayıs 1991, emperyalist dünyanın değişen güç dengeleri temelinde yeniden şekillendirilmesi hummalı faaliyetlerinin yaşandığı bir ortamda geliyor. Başta ABD emperyalistleri ve diğer emperyalist büyük güçler olmak üzere, tüm emperyalist, sosyal-emper yalist ve gerici güçler "Yeni Düzen" den söz ediyorlar. "Yeni" dedikleri düzen gerçekte emperyalizmin tarihi kadar eskidir. "Yeni"lik özde değil, şimdi dalaşını yürüttükleri yeniden paylaşımda, emperyalist sömürü pastasından hangi gücün ne kadar pay alacağındadır.

Bu "yeni" düzenin temeli, –dün de olduğu gibi– bütün dünyanın emperyalist büyük güçler arasında sömürü ve nüfuz alanları olarak bölünmüş olmasıdır. Dünyanın bir yanda "uygar" sömüren ve ezen emperyalist ülkeler ile, dünya nüfusunun büyük çoğunluğunu barındıran geri-bağımlı ülkeler biçiminde bölünmüş olmasıdır. Bu "ye ni" düzenin temeli, dün olduğu gibi bugün de emperyalist azami kar, ve emperyalizmin kendine bağımlı ülke halklarının sırtından elde ettiği aşırı karlardır. Bu "yeni" düzenin ayrılmaz yol arkadaşları emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaşlardır.

1991 başındaki "Körfez Krizi" adı verilen petrole/Ortadoğu'ya hakimiyet savaşı, bütün emperyalist çanak yalayıcılarının "artık kalıcı barış çağına girildiği" yalanlarını tuzla buz etmiştir. Bir kez daha emperyalizmin savaş demek olduğu görülmüştür. Şimdi emperyalistler hummalı bir çaba içinde "barış"larını yerleştirmeye çalışıyorlar. Fakat emperyalistlerin barışının da işçi sınıfı ve ezilen halklar açısından özlenecek bir yanı yoktur. Emperyalist barış, gerçekte, emperyalistler açısından kendi aralarındaki güç dengesinin yeniden tesisi ve işçi sınıfı ve ezilen emekçi yığınların "barış" içinde sömürülüp ezilmesinden başka bir anlam taşımaz. Bu "yeni" düzenin kaçınılmaz yol arkadaşları ırkçılıktır, şoven milliyetçiliktir; emekçi yığınların din, mezhep, ırk, milliyet, vb. çelişmeler temelinde birbirine karşı kışkırtılmasıdır. "Bölüp yönetmek", bu "yeni" olduğu söylenen emperyalizm kadar eski düzenin temel siyasetlerinden biridir. Bu "yeni" düzen de erkek egemenliğinin düzenidir. Bu "ye ni" düzen de siyasi alanda demokrasi adına demokrasinin ırzına geçilmesidir, bütün çizgi boyunca gericiliktir, bir çok alanda açık terörcü diktatörlükler, yani faşizmdir. Bu "yeni" düzen doğal dengelerin altüst edilmesi, insanlığın yaşama temellerinin dinamitlenmesidir. Kar uğruna doğanın dengesinin bozulması bu "yeni" düzenin –eskisinden devraldığı– tipik özelliklerinden biridir. Bu yeni düzenin onun kaçınılmaz yol arkadaşları olan, milyarlarca insana layık gördüğü açlık ve yoksulluk ile; gerici, karşı-devrimci savaşlarla; ırkçılık ile erkek egemenliği ile, feodalizmi ayakta tutması ile, doğal dengelerin altüst edilmesi ile, faşizm ile vb. vb. BARBARLIKTIR !

EMPERYALİST BARBARLIĞIN TEK ALTERNATİFİ: SOSYALİZM, KOMÜNİZM!

Emperyalist barbarlığa dur denmediği taktirde, bu "yeni" düzeņ, barbarlığı insanlığı tür olarak ortadan kaldırmaya kadar götürebilecek potansiyele sahiptir. Bu barbarlığa dur demek için yitirecek bir an zaman yoktur. Bu barbarlığın bir tek alternatifi vardır; Sosyalizm/Komünizm! İnsanın insanı sömürüsü ve doğayı talanı üzerine değil; doğa ile uyum içinde, insanların sürekli yükselen maddi ve manevi gereksinimlerini karşılama amacına yönelik, sömürüsüz, planlı bir ekonominin temeli üzerinde yükselen bir toplum! Irkçılık, şovenizm, milliyetçilik temelinde birbirini boğazlayan bir insanlık değil, proleter enternasyonalizmi temelinde birbirinin hakkına say gılı bir insanlık! Erkeğin kadın üzerinde egemenliği değil, erkek kadın arasındaki eşitlik üzerinde yükselen bir toplum. Bireyin kırılıp büküldüğü değil, özgürleştiği; özgür bireylerin özgür birlikteliği üzerine kurulu bir toplum! Özgürlüğün sınırının bireyin bilinçliliği temelinde, zorunluluğun kavranması temelinde çizildiği bir toplum. Sonuçta bayrağında "herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre" yazan Komünist toplum! Bu bir ütopya değildir! Bu insanlığın –eğer varlığını sürdürmek istiyorsa– önündeki tek gerçek alternatiftir...

GÖREV, GERÇEKLEŞTİRİLMESİ ZOR OLAN BASİTİ GERÇEKLEŞTİRMEK!

Sorun bu açık, berrak ve basit olanın gerçekleştirilmesinin zorluğunda yatıyor! Zorluk, komünizmin ekonomik temelinin yokluğunda yatmıyor. Gerçekte, bugün üretimin toplumsallaşma derecesi ve üretim araçlarının gelişme derecesi, üretimin ve ürünlerin zenginliği, komünizmin objektif

temelinin her zamankinden daha olgun olduğunu gösteriyor. Yalnızca son emperyalist savaşın, yalnızca müttefikler açısından "masrafı" olan, günlük yarım milyar la yapılabileceklerin düşünülmesi bile, emperyalist talanın, emekçilerden işçilerden soyulup, emperyalist amaçlar için kullanılan zenginliğin boyutlarını göstermek için yeterlidir. İki ay kadar süren son emperyalist savaşın yok ettiği maddi değer, yalnızca Irak ve Kuveyt'te toplam 400 milyar dolar civarındadır. Bu değerin emperyalist amaçlar için değil, tüm emekçilerin maddi ve manevi ihtiyaçları için kullanıldığını bir kez düşünmek bile, emperyalist barbarlığın kavranmasına yeter! Zorluk tam da bu noktada, emperyalist barbarlığa karşı mücadele bilincinin eksikliğinde, işçi ve emekçi yığınların emperyalist barbarlığın gerçek yüzünü görmemesinde ve kendi gücünü kavramamasında yatıyor. Sorun bu zorluğu aşmaktır. Bu zorluğu aşmada, işçi sınıfını sol laflarla emperyalizme bağlayan, emperyalizmin işçi sınıfı ve emekçi yığınlar içindeki ajanları revizyonizm, oportünizme karşı amansız bir ideolojik mücadele zorunludur.

Bu bağlamda, daha düne dek bütün dünyada emperyalist burjuvazinin ve modern revizyonist hainlerin ve onların yardakçılarının "yaşayan sosyalizm" olarak sunduğu sosyal-emperyalist kampın çöküşü, kısa dönem açısından kapitalizmin sosyalizme karşı zaferi olarak gösterilse ve büyük yığınlar tarafından böyle kavransa da, uzun dönem açısından Sosyalizm-Komünizm önündeki en büyük engellerden bir bölümünün ortadan kalkması anlamına gelmektedir. Artık burjuvazinin elinde sosyalizm-komünizm budur diye gösterip, kötüleyeceği; sosyalizm ve komünizm adına, onun ırzına geçilmesinin yaşayan örnekleri yoktur.

Artık Sosyalizm-Komünizm, modern revizyonist Kruşçef, Brejnev, Gorbaçov, Teng Siao Ping dönemlerinin teori ve pratikleri ile değil; Marks, Engels, Lenin, Stalin'in teori ve pratikleri ile; Lenin, Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği'nin sosyalist inşa pratiği ile; Çin'de Büyük Proleter Kültür Devrimi pratiği ile vb. ölçülecektir. Son olarak revizyonistleşip, yozlaşan Arnavutluk Emek Partisi'nin önderliğindeki Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin de açıkça emperyalist karşı-devrim safında konaklaması ile, artık hiç bir revizyonist-sosyalizm kalmamış; gerçek Sosyalizm'i, Komünizm'i savunanlara karşı kullanılan silahların bu bölümü işlemez hale gelmiştir.

Bu 1 Mayıs'ta komünistler, sınıf bilinçli işçiler, bu bilinçle "Ya barbarlık, ya sosyalizm" şiarını bayraklarına yazmalı; emperyalizme karşı Proleter Dünya Devrimi bayrağına sarılmalıdır.

TÜRKİYE-KUZEY KÜRDİSTAN'DA DA ÇÖZÜM DEVRİMDE!

1 Mayıs 1991'de, ülkemiz Türkiye-Kuzey Kürdistan'da hakim sınıfların yeni "düzenleme"leri gündemde. Uluslararası alandaki yeniden paylaşım, özellikle Ortadoğu'da odaklandığı günümüzde, ülkemizde de yansımasını buluyor. Bugünkü Özal-ANAP hükümeti, savaşın askeri galiplerinin yanında yer almış olma olgusunu, kendi siyasi iktidarlarını korumak ve sağlamlaştırmak için kullanmak istiyor. Özal bir yandan içte kendi iktidarını sağlama almaya çalışırken, diğer yandan da dışta, T.C. faşist devletinin Ortadoğu'da kurulan kurt masasında pay alma çabalarını yürütüyor. Hakim sınıfların Özal tarafından temsil edilen kesimi, son savaşla birlikte kesin tercihini yapmış durumda. Onlar kendi geleceklerini Batılı emperyalizm ile bütünleşmiş ve Batılı emperyalizmin Ortadoğu'daki ileri karakolu rolünü oynayacak, ve fakat bölgede de kendisinin bir "alt" büyük güç olmasına "izin verilen" bir "Türkiye"de görüyorlar. Onların şu an düşledikleri "büyük Türkiye" bu!

Onlar bu yüzden hem ülkemizdeki reformist burjuva muhalefetin yüreğine su serpecek, hem de Batılı emperyalistlerin "demokratik" vicdanlarını rahatlatacak bir takım "demokratikleştirme" adımlarını gündeme getirdiler. Bir yandan Kuzey Kürdistan'da genelde Kürt ulusuna, özelde de PKK' nın örgütlü güçlerine ve devrimcilere karşı yürütülen savaş yoğunlaştırılırken, diğer yandan Kürtçe yasağının güya kaldırılması, 141. ve 142. maddede yapılması planlanan değişiklikler, hep bu çerçevedeki değişikliklerdir. ANAP içindeki son kavga da, gerçekte yine bu tercihlerin bir yansımasıdır.

Hakim sınıflar, şimdi işçileri, emekçileri yine kendi aralarındaki it dalaşında taraf olmaya çağırmanın hazırlıkları içinde. Onlar bu yıl seçimleri gündeme getirme hazırlıkları için de. 1 Mayıs'ta işçiler ve tüm emekçiler, hakim sınıfların bu it dalaşını elinin tersi ile itmeli, kendi savaşına Türk hakim sınıflarının faşist devletine karşı demokratik halk devrimi savaşına sahip çıkmalıdır. İşçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da emperyalizmin ve onun yerli uşaklarının hakimiyetine son vermek; tüm feodal kalıntıları temizlemek; Kürt ulusunun ayrılma hakkını özgürce kullanabileceği şartları yaratmak; yurtdışındaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönüp yerleşme, ve kendi kaderlerini tayin haklarını özgürce kullanacakları şartları yaratma, her türlü ulusal baskıya son vermek; Kuzey Kıbrıs üzerindeki faşist Türk askeri işgalini kaldırmak; kadınlar üzerindeki pederşahi baskılara son vermek, faşizmi yıkmak, bağımsız-demokratik bir Türkiye-Kuzey Kürdistan yaratmak; Türkiye-Kuzey Kürdistan'da tüm uluslardan, milliyetlerden halkların özgür iradeleri temelinde özgür birliklerinin yolunu açmak için tek alternatiftir. İşçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi, Türkiye - Kuzey Kürdistan'ın barbarlıktan kurtuluşu olan Sosyalizmin, Ko münizmin önündeki engelleri, sosyalist devrimin önündeki engelleri temizleyecek devrimdir. İşçi sınıfı önderliğindeki demokratik halk devrimi; sosyalist devrim, proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirmek için gerekli bir aşamadır.

Kurtuluş, hakim sınıfların it dala-

şının kuyruğunda değil, işçi sınıfının bağımsız örgütlenmesinde, işçi sınıfı önderliğinde, tüm emekçilerin demokratik halk devrimindedir.

İşçiler, emekçiler... 1 Mayıs'ta görev; bu mücadeleye sahip çıkmak, bunu omuzlamaktır. 1 Mayıs'ta görev; eldeki tüm araç ve imkanları kullanarak, tüm eylem biçimleri ile devrim şiarını yükseltmektir

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN! YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!

Devrim, yalnızca Türkiye-Kuzey Kürdistan'da değil, emperyalist dünyanın her köşesinde, işçi sınıfı ve ezilen halkların kurtuluşunun biricik yoludur.

Devrim, her ülkede ulusal özgünlük ve özellikleri dikkate alıp, kendine özgü bir yol izlese de, şeklen bu anlamda ulusal görünse de, özü itibarı ile dünya emperyalist sistemine karşı yönelmek, onu yıkmayı hedeflemek, enternasyonal olmak zorundadır.

Bütün ülkelerin işçi sınıfının ve emperyalizmin ezip sömürdüğü tüm halkların çıkarları ortak, düşmanları birdir. O halde, her ülkenin işçisi kendisini bütün dünyada enternasyonal işçi sınıfının bir parçası olarak kavramak, öyle davranmak zorundadır. O halde bütün ezilen halklar birbirlerini devrim mücadelelerinde desteklemek, birbirlerinin mücadelelerini kendi mücadeleleri olarak kavramak zorundadır. Kapitalist toplumun en devrimci sınıfı olan işçi sınıfı uluslararası emperyalizme karşı proleter dünya devrimi mücadelesinin öncü sınıfı olduğunu kavramalı, milliyetçi cendereyi parçalamalı, proleter enternasyonalisti olarak davranmalıdır.

1 Mayıs, "BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN" yüce şiarının bütün işçilere ve ezilenlere yüklediği yükümlülüklerin bilincinde, devrimci bir tarzda kutlanılmalıdır. Bu bağlamda kuşkusuz en önemli görev, sınıf bilinçli komünist işçilere düşmektedir.

Bütün dünyada komünizmin en zayıf dönemlerinden birini yaşadığı, komünist örgütlü alternatifin somutta en güçsüz olduğu bu ortamda, sınıf bilinçli işçiler 1 Mayıs'ı bugünün temel görevi olan gerçek Bolşevik Komünist Partilerini yaratma, inşa etme çalışması için bir araç olarak kullanmalıdır.

Bu bilinçle, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da sınıf bilinçli işçilere sesleniyoruz:

Sınıf bilinçli işçiler, 1 Mayıs'ta görev, işçi sınıfı önderliğinde devrimin kurmay heyeti olan TKP/ML(BOLŞEVİK)'in yaratılması, ayakları üzerine dikilmesi çalışmasına katkıda bulunmaktır. Her alanda TKP/ML(BOLŞEVİK)'in sesine kulak verin! Her alanda TKP/ML(BOLŞEVİK)'i güçlendirin!

YAŞASIN 1 MAYIS!
YA BARBARLIK YA SOSYALİZM!

20 Mart 1991

Emperyalist savaşa olduğu gibi, emperyalist barışa da hayır! Ya barbarlık, ya Sosyalizm!

ORTADOĞU'DA 17 Ocak'ta müttefik emperyalist güçlerin, Irak'a saldırması ile başlayan sıcak savaş, 28 Şubat 1991 de, Irak'ın müttefiklerin ateşkes için dayattığı tüm şartları kabul ettiğini yazılı olarak bildirmesi üzerine ilan edilen geçici ateşkesle durdu.

Faşist Saddam Hüseyin rejiminin ağır bir askeri yenilgisi ile biten savaşı, savaşın iki tarafı da kendileri için büyük zafer olarak ilan ettiler.

Savaşın başını çeken ABD emperyalistleri ve onunla birlikte hareket eden emperyalist ve gerici güçler, savaş hedefine ulaşıldığını; "Kuveyt'in kurtarıldığını"; "uluslararası hukuk kurallarının bir diktatör tarafından çiğnenmesine son verildiğini", "bunun demokrasi ve uluslararası birlikte yaşam açısından, tüm insanlık tarafından kazanılmış büyük bir zafer olduğunu" açıkladılar.

Ne büyük sahtekarlık! Kurtarıldığı söylenen Kuveyt, bugün bir yandan "müttefiklerin" tarihin görmediği yoğunluktaki bombardımanları sonucu; diğer yandan Kuveyt'i terketmek zorunda bırakılan faşist Saddam Hüseyin rejiminin "benden sonra tufan" mantığı ile petrol kuyularını yakması sonucu alev alev yanıyor. "Kurtarılan" Kuveyt'in büyük bir bölümünde şimdi gündüz-gece ayrımı ortadan kalkmış durumda! Ama emperyalist tekeller için ne gam? Onlar daha şimdiden Kuveyt'i yeniden imar(!) için öngörülen 200 Milyar dolar tutarındaki ihalelerin önemli bir bölümünü paylaşmış durumda. İnsanlığın zaferi olduğu söylenen "zafer"; gerçekte, insanlığa şimdiye dek görüp yaşadığı en büyük doğa felaketini; emperyalist tekellere ise hayalini bile göremeyecekleri büyüklükte kârı getiren, emperyalist tekellerin zaferidir. Demokrasinin, diktatörlüğe karşı zaferi denen "zafer", gerçekte, emperyalist büyük güçlerin, kendilerinden izinsiz haydutluk yapmaya kalkan bir küçük haydutu cezalandırma zaferidir. Demokrasinin zaferi olduğu söylenen zaferin, ne biçim bir demokrasinin zaferi olduğu, bu "demokrasi zaferine" sahip çıkanların durumundan bellidir.

Örneğin faşist Türkiye, faşist Suriye vb. "demokrasi" savaşçısı kesilmiştir. Faşist cunta markalı cumhurbaşkanı Özal, utanmadan Irak'a "demokrasi" götürmekten söz edebilmektedir. Demokrasinin "D"si ile ilgili olmayan, feodal Sabah sülalesi hanedanlığını iktidara getirmek "demokrasi" hedefi olarak ilan edilebilmektedir.

Emperyalizmin en "demokratiğinin" demokrasiden ne anladığına en iyi örnekler, bu savaş içinde bir kez daha yaşanmış; demokrasi adına savaş alanından yapılan "canlı" yayınlar, Amerikan, İngiliz, İsrail vb. vb. askeri sansüründen geçerek ulaşmıştır kitlelere. Savaş boyunca tepelerine 300 bin ton tutarında bomba yağdırılan, Bağdat, Basra, Nasiriye gibi büyük şehirleri yerle bir edilen; açlığa susuzluğa mahkum edilen, yüzbinlerle ölü veren Irak halklarının acıları gözlerden bilinçli olarak gizlenmiştir. Bunların savundukları söyledikleri demokrasinin bir yüzü budur. Bunların demokrasi adına konuşması en büyük sahtekarlıklardan biridir.

Müttefikler "zafer"lerini böyle tanıtırken, Ortadoğu'da hakimiyet hayali peşinde, Irak halklarını gerici emperyalist savaş içine sürükleyen faşist Saddam Hüseyin de, ateşkesi "yiğit Irak ordusunun zaferi" olarak tanıtma utanmazlığını gösteriyor; "müminlerin kara savaşında verdirdikleri büyük zayiat karşısında, Irak'a saldıranların ateşkesi kabul etmek zorunda kaldıkları" masalını yığınlara anlatıyordu. Kendi yayılmacı amaçları için sahip çıkar göründüğü Filistin halkının davası "bir başka zamana" erteleniyordu! Alınan büyük askeri yenilgiyi, zafer olarak adlandırmak, ve etrafında da buna inananlar bulmak, emperyalizmin yetiştirmelerine özgü bir beceridir. Faşist Saddam Hüseyin, yenilgiyi zafer gösterirken, yüzbinlerle ölü, sakat, aç, susuz yoksula ne kadar değer verdiğini de bir kez daha göstermiştir.

Gelinen noktada, şimdi Ortadoğu'da "yeni" emperyalist düzenin aç gözlü pazarlıkları, tüm emperyalist ve gerici güçler arasında tüm hızıyla sürüyor. Bu pazarlıklarda her emperyalist büyük gücün ve pazarlıkta yer alan gerici güçlerin her birinin kendine özgü istekleri belirlenmiş durumda, fakat bu isteklerin ne kadarının gerçekleşeceği bir dizi, henüz çözümlenmemiş faktöre de bağlı. Bu faktörlerin en başında, faşist Saddam Hüseyin rejiminin akıbetinin ne olacağı geliyor.

Bu bağlamda, savaşın başını çeken Amerikan emperyalistleri, onlarla birlikte hareket eden İngiliz emperyalistleri; onlarla birlikte hareket eden Suriye, Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri, Türkiye, İsrail gibi bölgesel gerici güçler, hesaplarını Saddam rejiminin devrilmesi üzerine kurmuşlardır.

Rus sosyal-emperyalistleri Saddam rejiminin varlığını sürdürmesi şartlarında da Ortadoğu'da söz sahibi olabilmek için savaşın son döneminde açık arabulucu rolüne soyunmuştur.

Alman emperyalistleri ve Japon emperyalistleri ve Fransız emperyalistleri, hem Saddam rejiminin sürmesi, hem de düşmesi şartlarında Ortadoğu'da iyi ilişkilerini zedelemeyecek bir ikili taktik tutturmuşlardır.

Aslında emperyalist büyük güçler ve emperyalist güçlerden hiç biri bu savaşta Saddam rejimine açıkça destek vermemiştir ve hepsi için optimal çözüm, Saddam rejiminin devrilmesi, yerine her emperyalist büyük gücün kendi çıkarları açısından, o çıkarlara en uygun siyasi yapının kurulmasıdır. Fakat Saddam rejiminin andaki gerçek alternatifleri de emperyalist güçlere fazla güven verici alternatifler değildir. Saddam Hüseyin rejiminin devrilmesi sonrası Irak'ta, Irak'ın devlet olarak birliğini sürdürecek "batı yanlısı", "islam tehlikesine karşı laik" bir alternatif, kısa sürede ufukta görünmemektedir. Faşist Saddam Hüseyin rejimi karşısında biraz örgütlü görülen alternatif, özellikle Irak'ın güne-

yinde "İslam Devrimi Konseyi" firma adı altında iş gören islamcı —İran destekli— bir güç. Bu güç, şimdi ateşkesin hemen ardından Basra'da bir bir dizi Güney Irak kentinde Saddam Hüseyin ordusunun artıklarına karşı bir isyan hareketine önderlik ediyor. Irak'ın çoğunluğu şii olan emekçi yığınlarının Saddam Hüseyin rejimine haklı tepkilerini, gerici dinci faşist İran destekli islamcı güçler, iktidarı ele geçirmenin bir aracı olarak kullanmaya çalışıyor. Gücünü önemli ölçüde yitiren Saddam Hüseyin rejimi, güneyde İran destekli islamcı bir harekete karşı ölüm kalım savaşı verirken, kuzeyde —Güney Kürdistan'da— Kürt milliyetçisi örgütler Batılı emperyalistlere kendilerini Irak'ta demokratik iktidar alternatifinin en azından iktidar ortağı olarak kabul ettirme çabası yürütüyor.

Güney Kürdistan bugün önemli ölçüde bu alanda faaliyet yürüten Kürt milliyetçisi örgütlerin denetiminde. Saddam rejimi güçlerine karşı savaş sürüyor. Bu bağlamda Türk faşist devleti de, Güney Kürdistan'daki gelişmelerin bütünüyle dışında kalmamak için Güney Kürdistan Kürt örgütlerinin temsilcileri ile görüşmeler yürütüyor. Emperyalist güçlerin bütünüyle kontrol edemedikleri bu gelişmeler onlara kaygı veriyor. Irak'ın devlet bütünlüğünün parçalanması, Irak'ın Lübnanlaşması şu anda emperyalist büyük güçlerin tercihi değil. Fakat Saddam Hüseyin önderliğindeki faşist Baas rejimi dışında Irak'ın devlet bütünlüğünü koruyacak bir alternatif de şu anda görülmüyor. Bunun görülmediği şartlarda, iyice zayıflamış ve mümkünse kişi olarak Saddam Hüseyin'i dıştalamış bir Baas rejimi —ve evet, hatta kısa süreli ve zorunlu bir alternatif olarak Saddam Hüseyin ile de— yaşama; Irak'ın Lübnanlaşmasına tercih edilecek bir alternatif olarak görülüyor, zaferin galiplerine...

Şimdiden Baas yönetimi içinde ve Saddam'ın eski sürgünleri içinde alternatifler aranıp, tanıtılmaya çalışılıyor. Öyle ya da böyle, önümüzdeki aylar, ABD başkanı Bush'un deyimi ile, Ortadoğu'da "yeni" bir düzen kurulma pazarlıkları sürecek. Bu pazarlıklar içinde, ABD kuşkusuz kendisinin kesin hakim olduğu bir düzen yerleştirmeye çalışırken, başta Alman, Japon, Fransız emperyalistleri olmak üzere diğer Batılı emperyalistler ve Rus sosyal-emperyalizmi pastayı tek başına ABD'ye ve onun yanında onunla hareket eden İngiltere'ye kaptırmamak için dalaşacaklar. Şimdi Ortadoğu Batılı emperyalist büyük güçlerin diplomisisinin temel alanı olacak.

Türk faşistleri, savaş içindeki açık tavırları ile, savaş sonrasındaki değerlerini arttırmaya çalıştılar. Savaş içinde, bugünkü yönetime çok sözler verildi. Şimdi ANAP-Özal iktidarı, bu sözlerin peşine düşerek, hem kendi siyasi iktidarlarını güçlendirmeye, hem de Türk faşist devletini Ortadoğu'da şimdiye dek olduğundan daha sağlam bir "Batı kalesi" haline getirmeye çalışacaklar. Bunun için Batılı emperyalistlerin gözünü boyama işlevine de sahip bir takım "demokratlaştırma" eylemleri Türk hakim sınıflarının bugünkü Özal-ANAP iktidarının gündeminde. Türk Ceza Kanununun 141. ve 142. maddelerinin kaldırılması, Kürtçe konusunda yapılan göstermelik değişiklikler, son olarak ANAP'ta girişilen vitrin değişikliği ve ANAP'ta Özalların kesin hakimiyetini yeniden kurma operasyonları, hepsi bu çerçeve içinde görülmek zorundadır.

Savaşta galipler yanında yer alan ve kendisine bakılırsa, savaşın esas galibi olan —dediğine göre Bush hep ona danışarak almış kararlarını— Özal sarsılan iktidarını, savaş içinde kazandığını düşündüğü yeni popülariteyi kullanarak sağlama alma plan ve hazırlıkları içinde. Bu, bu yıl içinde bir erken seçimi; ve belki bir cumhurbaşkanlığı seçimi için iki sandıklı ve belki de yerel seçimleri de öne alan bir seçimi —bunun öncesinde bir anayasa değişikliği referandum seçimini— olası hale getiriyor. Türkiye'de hakim sınıflar arasında dalaş, bu yıl içinde daha büyük boyutlara ulaşacak, yığınlar hakim sınıfların siyasi partileri tarafından da daha yoğun bir şekilde siyaset içine çekilecektir. Uluslararası planda emperyalist "barış" için yürütülecek dalaşlar; ülkemizde siyasi iktidar için yürütülecek dalaş, yığınlara kurtuluş yolu, çözüm yolu olarak gösterilecektir her zaman olduğu gibi.

Emperyalistlerin Ortadoğu'da kuracaklarını söyledikleri yeni düzen; Filistin Arap ulusunun; Kürt ulusunun başta olmak üzere; bölgenin tüm emekçi halklarının en doğal haklarının gaspı temelinde yükselecek olan ve emperyalistler tarafından barış içinde ezilme ve sömürülmesini garanti altına almayı amaçlayan bir düzendir.

Kuşkusuz bu "yeni" düzende emperyalistler gerek Filistin, gerekse Kürt sorununu; gerek İsrail'in işgal ettiği topraklar, gerekse Kuzey Kıbrıs'taki faşist Türk işgali sorununu kendi çıkarları doğrultusunda bir çözüme kavuşturmaya çalışacaklar; bölgede barışı tehdit eden bu sorunları çözdüklerini söyleyeceklerdir. Bu sorunların şu veya bu biçimdeki emperyalist çözümleri, sorunların gerçek çözümü olarak; kurulan "yeni" düzen de, barış düzeni olarak yutturulmaya çalışılacaktır.

Gerçekte ise, bu "yeni düzen"in "barış"ı, emperyalist sömürüye karşı savaşı ezme savaşlarını içeren; bunun yanında ulusal-dinsel temelde yığınların birbirine karşı kışkırtılıp kırmasını içeren, kan dolu, acı dolu, gerici savaş dolu; doğanın talanı ile dolu, ulusal azınlıkların ezilmesi ile dolu, işçi sınıfına ve devrimci harekete karşı yok etme savaşları dolu bir "barış"tır. Biz emperyalist savaşa karşı olduğumuz gibi, emperyalist barışa da karşıyız! Gerçek bir barış, ancak emperyalizmin tarihe gömüldüğü bir dünyada, "halklar kendi konuştuğunda" mümkündür ve bu, bir gün mutlaka gerçek olacaktır.

Biz bütün sınıf bilinçli işçileri ve bütün devrimcileri yorulmaksızın gerçek barış için savaşa —emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı, devrimci savaşa çağrıyoruz.

Kadın ve erkek işçiler, tüm emekçiler, emperyalist barışı ehven-i şer olarak tercihe zorlanmayı kökten red etmeli; her türden oportünist, revizyonist, pasifist çözüm önerilerini red etmeli; sınıf savaşı bayrağına sarılmalıdır.

Ülkemizde, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da hakim sınıfların önünüzdeki aylarda yoğunlaşacak iktidar dalaşı da, Ortadoğu'da şimdi emperyalist büyük güçler ve onların kemik yalayıcıları arasında yürüyen it dalaşının küçük çapta tekrarından başka bir şey değildir. Bu it dalaşı, Türkiye'nin işçi sınıfının ve ezilen halklarının hiç bir derdine hiç bir köklü çözüm getiremez.

İşçi sınıfı ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın ezilen halkları, onların it dalaşının yedek gücü olmayı red etmeli; birinin kuyruğunda öbürüne karşı mücadeleyi red etmeli; hepsine karşı, faşist Türk devletine karşı, anti-emperyalist, anti-faşist, demokratik devrim mücadelesini yükseltmelidir. Bu mücadele, işçi sınıfı diktatörlüğüne, sosyalizme giden yolu temizleyecek olan ve uğrunda mücadeleye değer tek kurtuluş yoludur.

Hakim sınıfların it dalaşı, işçi sınıfı için bu yolda ilerlemek için yarattığı fırsatlar açısından incelenip, değerlendirilmesi gerektiği ölçüde öneme sahiptir. İşçiler bu bilinçle eğitilmek zorundadır. Bu görev ise Komünistlerin görevidir. Ve bu görev komünizm-sosyalizm adına konuşup da yığınları hakim sınıfların kuyruğuna takma onursuz işlevini yerine getiren her türden oportunizm ve revizyonizme karşı amansız bir mücadele ile yerine getirilmelidir, getirilecektir.

Görev başına !

10 Mart 1991

TKP/ML(BOLŞEVİK) 10 yaşında! Bolşevizm yolunda; Bolşevik Parti'nin inşasında mücadele dolu 10 yıl!

BUNDAN 10 yıl önce, Nisan 1981'de Türkiye-Kuzey Kürdistan Komünist Hareketi'nin tarihinde yeni bir dönem başladı.

Nisan 1981'de, Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist safla rında yer alan Komünist kadrolar, revizyonist çoğunluğun tasfiye girişimleri üzerine örgütsel ayrılığı gerçekleştirerek, Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist (Bolşevik)'i kurdular. Bu, Bolşevizm'in *"ilkelerin çiğnendiği öyle vahim durumlar olur ki, bütün örgütsel ilişkilerin koparılması bir görev haline gelebilir." (Lenin)* öğretisine uygun bir adımdı; oportünistlerle uzlaşmazlığın ilanı; Türkiye-Kuzey Kürdistan somutunda, Bolşevizm bayrağının yeniden göndere çekilmesi kararlılığının ifadesi idi.

Bundan 10 yıl önce, Nisan 1981'de örgütsel ayrılığı gerçekleştirenler, esas olarak TKP/ML'nin yurtdışı örgütü içinde yeralan yoldaşlardı. Revizyonistler ve her türden oportünistler, ideolojik, siyasi iflaslarını gözlerden gizlemek için bu olguyu olabildiğince sömürüp; idolojik, siyasi mücadele ile Marksist-Leninist olduğunu iddia ettikleri çizgilerine yöneltilen eleştirilere tavır takınma yerine, bizim "mülteci" bir hizip olduğumuz iddiası üzerine, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da "madden ve manen" olmadığımız tezleri üzerine kurdular "mücadelelerini". Belgelere dayalı ilkesel mücadele yerine, dedikodu; bilimsel tartışma yerine, geri kitlelerin en geri duygularını sömürmeye yönelik demagoji; bunların "yetmediği" yerde, yer yer karşı-devrimci şiddet bize karşı seçilen "mücadele" yöntemleri oldu.

Akan giden zaman en iyi, en acımasız tanıktır. Geçen on yıl, bize "mültecilik" "eleştirisi getiren eski yol arkadaşlarımızın, Marksist-Leninist ilkelerden ve Türkiye-Kuzey Kürdistan gerçeklerinden fersah fersah uzakta olan; Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimini —gerçekte anlamadıkları— özümsemedikleri Çin Devrimi modeline uydurmaya çalışan gerçek mülteciler olduklarını gösterdi. Örgütsel ayrılığı bundan 10 yıl önce gerçekleştirdiğimiz, ideolojik, siyasi iflasını belgelediğimiz TKP/ML menşevizmi, şimdi

---

BOLŞEVİK PARTİZAN
Devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz

İşçi sınıfı 1 Mayısı yaşatacaktır!

***
Bolşeviklerin 1. Konferansının Kararları
***
Parti içindeki görüş ayrılıklarının özünü ve gelişmesini belgelere dayanarak inceleyin!
***
1 Mayıs ve görevlerimiz

MAYIS 1981 — 11/1

BOLŞEVİK PARTİZAN
Devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz

15-16 Haziran 'Büyük İşci Direnişi' İŞCİ SINIFININ MÜCADELESİNDE YAŞIYOR

***
Uluslararası Marksist Leninist Hareketin Birliği Üzerine
***
Tasfiyeci MK Hizibi Marksizm-Leninizm'i 'Nasıl' Düzeltiyor'?

TEMMUZ 1981 — 12/2

BOLŞEVİK PARTİZAN
Devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz

YAŞASIN TKP/ML (BOLŞEVİK)

AVUSTURYA MARKSİST LENİNİST PARTİSİ
AKIMA KARŞI
BATI BERLİNLİ KOMÜNİST
TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/ML (BOLSEVİK) in
KARDEŞLİK İLİŞKİLERİ HAKKINDA ORTAK AÇIKLAMASI
***
Çin Halk Cumhuriyetinde Karşı Devrim ilerliyor
***
Avusturya ML Partisi III. Kongresini yaptı
***
İşçi-Köylü Hareketleri ve proleter Devrimci politika
İbrahim Kaypakkaya

EYLÜL 1981 — 13/3

örgütsel olarak da 4 parçaya bölünmüş bir biçimde varlığını sürdürmeye çalışıyor. Bize karşı Marksizm-Leninizm'i savunduğunu iddia edenlerin pek çoğu devrim saflarını da terk etmiş durumda! TKP/ML menşevizminin Marksist-Leninist bir alternatif olmadığı, olamayacağı, ancak marjinal bir küçük-burjuva örgütü olarak varlığını sürdürebileceğini, geçen 10 yıl görmek isteyene çok açık göstermiştir.

Bolşevizmin şanlı bayrağının Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki biricik taşıyıcısı TKP/ML(BOLŞEVİK), "gideni ve gelmekte olanı" bilimsel olarak kavrayan, geleceğin temsilcisi olan partidir. O, uluslararası alanda Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Komintern'in, Kominform'un ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin Marksist-Leninist geleneklerinin; Türkiye-Kuzey Kürdistan zemininde Mustafa Suphi TKP'sinin ve İbrahim Kaypakkaya TKP/ML'sinin geleneğinin geleceğe uzanan sürdürücüsüdür.

TKP/ML(BOLŞEVİK) ise, Mart sonu 1981'de yaptığı Birinci Kongresi ile, ondan bir yıl sonra yapılan İkinci Kongresi arasındaki dönemi, geçmişle ideolojik ve siyasi hesaplaşmaya ve kendi ideolojik siyasi temellerini ideolojik mücadele içinde netleştirmeye ayırmıştır. Bu dönemde de Uluslararası Komünist Hareket'in can alıcı sorunlarında esasta doğru bir çizgi netleştirilmiştir.

İkinci Kongre, TKP/ML menşevizmine karşı mücadelede bizimle aynı saflarda yeralan GDS (Akıma Karşı), WBK (Batı Berlinli Komünist) ve AMLP (Avusturya Marksist-Leninist Partisi) ile aramızda çelişmelerin ortaya çıktığı bir kongre olmuştur. İkinci Kongremize sunulan taslaklarda varolan ve sonuçları itibarı ile geçmişe yönelik inkarcılığa götürebilecek bizim hatalarımıza karşı mücadele kaygısı içinde, eski kardeş örgütlerimizin, bazı noktalarda geçmişin hatalarının üzerini örtmeye yol açabilecek yaklaşımı Kongre'de hakim olmuş, Kongre sonrasında eski kardeş örgütlerle yaklaşım farklılıkları daha da belirginleşmiş ve bu ayrılıklar üzerine başlayan ideolojik mücadelede, daha mücadele olgunlaşmadan, eski kardeş örgütlerimiz bizimle kardeşlik bağlarını kopardıklarını açıklayarak, ideolojik mücadele "zahmetinden" kendilerini "kurtarmışlardır". Bu dönemde yurtdışı örgütü içinde yer alan az sayıda kadro ve sempatizan da eski kardeş örgütlerin desteğinde "Spartakus" ismiyle ortaya çıkmışlar; TKP/ML (BOLŞEVİK)'in revizyonistleştiği, kendilerinin Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Bolşevik Parti'yi yaratacakları büyük iddialarını bayraklarına yazmışlardır.

Akan zaman yine en iyi, en sağlam tanıktır. Spartakus denilen grubun bugün en fazla adı vardır! GDS, WBK, AMLP ise, bir dizi alanda Marksist-Leninist teoriyi kendi pratiklerine uydurmaya çalışan, Marksizm-Leninizmin saflağını bozan, pratik ajitasyon-propaganda faaliyetlerinde bir dizi sağ oportünist kuyrukçu tavırlar takınan; son gelinen yerde "ilkelilik" adına, Almanya'da hala üç ayrı devrimi savunma komikliğinde konaklayan, özellikle özeleştirici olmayan çifte standartçı yöntemleri ile Marksist-Leninist partilere doğru gelişme yolları tıkalı, marjinal gruplar olarak kalacaklarını göstermiştir.

TKP/ML(BOLŞEVİK), eski kardeş örgütlerimizle ayrılık sonrası mücadelesinin merkezine "Parti inşası"nın teorik sorunlarını koymuş, bu alanda Marksist-Leninist klasiklerin incelenmesini ve revizyonizme, oportünizme karşı mücadele temelinde Marksist-Leninist çizgiyi formüle etmiştir.

III. Konferansımız bu alanda yürütülen tartışmalara bir nokta koymuş, Parti çoğunluğunun iradesini belirlemiştir. Fakat bu irade belirlemesi, ileriye doğru atılan bu adım, Marksizm-Leninizm'in güncel kıstasları ve Parti inşası sorunları konusunda çizgimizin kesin formülasyonu, TKP/ML(BOLŞEVİK) içinde, TKP/ML(BOLŞEVİK)'in Türkiye-Kuzey Kürdistan somutunda Marksizm-Leninizmin tek temsilcisi olduğunu kavramayan ve kabul etmeyen, Marksist-Leninist bir partiyi o-

BOLŞEVİK PARTİZAN
Devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz
Stalin'e karşı tavır Marksist-Leninistlerle her türden Oportunistleri ayıran temel kıstaslardan biridir
KASIM 1981 14/4

BOLŞEVİK PARTİZAN
Devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz
1982'ye girerken çözülmemiş görevler
• • •
AEP'nin VIII. Kongresi: Revizyonist yozlaşma yönünde yeni bir adım
• • •
Komintern'de "halk savaşı" üzerine yürütülen tartışma
• • •
MK hizibi neleri gizliyor?
MAO ZEDUNG
Kazanımları-Hataları
KIZIL BAYRAK
AKIMA KARŞI
BATI BERLİNLİ KOMÜNİST
BOLŞEVİK PARTİZAN
Yazı Kurullarının Ortak Açıklaması
OCAK 1982 15/5

BOLŞEVİK PARTİZAN
Devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz
"Cephe" üzerine tartışma
İ. Kaypakkaya'nın iki önemli yazısı
SBKP/(B) Tarihi-Kısa Ders'in eğitimi üzerine
Halk Savaşı üzerine tartışma
HAZİRAN 1982 16/6

portünist unsurlarla da inşa hayalleri içinde yaşayanların direnişi ile karşılaşmış, Parti içinde kıyasıya bir iki çizgi mücadelesi yaşanmıştır. Bu iki çizgi mücadelesi, III. Kongre'den bir yıl sonra, 1987'de Parti içinden kendine "Mücadele Bayrağı" adı veren bir grubun ayrılması ve Olağanüstü Parti Kongresi ile kapanmıştır.

Akan zaman yine en iyi, en sağlam tanıktır! Marksist-Leninist parti inşası iddiası ile ortaya çıkan Mücadele Bayrağı, ortaya çıktıktan çok değil 3 yıl sonra kendi kendini feshetmek zorunda kalmıştır. Ayrılığın başını çekenlerden biri, karşı-devrimci Aydınlık/Saçak revizyonizminin yanında bulmuştur kendini. Marksist-Leninistlerin birliğinin önünde engel olduğu ilan edilen TKP/ML(BOLŞEVİK) ise, bu ayrılık sonrası, en verimli dönemini yaşamıştır.

TKP/ML(BOLŞEVİK), Olağanüstü Parti Konferansı ile 4. Kongresi arasındaki dönemde, örgütsel alanda da geçmişin doğrularına bilinçli olarak sahip çıkma, hata ve eksikliklerini aşma amacıyla bir "Örgütsel Konferans" gerçekleştirmiş; bu alanda da geçmişin tutarlı bir değerlendirme ve öz eleştirisini yapmış ve örgütsel alanda da Bolşevikleşme yolunda büyük bir atılıma girmiştir.

TKP/ML(BOLŞEVİK), 10. yılına girerken, kısa süre önce yaptığı 4. Kongresi, onun ideolojik birlik, siyasi yetkinlik, örgütsel sorunların tespiti ve çözümü noktalarında Marksizm-Leninizm adına konuşan örgütlerden nitel farkını bir kez daha belgelemiştir.

TKP/ML(BOLŞEVİK)'in 10. yılı; emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşizme, feodalizme, erkek egemenliğinin her türüne, her türlü gericiliğe karşı tavizsiz, ilkeli mücadele tarihidir.

TKP/ML(BOLŞEVİK)'in 10. yılı, Marksizm-Leninizm adına konuşan karşı-devrimci modern revizyonizme ve her türden oportünizme karşı ilkeli, tutarlı, sistemli bir mücadelenin tarihidir.

TKP/ML(BOLŞEVİK)'in tarihi ken di hatalarına karşı da acımasız açık ve kamuoyu önünde yürütülen bir mücadelenin, hataların ideolojik mücadele ile aşılmasının, Marksist-Leninist ilkelere yöntem alanında sahip çıkmanın tarihidir.

TKP/ML(BOLŞEVİK)'in tarihi, Uluslararası Komünist Hareket'in doğru bir temelde birleştirilebilmesi kamuoyu önünde yürütülen açık, ilkeli mücadelenin tarihidir.

Bütün bu özellikleri ile TKP/ML (BOLŞEVİK), şanlı Bolşevizm adına haklı olarak sahip çıktığını pratikte kanıtlamıştır. Önümüzdeki pratik de, TKP/ML(BOLŞEVİK)'in yükseklerde tuttuğu Bolşevizm bayrağının, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar tarafından nasıl kavranacağını; Bolşevizm silahı ile donanmış öncü işçileri saflarında toplayan TKP/ML(BOLŞEVİK)'in Türkiye-Kuzey Kürdistan somutunda devrime nasıl pratik önderlik vereceğini; uluslararası alanda da Dünya Marksist-Leninist Hareketi'nin yaratılmasında nasıl aktif rol oynayacağını kanıtlayacaktır.

Ne emperyalizmin uzantısı olan faşist Türk hakim sınıflarının saldırıları; ne de küçük-burjuva, burjuva devrimcilerinin ideolojik ve yer yer fiili saldırıları bunu engelleyemeyecektir.

Bolşevizmin şanlı bayrağının Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki biricik taşıyıcısı TKP/ML(BOLŞEVİK), "gideni ve gelmekte olanı" bilimsel olarak kavrayan, geleceğin temsilcisi olan partidir. O, uluslararası alanda Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Komintern'in, Kominform'un ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin Marksist-Leninist geleneklerinin; Türkiye-Kuzey Kürdistan zemininde Mustafa Suphi TKP'sinin ve İbrahim Kaypakkaya TKP/ML'sinin geleneğinin geleceğe uzanan sürdürücüsüdür.

Bırakalım burjuvazi "komünizmin öldüğü" üzerine nutuklar atsın! Bırakalım küçük-burjuvalar bizim "küçüklüğümüz" vb. üzerine ahkam kessin! Gerçek bizim elimizdedir. Gelecek, gerçek silahı ile donanmış işçi sınıfının elindedir! Sorun, işçi sınıfı ile gerçeği, Marksizm-Leninizm'i, Komünizmi birleştirmektir. TKP/ML(BOLŞEVİK) de bunun aracı, bunun silahı, bunun cisimleşmişidir!

Kadın, erkek tüm sınıf bilinçli işçiler... Marksizm-Leninizm silahına sarılın! TKP/ML(BOLŞEVİK) saflarında birleşin!

Bütün kadın ve erkek yoldaşlar, görev başına! İşçi sınıfına onun bilimini taşımaya! Marksizm-Leninizm'e sempati duyan tüm devrimciler! Görev başına: TKP/ML(BOLŞEVİK)'in Marksist-Leninist görüşlerini incelemeye; ideolojik mücadeleye!

Bütün ülkelerin Marksizm-Leninizm adına konuşan anti-revizyonist parti ve grupları! Görev başına: TKP/ML(BOLŞEVİK)'in görüşleri ile ideolojik mücadeleye; Dünya Marksist-Leninist Hareketi'nin birliği için kamuoyu önünde açık, ilkeli ideolojik mücadeleye!

Mart 1991

NO: 1, 15 Temmuz 1982 — Bolşevik Parti inşası için

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Çıkarken

İşkence ve idamlar üzerine sınıf bilinçli proletaryanın tutumu

İçindekiler

FİLİSTİN HALKININ HAKLI MÜCADELESİ YOKEDİLEMEZ!

NO: 2, 1 EYLÜL 1982 — Bolşevik Parti inşası için

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Cuntanın ikinci yılı durum ve görevlerimiz

Cuntanın Anayasa "oylaması" na hayır !

İçindekiler

NO: 3/4, 15 ekim/1 aralık 1982 — Bolşevik Parti inşası için

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Yolumuz Ekim Devriminin Yoludur!

BP'i Güçlendir!

Anayasa oylaması sahtekârlığı sahnelendi

İÇİNDEKİLER

Revizyonizmin iflası, Arnavutluk "Sosyalist" "Halk" Cumhuriyeti'nde de belgeleniyor!

ARNAVUTLUK "Sosyalist" Halk Cumhuriyeti'nde 1990'ın sonundan itibaren gelişen olaylar, tüm emperyalist, gerici dünyayı Arnavutluk hakkında yeni değerlendirmelere itti. Emperyalizmin propagandacıları Arnavutluk yönetimi tarafından uygulamaya sokulan "reform"ların düzeyi ve temposu konusunda çeşitli ve farklı düzeylerde eleştiriler getirdilerse de, yeni gelişmeleri "demokrasi yolunda atılmış adımlar" olarak hep bir ağızdan selamladılar. Aynı şekilde Marksizm-Leninizm adına konuşan örgüt ve partiler de Arnavutluk' taki gelişmeler hakkında yeni değerlendirmeler yapmaya başladılar.

Marksizm-Leninizm adına konuşan örgütler içerisinde, özellikle şimdiye kadar Arnavutluk Emek Partisi' nin ve Arnavutluk "Sosyalist" "Halk" Cumhuriyeti'nin politikasını temel noktalarda eleştirisiz destekleyen örgüt ve partilerin son gelişmeler hakkında ne gibi tavır takınacakları ilgiyle bekleniyordu.

Bu parti ve örgütlerin bazıları politik tutumlarını bu alanda kökten değiştirerek, daha kısa süre önceki Arnavutluk Emek Partisi savunucusu çizgilerinin özeleştirisini vermeden yeni bir tutum takındılar. Bunların yeni tutumlarının değerlendirilmesine geçmeden önce, tüm emperyalist, gerici dünyayı ve Marksizm-Leninizm adına konuşan örgüt ve partileri yeni tutum almaya zorlayan Arnavutluk'taki gelişmelerin kısa bir tablosunu sunmak gereklidir ki, böylece Arnavutluk konusunda çizgi "değiştiren" örgütlerin tavrının ne kadar tutarsız ve Marksizm-Leninizmden uzak olduğu görülebilsin.

Arnavutluk'taki son değişikliklerin kökeni, her şeyden önce Arnavutluk Emek Partisi'nin çizgisinin revizyonistleşmesinde ve buna bağlı olarak da partinin giderek yozlaşmasında aranmalıdır. Arnavutluk Emek Partisi'nin çizgisinin değişmesi, ne Arnavutluk

Türkiye-Kuzey Kürdistan'lı Bolşevikler, TKP/ML(BOLŞEVİK)'in 4. Kongresi'nde Arnavutluk "Sosyalist" "Halk" Cumhuriyeti'ndeki durum ve gelişmeyi şöyle değerlendirmişlerdi:

«Yönetimi revizyonistleşip, yozlaşmasına rağmen, henüz emperyalizmin bir parçası haline gelmemiş olan Arnavutluk "Sosyalist" "Halk" Cumhuriyeti'nde, emperyalizmle uzlaşma yanlısı -ki bu bugünkü objektif güç dengeleri göz önüne alındığında, Arnavutluk'un emperyalizme bağlanması, onun parçası haline gelmesi demektir- bir "program" yönetici Ramiz Alia kliği tarafından formüle edilmiş durumda. Görülen odur ki, Ramiz Alia kliği "gerçekçi" olmak adına, Gorbaçov'un tuttuğu yol benzeri bir yol, yani kaçınılmaz görünen açıkça kapitalizm yönündeki "reformları" üstten kontrollü gerçekleştirip, reform hareketinin başına bizzat geçerek iktidarını koruma yolunu tutmuştur. Sosyalist kazanımları koruma adına tutulan bu yolda, Ramiz Alia kliğini bugün emperyalizme doğrudan teslimiyetten, onunla bugünden birleşmekten alıkoyan temel dürtü, sosyalizm düşüncesi değil, milliyetçiliktir. Tutulan bu yol, Ramiz Alia kliğinin iktidar ömrünü biraz uzatabilir, fakat emperyalizm açısından bu "kale" de artık fethedilmiş gözüyle bakılan bir "kale"dir.

Sorun artık yalnızca bu "fetih"in biçimidir.»

NO: 5/6 OCAK/MART 1983 Bolşevik Parti inşası için

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

"MUHALEFET" YA DA GEÇİCİ YOL ARKADAŞLARI ÜZERİNE

Ölümünün 100. yıldönümünde proletaryanın büyük önderi KARL MARX'ı saygıyla anıyoruz

İÇİNDEKİLER

MARAŞ KATLİAMINI UNUTMADIK! MARAŞ KATLİAMININ SORUMLUSU FAŞİST KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİDİR! KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİNİ YIKACAĞIZ! HALK İKTİDARINI KURACAĞIZ!

NO=7, 15 NİSAN 1983 Bolşevik Parti inşası için

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

1 Mayıs, 1 Mayıs, Seni Yaşatacağız!

İÇİNDEKİLER

No:8, 15 Haziran 83 Bolşevik Parti inşası için

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Irkçı Saldırılar Kürt Ulusunun Haklı Mücadelesini Durduramaz!

KIBRIS'TA EMPERYALİSTLERİN VE UŞAKLARININ ÇÖZÜM ÖNERİLERİNE HAYIR İŞGALCİ FAŞİST TÜRK ORDUSU KIBRIS'TAN DEFOL!

İÇİNDEKİLER

Emek Partisi'nin 1986'da yapılan 9. Parti Kongresi ile, ne de aynı Kongre'nin seçtiği Merkez Komitesi'nin 1990'ın Ocak'ında yapılan ve reformlar konusunda değişikliklerin açık işaretini veren oturumun kararları ile başlatılmıştır.

Çizgi değişikliğinin tarihi daha gerilere dayanmaktadır. Revizyonist bir çizginin açıkça formüle edilmesi, ESAS OLARAK (esas olarak diyoruz; bu tarihten önce de halen Parti çizgisi haline gelmeyen, ya da revizyonist olmasına rağmen Arnavutluk Emek Partisi'nin genelde Marksist-Leninist çizgisinin içerisinde, revizyonist önemli sapmaları oluşturan hatalar da vardı!) 1978 yılında, Mao Zedung'un ölümünden iki yıl sonra yapılan ve Arnavutluk Emek Partisi'nin çizgisinin bir dizi alanında 180 derecelik dönüşü ilan eden "Bilimsel Konferans" denilen, Mao ve Çin Komünist Partisi'nin geçmişine bazı haklı eleştirilerin yanı sıra, ÖZDE haksız, bilinen modern revizyonist eleştirilerin resmen kabul edilmesi ile yapılmıştı.

1981'de yapılan Arnavutluk Emek Partisi 8. Parti Kongresi ile bu revizyonist çizgi resmen de Parti çizgisi haline gelmişti. Bu Kongre aynı zamanda Marksist-Leninistlerin bu gidişe dur demesi olasılığının hemen hemen olmadığını da göstermiş, 1986'da yapılan Arnavutluk Emek Partisi 9. Parti Kongresi ile bu çizgi derinleştirilmiştir. Arnavutluk Emek Partisi 9. Parti Kongresi'nin seçtiği Merkez Komitesi'nin, Ocak 1990'da yapılan 9. oturumundan itibaren açık kapitalist tedbirler alması, çok önceden resmileştirilen, derinleştirilen revizyonist çizginin siyasi üstyapıya, topluma ve ekonomiye kaçınılmaz olarak yansıyan doğal sonuçlarıdır. Ocak 1990'da yapılan Merkez Komitesi oturumunda öne çıkan değişiklik belirtileri daha çok dış siyaset alanı ile sınırlı idi. Bu tarihten itibaren Arnavutluk Emek Partisi Parti Başkanı Ramiz Alia, Rus sosyal-emperyalizminin şefi Gorbaçov'un çizgisini Arnavutçaya çevirerek adım adım uygulamaya koymaya başladı. Merkez Komitesi 10. oturumu kararları ile içerde düşünülen değişiklikler ilan edildi ve daha sonraki Merkez Komitesi oturumlarında bu Gorbaçovcu siyaset hızla uygulamaya kondu.

Dış politikada, savaş tazminatını Arnavutluk'a ödemediği sürece diplomatik ilişki kurulmayacağı yıllardır söylenen Federal Almanya ile 1987'de yeniden diplomatik ilişkiler kurulması kabul edildikten sonra, Rus sosyal-emperyalistleri ve ABD emperyalistleri ile de diplomatik ilişkileri kurmak amacıyla görüşmeler başlatıldı. Bu alandaki değişiklik Arnavutluk Emek Partisi ve Arnavutluk "Sosyalist" "Halk" Cumhuriyeti'nin şimdiye kadar "tunç tan yasa" saydığı, "iki süper güç" ile hiçbir zaman diplomatik ilişkilere girilmeyeceği "ilkesi"nin, hiç bir özeleştiri yapılmadan bir kenara atılması idi. Arnavutluk yönetimi, dış politikasının söyleminde de Marksist-Leninist kavramlardan uzaklaşmaya ve Avrupa'da "yumuşama"yı, "uluslararası ilişkilerde demokratikleşme"yi savunmaya başladı. Ramiz Alia, yaptığı konuşmalarda "Avrupa Birliği"ni tüm dünyanın kabul ettiği gerçeklik olarak değerlendirdiğini açıklıyor ve Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin Batı Alman emperyalizmi tarafından yutulmasını Avrupa'daki problemlerin barışçı ve demokratik çözümüne örnek olarak gösteriyordu. Birincisi 1974'te yapılan ve Arnavutluk "Sosyalist" "Halk" Cumhuriyeti'nin ilkesel olarak katılmayı reddettiği "Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı"nın Paris'te yapılan son toplantısına Arnavutluk yine geçmişte savunduklarının en ufak bir özeleştirisini yapmadan katılıyordu. Yalnız bu da değil...

Arnavutluk Emek Partisi revizyonistleri, ABD ve Batılı emperyalist güçlerin Irak'ı işgaline onay veren kararlarını açıkça savundular ve Birleşmiş Milletler'in Irak'a karşı aldığı tüm tedbirleri onayladılar. Böylece dış politikanın tüm temel alanlarında Arnavutluk "Sosyalist" "Halk" Cumhuriyeti açıkça emperyalist, gerici dünyanın dümen suyuna sokuldu.

Arnavutluk'un emperyalist büyük güçlerin uluslararası örgütü IMF'ye ve Dünya Bankası'na girmesi kararı alındı ve uluslararası sermaye kuruluşlarının Arnavutluk'a yatırım yapmalarına izin verildi. Arnavutluk'a daha fazla emperyalist sermayenin girmesini kolaylaştırmak amacıyla Arnavutluk-İsviçre Bankası kuruldu.

İç politika alanındaki en önemli değişiklik ise, Merkez Komitesi'nin 10. oturumunda alınan kararla yürürlüğe sokuldu. Bu değişiklik artık, şimdi küçük çapta da olsa, üretim araçları üzerinde özel mülkiyete yeniden izin verilmesi, kapitalizmin bu "kutsal ineği" önünde Arnavutluk revizyonistlerinin diz çökmesi idi. Daha sonra merkezi planlar kaldırıldı. Pazar ekonomisi uygulamaya sokuldu. Devletin dış ticaret üzerindeki tekeline son verildi. Tek tek "sosyalist işletmelere, dünya pazarında devletten bağımsız ilişkiler kurma, ortaklar arama ve pazarlık anlaşmaları yapma izni verildi.

Burjuva çoğulculuğuna geçişin adı-

NO= 9/10, AGUSTOS/EYLÜL Bolşevik Parti inşası için

3 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

PARLAMENTER DEMOKRASİ MASKELİ FASİZME HAYIR!

Ülkemizde Demokrasi İşçi Sınıfı Önderliğinde Demokratik Halk Devrimi İle Kazanılacaktır!

12 Eylül askeri faşist cuntası, "demokrasiye geçiş" adlı faşizmi maskeleme programının uygulamasında attığı son adımlarla bir kez daha geçilecek "demokrasi"nin ne biçim bir "demokrasi" olduğunu belgeledi.

Ülkemizde komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çeşitli biçimlerde sürdürdüğü faşist diktatörlük şartları altında, işçi sınıfı ve emekçi halkın siyasi örgütlenme hakkı gerçekte hiçbir dönemde olmamıştır.

Sınıf mücadelesinin büyük boyutlara ulaştığı; hakim sınıfların iktidarlarını tehdit eder hale geldiği çeşitli dönemlerde ise, hakim sınıflar adına yönetime doğrudan elkoyan faşist devletin temel direği ordu; bir süre hakim sınıfların tümünün "yüksek çıkarları" (ki bu çıkarlar her

(Devamı s. 2'de)

İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE ŞİLİ HALKI ER GEÇ YENECEKTİR!

Dört Eylül 1970'te Şili'de reformist ve revizyonist partilerin oluşturduğu "Halk Birliği" (Unidad Popular) ittifakının sosyal demokrat başkan adayı Salvador Allende seçimlerle işbaşına gelmişti. Onun seçimlerle işbaşına gelmesi; Şili halkının onyıllardır süren Hristiyan Demokrat iktidarın halk düşmanı siyasetine duyduğu bir tepkinin ifadesi idi.

Bütün dünyada Salvador Allende'nin seçim zaferi, Kruşçev revizyonizminin SBKP XX. Parti Kongresinde ortaya attığı, şiddet kullanmadan, seçimler yoluyla "parlamentoda sağlam bir çoğunluk kazanarak, parlamentonun burjuva demokrasisinin organı olmaktan çıkartıp, halk iradesinin gerçek organı haline getirilebileceği" (XX. Parti Kongresi belgeleri, Rapor, Alm. s.46 / 47) tezinin ispatı olarak tanıtılmaya başlandı.

(Devamı s. 6'da)

Türk faşistleri Ermeni milliyetçilerinin eylemlerini ırkçılığı körüklemek için kullanıyor

Temmuz ayı milliyetçi Ermeni örgütlerinin Batı Avrupa'da giriştikleri bireysel terör eylemlerinin yoğunlaştığı bir ay oldu.

Önce Brüksel'de Konsoloslukta çalışan bir "şifre memuru" (Siz MİT ajanı anlayın!) bir suikastle öldürüldü.

Onun ardından Fransa'da Orly havaalanına; THY bürosu önüne bırakılan bir bavul-bombanın patlaması üzerine çeşitli milliyetlerden 8 kişi öldü, onlarla kişi yaralandı.

Ardından T.C. Lizbon Büyükelçiliği beş Ermeni milliyetçisi tarafından basıldı. Elçilikte görevli koruma polisinin açtığı ateş sonucu baskıncılardan biri öldü. Diğerleri elçinin evini bastılar. Gerek elçilik görevlileri ile; gerek Portekiz polisi ile girişilen çatışma sırasında Ermeni milliyetçilerinin iki rehinle birlikte bulundukları ev havaya uçtu. Dört baskıncı ve bir elçilik görevlisinin eşi hayatlarını kaybettiler. Bir elçilik görevlisinin oğlu da yaralandı.

(Devamı s. 8'de)

İÇİNDEKİLER

---

12 EYLÜL 83 ÖZEL SAYI Bolşevik Parti inşası için

2 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Askeri Faşist Cuntaya Karşı Mücadeleyi İşçi Sınıfı Önderliğinde Demokratik Halk Devrimi Mücadelesine Tabi Kılalım!

KARSI-DEVRIMCI GRUPLARLA EYLEM BIRLIGINE HAYIR!

12 Eylül'ün 3. yıldönümü yaklaşıyor. Onun yaklaşması ile birlikte bu yıldönümünde yürüyüş, miting, vb. legal kitle eylemleri ile Türkiye'deki faşist cuntayı protesto etme imkanları olan yurtdışında ön hazırlıklar da yoğunlaşıyor.

Bilindiği gibi geçen yıl Batı Almanya'da tüm oportünist-revizyonist cephe Frankfurt'ta yapılan yürüyüşte biraraya gelmişti. Yapılan böyle ilkesiz, ve devrime yaramayan eylem birliğine karşı çıkan tek devrimci grup biz olmuştuk.

Şimdi bu yıl da aynı kutsal ittifak yinelenmek isteniyor.

Bu konuda "Demokrat Türkiye"de çıkan bir haberde şunlar söyleniyor:

" 12 Eylül darbesinin 3. yıldönümünde yurtdışında cuntayı protesto amacıyla yapılacak gösterilerin hazırlıkları başladı. Tüm anti-faşist grupların bu yıl da geçen yıl olduğu gibi birlikte hareket edecekleri bildiriliyor.

Alınan bilgilere göre 12 Eylül faşist darbesinin 3. yılında yurtdışında yapılacak protesto gösterilerine tüm anti-faşist kuruluşların katılması için Temmuz başında toplantılara başlandı. Bütün grupların katıldığı tartışma toplantılarında cuntayı protesto eylemlerinin birlikte yapılması üzerinde duruldu.

Gruplar arasında sürdürülen tartışmalar sonucunda bu yılki protesto eylemlerinin de tıpkı geçen yıl olduğu gibi birlikte yapılması düşüncesi benimsendi. Tartışmalar sonucunda Bir-Kom, Proleter Dayanışma, Partizan, Komkar, KKDK Dernekleri Federasyonu, İşçi Gerçeği, Koç

İÇİNDEKİLER

NO:11/12, Ekim/Kasım Bolşevik Parti inşası için

4 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Emekçiler için tek seçim :

Demokratik Halk Devrimi!

6 Kasım seçimleri bütün siyasi güçleri tavır belirlemeye zorladı. Bütün siyasi güçler; askeri faşist cuntanın "demokrasiye geçme" sahtekarlığında yeni bir adım olan bu seçimler karşısında tavır belirlediler. Marksist-Leninistler de takındıkları tavrı bir bildiriyle kamuoyuna açtılar.

Biz aşağıda önce bu bildiriyi yayınlayıp, ardından bu bildiride kısaca değinilen sorunlardan birkaçını daha açmaya çalışacağız.

Marksist-Leninistlerin 6 Kasım seçimleriyle ilgili tavrını içeren bildiri şöyledir:

SEÇİM SAHTEKARLIĞINA HAYIR!

Devrimciler; Yoldaşlar...

6 Kasım'da ülkemizde hakim sınıflar yeni bir seçim sahtekarlığını sahneye koyacaklar.

...

Nedir genel olarak burjuva parlamentosunun; ve onun için yapılan seçimlerin; özel olarak ülkemizdeki parlamento ve seçimlerin özü!

Marksizm-Leninizm bu soruya şu berrak cevabı veriyor:

"Belirli bir süre için parlamentoda halkı yönet...

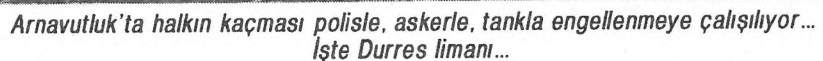
İÇİNDEKİLER

66.YILINDA BÜYÜK SOSYALİST EKİM DEVRİMİNİN DERSLERİ YOLUMUZA IŞIK TUTUYOR !

mı olarak Arnavutluk Emek Partisi' nin devleti yönlendirme ilkesine resmen son verildi; Arnavutluk Emek Partisi dışında partilerin kurulmasına ve politik faaliyet yürütmesine izin verildi.

Emperyalist burjuvazinin çanak yalayıcıları tarafından "Stalinizmin son kalesi" olarak tanınan Arnavutluk'un üzerindeki bu "kara lekeyi" atmak amacıyla Aralık 1990'da Arnavutluk' un başkenti Tiran'daki Stalin heykeli bir sabah sessizce kaldırıldı ve sokak, meydan, işletme vb. gibi yerlerden Stalin isminin kaldırılacağı açıklandı. Stalin'in heykelini yıkanlar, Stalin'in ismini ortadan kaldırma şerefsiz görevine sarılanlar, kendi heykellerinin ve isimlerinin bu anti-komünist saldırıdan uzak kalacağını sananlar kısa süre de baltayı taşa vurduklarını gördüler. Stalin'in heykelini yıktıran ve her yerden Stalin ismini uzaklaştıran hükümet oldu ise; Enver Hoca'nın heykelini yıkan ve Enver Hoca ismini okul ve meydanlardan kaldıranlar, bugünkü Arnavutluk yönetimi tarafından da yaratılan anti-komünist dalga oldu.

1990 başından itibaren Arnavutluk' taki gelişmelerin hangi yönde olacağını körler bile görebilirken, şimdiye kadar Arnavutluk Emek Partisi çömezliği yapmış siyasetler, bu değişiklikleri ya diplomatik bir suskunlukla geçiştirerek ya da açıktan desteklediler. Arnavutluk Emek Partisi'nin çizgisinin revizyonistleşmesinin üzerinden ON YIL, Arnavutluk'ta açık kapitalist tedbirlerin uygulanmaya sokulmasından BİR YIL geçmesinden sonra geçmişin bazı Arnavutluk Emek Partisi'nin bağnaz yandaşları, şimdi dil değiştirmeye ve Arnavutluk Emek Partisi'nin ve çizgisinin revizyonistleşmesinden, Arnavutluk'taki sosyalist kazanımların tasfiye edildiğinden dem vurmaya başladılar...

Arnavutluk'ta halkın kaçması polisle, askerle, tankla engellenmeye çalışılıyor... İşte Durres limanı...

Şimdi bu tavırları incelemeye geçebiliriz:

ALMANYA KOMÜNİST PARTİSİ

Bu parti, Şubat 1991'de çıkarttığı Kızıl Şafak yıl 25, sayı 2'de, "Sosyalizm Tasfiye Ediliyor" başlığı altında, Arnavutluk Emek Partisi konusundaki şimdiye kadar savunduğu tavrını "gözden geçirmeye" başladı. Almanya Komünist Partisi, Arnavutluk'taki gelişmeleri şöyle değerlendirmeye başladı:

"Bu gelişmelerin tehlikeleri Arnavut halkından ve Arnavut işçi sınıfından saklanmaktadır. Bunun yerine artık legal sömürü, işgücü metasının yeniden oluşturulması ve bununla sosyalizmin tasfiyesi ilericilik olarak övülmektedir." (agd., sayfa 8-9)

Arnavutluk'ta uygulamaya sokulan ve birbuçuk yılı kapsayan değişikliklere değinen bu yazı, bu tedbirleri sosyalizmin tasfiyesi olarak değerlendirmektedir. İyi, güzel. Peki, bu bir buçuk yıl boyunca siz "komünistler", sosyalizmin tasfiyesi olarak adlandırdığınız

NO: 13, ARALIK/OCAK 84 — Bolşevik Parti inşası için — 2 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Ülkemizde Demokrasiye Geçişin Tek Yolu İşçi Sınıfı Önderliğinde Demokratik Halk Devrimidir!

İÇİNDEKİLER

NO: 14/15 — Bolşevik Parti inşası için — 4 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

...Yaşatacağız!

NO: 16/17 — Bolşevik Parti inşası için — 4 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Türkiyede demokrasi işçi sınıfı önderliğinde devrim ile kazanılacaktır !

MAHALLİ SEÇİMLER VE GELİŞMELER:

tedbirler uygulamaya sokulduğunda nerede idiniz ve ne gibi tavır takındınız? Bu kendine komünist sıfatını takan, ama oportünist adına layık olan Almanya Komünist Partisi daha kısa süre önce yayınlanan "Kızıl Şafak"ın 6/90. sayısında tüm bu değişikliklere rağmen ve bu değişiklikleri "sosyalist ekonomiyi güçlendirecek olan" tedbirler olarak selamlıyor ve "Arnavutluk Sosyalizmi Savunuyor" diye açıklamalarda bulunuyordu. Yani bu oportünistler de aynı Arnavutluk Emek Partisi revizyonistleri gibi, Arnavutluk'taki gelişmelerin tehliklerini saklıyorlar, dahası destekliyorlardı. Şimdi pişkince bir tavırla geçmiş tavırlarının özeleştirisini vermeden (Enver Hoca ve Ramiz Alia'nın kulakları çınlasın!) "biz hep doğruyuz" tavrını takınıyor.

Almanya Komünist Partisi oportünistlerinin bugünkü Ramiz Alia yönetimindeki revizyonist çizgiye alternatif olarak çıkardıkları ve savundukları da, bunların revizyonizm savunuculuğu konusunda ısrarlı olduklarını göstermektedir. Almanya Komünist Partisi' ne göre, Arnavutluk Emek Partisi'nin *"Bu politikası Arnavutluk Emek Partisi'nin ve Enver Hoca'nın şimdiye kadarki Marksist-Leninist politikasının karartılmasıdır" (agd., sayfa 9)*

Eğer ortada bir karartma varsa ve mutlaka Almanya Komünist Partisi' nin kavramı ile konuşulacaksa, karartılan asıl şey, bugünkü revizyonist çizginin Enver Hoca döneminde geliştirilen ve resmileştirilen revizyonist çizginin devamı ve doğal sonucu olduğu gerçeğidir.

TKP/ML-HAREKETİ

Arnavutluk Emek Partisi konusunda tavrını yeniden gözden geçiren TKP/ML-Hareketi Merkez Yayın Organı İLERİ sayı 80'de (Aralık/Ocak) "Arnavutluk'ta Revizyonist Karşı-Devrim" başlığı altında bir yazı yayınlayarak 180 derecelik bir dönüş yaptı. TKP/ML-Hareketi, sözkonusu yazının giriş bölümünde önce şu tespiti yapıyor ve eleştirisinin zaman açısından bir sınırını çiziyor:

"Başlangıçta, Doğu Avrupa revizyonist ülkelerdeki gerici gelişmeyi doğru tahlil eden AEP, "karşı-devrim içinde karşı-devrim"e tutum aldı. Doğu Avrupa halklarının eninde sonunda hayal kırıklığını yaşayacaklarını vurguladı.

Ancak, aradan uzun bir süre geçmeden AEP, önce emperyalist haydutların devasa iletişim tekelleri ile dünyaya yaydıkları demagojik propagandanın ardından gerici kitle hareketinin patlaması sonrasında, çizgi değiştirdi. Dokuzuncu, onuncu, onbirinci MK toplantıları ile olağanüstü parti eylemcileri genel toplantısında açıklanan ve Anayasa ile parti programı değişiklik tasarıları halinde getirilen bu "yeni" çizgi, AEP'nin geçmiş çizgisiyle taban tabana karşıt olduğu gibi, özünde Kruşçev revizyonizminin kapitalist restorasyon çizgisidir." (agd, sayfa 10-17)

Görüldüğü gibi, TKP/ML-Hareketi'ne göre, Arnavutluk Emek Partisi' nin yeni bir çizgisi vardır ve bu yeni çizgi özünde Kruşçev revizyonizminin kapitalist restorasyon çizgisi ile özde birdir. Bu yeni çizgi, Arnavutluk Emek Partisi'nin 9. Parti Kongresi tarafından seçilen Merkez Komitesi'nin 9. oturumu öncesindeki çizgisi ile "taban tabana karşıt"tır. Burada, olgu olarak bugünkü çizginin özünde Kruşçev revizyonizminin kapitalist restorasyon çizgisi ile aynı olduğu tespitinin dışında her şey yanlıştır.

Diyelim ki, "İleri" yazarları görme duyusu ile değil de, dokunma duyusu ile olayları algılayabilme yetisine sahip ve ancak 9. Merkez Komitesi oturumuna kadarki olayları, gelişmeleri algılayabiliyorlar. Peki 9. Merkez Komitesi oturumundan bu yana bir yıldan fazla zaman geçmesine rağmen bugüne kadar Arnavutluk Emek Partisi'nin revizyonist, karşı-devrimci çizgisi konusunda açık ve kamuoyu önündeki tavırlarda susmayı ve aynı sürede Arnavutluk "Sosyalist" "Halk" Cumhuriyeti'ni bir tek kelime ile eleştirmeden savunmayı nasıl açıklamalı?!!

Yazıda daha sonra Arnavutluk Emek Partisi'nin yeni çizgisinin, gericilikle uzlaşma ve işbirliği yönü, "proletarya demokrasisinden burjuva çoğulculuğuna geçişi" yönü açıklanmakta ve "Revizyonizmin Yeri Tarihin Çöplüğüdür" altbaşlığı altında da, yalnızca Arnavutluk Emek Partisi'nin çizgisinin değil, parti olarak kendisinin de revizyonistleştiği tespit edilmekte ve şunlar denmektedir:

"Bu revizyonist çizgi ile, AEP, Marksist-Leninist nitelikten burjuva revizyonist bir niteliğe dönüşmüş ve kapitalist restorasyonu başlatmış, devletçi yanı önde olan "karma" kapitalist ekonomi kurma çabasını ilerletmektedir." (agd., sayfa 17)

Arnavutluk Emek Partisi'nin parti olarak revizyonist olduğu doğrudur. Fakat çizgisinin revizyonistleşmesinde olduğu gibi, Arnavutluk Emek Partisi'nin kendisinin de revizyonistleşmesi yeni değildir.

Diyelim ki, Arnavutluk Emek Partisi'nin çizgisinin revizyonistleşmesi "İleri" yazarlarının tespit ettiği tarihte

NO:18.EYLÜL 1984 Bolşevik Parti inşası için

3 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

12 EYLÜL CUNTASININ VE ONUN SİVİL HÜKÜMETİNİN GERÇEK ALTERNATİFİ İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DİKTATÖRLÜĞÜDÜR!

TÜRK, İRAN VE IRAK FAŞİSTLERİ KÜRT ULUSUNA KARŞI SOYKIRIM SALDIRISINDA İŞBİRLİĞİ İÇİNDE!

IRKÇI SALDIRILAR KÜRT ULUSUNUN HAKLI MÜCADELESİNİ DURDURAMAZ!

NO: 19/20 Bolşevik Parti inşası için

4 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Türk faşistleri Irak ve İranlı faşistlerle işbirliği içinde Kürt halkına azgınca saldırıyor...
Soykırım tehdit ve uygulamaları da Kürt ulusunun haklı mücadelesini durduramayacaktır!
Milli zulme gerçekten son vermenin; Kürt ulusuna ayrılma hakkını ve tüm milliyetlere tam hak eşitliğini gerçekten sağlamanın yolu, Proletarya önderliğinde demokratik halk devrimidir!

TÜRKİYE KÜRDİSTANINDA MİLLİ BASKININ TEMEL SEBEBİ

67. yıldönümünde Büyük Sosyalist Ekim Devriminin dersleri yolumuza ışık tutuyor!

NO: 21, ŞUBAT/MART '85 Bolşevik Parti inşası için

4 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Faşizmin "Gül Bahçesi" Ve Uç Veren Dikenler!

ZENGİN DAHA ZENGİN YOKSUL DAHA YOKSUL

KOMÜN 114 YAŞINDA!

başladı. Bu noktada da kendisine Marksist-Leninist adını takan bir parti ilk tavrını takınıyor. O zaman yapılması gereken çizginin revizyonistleştiğini tespit etmek ve ***partinin*** revizyonistleşmesi ile, çizginin revizyonistleşmesinin bir ve aynı olmadığını söylemek ve partinin revizyonistleşmesinin bir süre alacağını ve bu nedenle gelişmeleri dikkatle izlemek görevini koymak gereklidir. Hayır! "İleri" oportünistleri çok hızlı ve keskinler! Bu nedenle bir parti hakkında, hem de bu-güne kadar uluslararası komünist hareketin öncüsü olduğu iddia edilen bir parti hakkında yaptıkları ilk ve yeni bir değerlendirmede, ***aynı anda*** hem partinin çizgisinin revizyonistleştiğini, hem de onunla birlikte partinin reviz-yonistleştiğini (yani yozlaştığını) ilan edebiliyorlar. Tabii ki AEP'çilerin işi belli olmaz! Belki de "İleri" oportünistlerinin de Arnavutluk Emek Partisi revizyonizmine karşı "tutarlı" mücadele yürüttüklerini gösterir "hatıra notları" vardır. Ve Arnavutluk Emek Partisi'nin de revizyonistleştiği şeklindeki değerlendirmelerini bunlara dayandırırlar. Ne de olsa bunlar Enver Hoca'nın hatıra notları ile de eğitildiler. "Çin Üzerine Düşünceler" başlıklı rezillik belgesini "Marksist-Leninist eser" olarak savunabildiler!

EMEĞİN BAYRAĞI

Esas olarak TKP/ML-Hareketinin siyasi çizgisini legal planda savunan yazılara yer veren Emeğin Bayrağı, "Arnavutluk'ta Son Gelişmeler Üzerine Öndüşünceler" şeklindeki mütevazi bir başlık altında tavır takındığı yazısında, mütevazi bir dille, daha mütevazi eleştiriler getiriyor. Emeğin Bayrağı, Arnavutluk Emek Partisi çizgisinin ve Arnavutluk Emek Partisi'nin revizyonistleştiği tespitini yapmıyor, bunun yerine *"AEP **yönetiminin** bu oportünist **çizgisi**"*nden bahsediyor. *(Bkz. Emeğin Bayrağı, Yıl 3, Sayı 35, sayfa 15, Ocak/Şubat 1991)*

Yine oportünist yönetim tarafından ilan edilen ve uygulamaya başlanılan *"söz konusu önlemlerin kendi içinde bütünlüklü bir paket oluşturdukları ve Enver Hoca döneminde izlenen Leninist-Stalinist çizgiden sağa, kapitalizme doğru köklü bir sapmaya denk düştüğü tartışma götürmeyecek kadar açıktır." (agd)* tespitini yapıyor.

Hiç de öyle değil! Sorun bal gibi tartışma götürecek kadar açıktır. Açık olduğu da, Arnavutluk Emek Partisi'nin Enver Hoca dönemindeki "Bilimsel Konferans" sonuçları; Enver Hoca'

Arnavutluk'tan da kaçan kaçana!...

NO: 22/23, NISAN/MAYIS '85 Bolşevik Parti inşası için
5 DM
BOLŞEVİK PARTİZAN
Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
BÜYÜK TÜRK ŞÖVENİZMİNE ÖLÜM!
TÜRKİYEDE-BULGARİSTAN'DA-NERDE OLURSA OLSUN MİLLİ BASKILARA HAYIR!
Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!
1 MAYIS
LENİN 115 YAŞINDA!

ÖZEL SAYI, 18 MAYIS 1985 Bolşevik Parti inşası için
FIATI 2 DM
BOLŞEVİK PARTİZAN
Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Faşist katillerce katledilişinin 10. yıldönümünde
Türkiye işçi sınıfının komünist önderi
İBRAHİM KAYPAKKAYA MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR!

NO: 24, TEMMUZ 1985 Bolşevik Parti inşası için
4 DM
BOLŞEVİK PARTİZAN
Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
20 TEMMUZ 1974'TEN, 20 TEMMUZ 1985'E
KIBRIS'TA FAŞİST TÜRK ORDUSUNUN İŞGALİ 11. YILINDA
İŞGALCİ FAŞİST TÜRK ORDUSU, KIBRIS'TAN DEFOL!
TÜM YABANCI ASKERLER KIBRIS'TAN DEFOLUN!
KIBRIS "SORUNUNU" RUM VE TÜRK MİLLETİNDEN VE MİLLİ AZINLIKLARDAN KIBRIS'IN EMEKÇİ HALKI İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEVRİMLE ÇÖZECEKTİR!
Geçilen "demokrasi"nin niteliği üzerine...
TÜRKİYE'DE DEMOKRASİ İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ İLE KAZANILACAKTIR!
ORTAK TARTIŞMA YAYIN ORGANI ÜZERİNE

nın "Emperyalizm ve Devrim"i, "Çin Üzerine Düşünceler"i, vb. ve 8. Parti Kongresi belgeleri ile ispatlıdır. Arnavutluk Emek Partisi çizgisindeki değişikliği, Emeğin Bayrağı'ndaki yazı, "İleri"nin tersine biraz daha gerilere götürüyor ve Arnavutluk Emek Partisi 9. Parti Kongresi'ne kadar dayandırıyor. Bu yazının değişiklikleri, sağa kayışın başlangıcını Arnavutluk Emek Partisi 9. Parti Kongresi'ne kadar götürebilmesi kendi açısından anlaşılabilirdir, çünkü Arnavutluk Emek Partisi 9. Parti Kongresi'nde Enver Hoca artık yoktur ve yaşamamaktadır. Enver Hoca yerine Arnavutluk Emek Partisi 9. Parti Kongresi'ne Merkez Komitesi raporunu Ramiz Alia sunmuştur.

Somut durum parti çizgisinin ve partinin revizyonistleşmesi olarak değil de, yönetimin oportünistleşmesi olarak konduğundan görev, kapitalist restorasyon tehlikesine dikkat çekmek, *"Arnavutluk işçi sınıfı ve komünistlerini bu ters gidişi durdurmak için harekete geçmeye çağırmak ve AEP yönetiminin gütmekte olduğu politikaların revizyonist karakterini sergileyip mahkum etmek"* olarak konuyor. Umut fakirin ekmeği imiş. Emeğin Bayrağı da kendisini umuda bağlamış durumda, ama en azından "İleri"nin 180 derecelik dönüşü ile karşılaştırıldığında daha dikkatli revizyonist tavırlar takınıyor.

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ HAREKETİ

TKİH Merkezi Yayın Organı Proletaryanın Yolu sayı 15'te (Aralık 1990) "46. Yılında Arnavutluk Devrimini Savunmak" başlığı altında yeni dönüşümün ilk açık tavrını ortaya koyuyor.

Yazıda önce Enver Hoca ve onun döneminin savunusu başa konuyor ve *"Enver Hoca önderliğindeki AEP, sayısız engele rağmen sosyalist yürüyüşünü sürdürdü" (agd., sayfa 7)* iddiası getiriliyor. "46. Yılında Boy Gösteren Tehlike" alt başlığı altında ise şunlar söyleniyor:

"Arnavutluk'un karşı karşıya bulunduğu sorunlara devrimci çözümler aranmaktadır. Oysa çözüm olarak öne sürülen görüşler içinde sosyalist kazanımları tahrip edecek öneriler mevcut. Emperyalistlerle ilişkiler ve iç iktisadi düzen açısından kaygı verici gelişmeler yaşanıyor. Burada sözünü ettiğimiz kaygılar, AEP sözcülerinin kullandıkları ***terminolojide ifade bulan mantıktan*** *ileri geliyor. Yoksa, sorunlara dikkat çekilmesinden, ve onlara sosyalist perspektif ışığında gerçekçi çözümler aranmasından değil. Hareket tarzını belirleyen mantıkta bundan açık bir uzaklaşma var.*

Örneğin, Ramiz Alia ve bazı AEP önderleri, iktisadi yaşamda ve uluslararası ilişkilerde açıkça birer taviz olan yeni kararları "bir devrim", "sosyalizmin yeni aşamasının doğal ihtiyaçları" olarak sunmak gibi korkunç bir hata işliyorlar. Bırakalım gelecekte yol açacağı olumsuzlukları, bu anlayış daha bugünden partinin ve sosyalist yığınların bilincini köreltmeye hizmet ediyor. "Geriye dönülemeyecek adımlar" olarak nitelenen bu "reform"ların nerede duracağı meçhul! Ve kalıcılıklarına dair ısrarlı vurguyla bir arada düşünüldüklerinde, durumun her komünisti haklı biçimde endişelendirecek denli ciddi olduğu görülüyor. (agy., sayfa 8)

Ve yine,

"Bütün bu olgular Arnavutluk Dev-

Arnavutluk'ta Ramiz Alia kliğinin, Gorbaçov'un yolunda hızla ilerlemesi sonucu ülkede başgösteren kargaşa; gerçekten de Enver Hoca'nın bir zamanlar doğru bir şekilde söylediği gibi, "revizyonizmin yenilgiye götürdüğü"nü bir kez daha kanıtladı!

12 EYLÜL 1985 ÖZEL SAYISI Bolşevik Parti inşası için

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Devrim ile Karşı-Devrim arasındaki en kaba ayrım çizgilerini bile ortadan kaldıran; »birlik« adına, kokuşmuş uzlaşmalar temelindeki eylembirliklerine hayır!

Yaşasın devrimci güçlerin devrimci bir temeldeki eylembirlikleri!

DEVRİMCİLER; HAYDİ DEVRİMCİ 12 EYLÜL YÜRÜYÜŞÜNE!

Devrimciler, Yoldaşlar...

Bu yıl 12 Eylül'ün besinci yıldönümünde, Batı Almanya'da Türkiyeli; kendine "devrimci", "sosyalist", "komünist"... diyen gruplar tarafından üç ayrı merkezi yürüyüş; bunun dışında bölgesel eylemler düzenleniyor.

Merkezi yürüyüslerden ikisi 7 Eylül Cumartesi günü Köln'de, diğeri 14 Eylül'de yine Köln'de düzenleniyor. Rus sosyal emperyalizminin uşağı grupların "Sol Birlik" adı altında toplanan kesiminin yapacağı bölgesel eylemler ise değisik tarihlerde, değisik sehirlerde olacak.

CUNTAYA KARSI MÜCADELE ADINA ILKESIZ BIRLIKLERE KARSIYIZ!

Bircok devrim sempatizanı, "devrimci"lerin; "solcu"ların 12 Eylül'ün yıldönümünde bile bir eylemde birlesemediğinden üzüntü duyuyor; yakınıyor. Devrime sempati duyan bircok isci, emekci, cuntaya karsı ve faşist devlete karsı mücadelenin parcalanmıslığından yaka silkiyor; devrimciler, "solcular" birlessin istiyor. Kuşkusuz, Devrime sempati duyan yığınlardaki bu istek, bir iyiniyetin, devrim isteğinin samimi bir ifadesidir. Devrime sempati duyan, ama kendine devrimci, solcu diyen gruplar arasındaki ayrılıkların ne olduğu konusunda derin bir bilgiye sahip olmayan yığınlardaki bu istek, kendine devrimci, solcu diyen grupların büyük bir bölümü tarafından sömürüldü, sömürülüyor. Marksizm-Leninizm, Sosyalizm, Komünizm adına konuşan pekçok oportünist, revizyonist grup, kendilerini "en cok birlikci", kendileri dısındakileri en çok "birlik düşmanı" göstererek, parsa toplamaya çalıstılar, calısıyorlar.

NO: 25/26 EKİM/KASIM 1985 Bolşevik Parti inşası için

5 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

GÜNEY AFRİKA HALKLARININ EZİLMESİNE SON VERECEK OLAN; "REFORMLAR", "APARTAYD" REJİMİNİN EMPERYALİST EFENDİLERİNİN UYGULAYACAĞI "EKONOMİK BOYKOT", "ŞİDDETSİZ SİVİL DİRENME" vb. DEĞİLDİR...

BİRİCİK GERÇEK KURTULUŞ

BÜTÜN IRK VE MİLLİYETLERDEN GÜNEY AFRİKA HALKLARININ HER TÜRLÜ EMPERYALİZME, VE GÜNEY AFRİKA HAKİM SINIFLARINA KARŞI YÖNELEN, SİLAHLI, ŞİDDETE DAYALI DEVRİMİDİR!

Güney Afrika'da halk yığınlarının ırkçı-faşist rejime karşı devrimci mücadelesi yükseliyor. Bu mücadele artık emperyalistleri ve onların Güney Afrika'daki uzantılarını, siyasetlerini yeniden gözden geçirmeye zorlayacak, belirli "reform" vaatleri yapmaya zorlayacak boyutlara ulaştı.

Batı Avrupa'daki emperyalist güçler de, Amerikan emperyalistleri de, şimdi Güney Afrika'da kendilerine "siyah" dostlar aramaya başladılar.

Hareketin yükselmesi karşısında sıkışan ırkçı-faşist rejim bir yandan reform vaatleri ileri sürerken, diğer yandan karşı-devrimci terörü iyice yoğunlaştırdı. Her gün çatışmalarda onlarla ölü ve yaralı, artık Batı ajanslarının "normal" haberleri haline geldi.

Gelişen devrimci hareket bütün siyasi güçleri Güney Afrika konusunda yeniden tavır takınmaya zorladı.

Eylül ayında Batı Almanya'nın birçok kentinde ve Batı Berlin'de bir dizi "dayanışma" yürüyüşü yapıldı. Sosyal-demokrat, revizyonist, ve Yeşil ağırlıklı bu yürüyüşlere yer yer kendiliğindenci, militan Batı Alman grupları da kendi bloklarını kurarak katıldılar. Yürüyüşlerde polis bu güçlerin etrafını yürüyüşçülerin iki-üç misli bir güçle çevirerek, BATI ALMAN EMPERYALİZMİNİN Güney Afrika konusunda nasıl bir siyaset istediğini, bu konuda nasıl bir "dayanışma"ya, nereye kadar izin vereceğini gösterdi. Gerek Bonn'da, gerek Batı Berlin'deki yürüyüşte, polis yürüyüşlerdeki militan kesime saldırdı. Onlarca kişi yaralandı, gözaltına alındı, tutuklandı.

(Devamı s.2'de)

NO: 27 BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN / JİBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

3 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbin! Karkeren hemû welatan û gelen bindest yekbin!

(Aşağıda, elimize geçen TKP/ML(Bolşevik) III. Konferansı ile ilgili TKP/ML(B) Merkez Komitesinin duyurusunu aynen yayınlıyoruz.)

TKP/ML(B) III. KONFERANSI YAPILDI!

Bolşevizm yenecektir!

Dünyadaki tüm Marksist-Leninist güçler!.. Erkek ve kadın yoldaşlar!
Türk ve Kürt milletinden ve çeşitli milliyetlerden sınıf bilinçli işçiler!..
Devrimciler!..
Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden işçileri, köylüleri, emekçileri!.

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist içindeki oportünist kanada karşı mücadele içinde Mart 1981'de kurulan Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist(Bolşevik), III. Konferansını 1986 başında gerçekleştirdi.

TKP/ML(B), TKP/ML'in geçmişinde doğru olan, Marksist-Leninist olan herşeyi savunma ve geliştirme, oportünist ve revizyonist yanlışları özeleştiri ile aşma, ve TKP/ML'i gerçek bir bolşevik parti yönünde inşa etme amacı ile ortaya çıktı.

III. Konferansımız, TKP/ML(B)'nin II. Konferansını yapmış olduğu Şubat 1982'den, III. Konferansını

rimi'nin önemli bir tehlike yaşadığını göstermektedir.

Ramiz Alia'nın ortaya koyduğu ve taktik bir geri çekilme şeklinde anlaşılmaması için özel gayret sarfettiği çizgiyi kayıtsız şartsız desteklemek olanaksızdır. Enternasyonalizm adına, tersi tutumu savunanlar, gerçekte enternasyonalizmden uzaklaşmaktadırlar." (agy., sayfa 9)

TKİH, Arnavutluk Emek Partisi ve Arnavutluk "Sosyalist" "Halk" Cumhuriyeti'nin, artık sokaktaki vatandaşın bildiği gerçekleri bilmesine rağmen, bugün hala Arnavutluk devriminin önemli bir "tehlike" yaşadığından bahsetmektedir. Yine TKİH'e göre, Arnavutluk yönetiminin bir bütün olarak sunduğu çözüm önerisi değil, yalnızca bu çözüm önerisi içerisindeki bazı "öne sürülen görüşler", "sosyalist kazanımları tahrip edecek" görüşlermiş! Bu oportünistlere şu sorulmalı, Arnavutluk Emek Partisi yönetiminin ileri sürdüğü çözüm önerisi içerisindeki hangi görüş, sosyalist kazanımları tahrip etmeyecek türden? Lütfen bunu bir açıklayabilir misiniz?

TKİH oportünistlerinin aslında Arnavutluk revizyonistlerinin revizyonist çözüm önerisi ile fazla bir problemleri yok, bunlar bu çözüm önerisini savunurken sosyalist terminolojinin kavramlarını da savunmamaları ve açık kapitalist terminolojiyi kullanmaları TKİH oportünistlerini rahatsız ediyor. Bir oportünistin bir başka oportünisti eleştirmesi ancak bu kadar olabiliyor.

TKİH'li oportünistler Arnavutluk Emek Partisi'nin çizgisini olduğu gibi savunan daha hızlı Arnavutluk Emek Partisi yandaşlarından kendini ayırmak amacıyla, kendilerinin Ramiz Alia çizgisini kayıtlı ve şartlı olarak savunduklarını ve bu tavrın enternasyonalist bir tavır olduğunu söylüyorlar.

Bizim söyleyeceğimiz şudur: Ramiz Alia çizgisinin her türden desteklenmesi proleter enternasyonalizme, sosyalizme bu noktada ihanet etmek, bir ülkede açık kapitalist restorasyon girişimini desteklemek demektir. Fakat sorun, yalnızca Ramiz Alia çizgisi değildir. Sorun, Ramiz Alia'ya karşı savunulmaya çalışılan 1978'in Enver Hoca çizgisidir! Bugünkü revizyonist çizginin öncülü budur! Komünistlerin görevi, tam da bugünkü açık karşıdevrimci revizyonist çizginin Arnavutluk Emek Partisi'ndeki köklerini göstermek; ve onlara karşı da mücadele yürütmektir. Tabii ki yıllardır doğrular gösterilmesine rağmen, revizyonistleşen Arnavutluk Emek Partisi'ni Marksist-Leninist olarak savunagelenler bunu yapamazlar!

TÜRKİYE İHTİLALCİ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ

TİKB, merkezi yayın organı Orak-Çekiç sayı 75'de (Ocak-Şubat 1991), "Bu Rota «Kapitalizme Geri Dönüş» Yönündedir" başlığı altında Arnavutluk'taki gelişmeleri değerlendiren bir yazı ile tavır takındı.

Makalenin hemen başında şu giriş yapılıyor: *"Arnavutluk'ta neler oluyor sorusu, son 1 yıldır sık sık gündeme gelen ve zihinleri kurcalayan bir soruydu." (agd., sayfa 10)*

Bu türden bir açıklama, oportünist bir açıklamadır. Eğer "Arnavutluk'ta neler oluyor sorusu, son 1 yıldır sık sık gündeme gelen ve zihinleri kurcalayan bir soru" idiyse, siz "İhtilalci Komünistler" bu bir yıl boyunca sık sık gündeme gelen ve zihinleri kurcalayan bir soru yokmuş gibi davranmayı nasıl becerebildiniz? Eğer son bir yılda Arnavutluk'taki gelişmeler gerçekten zihinlerinizi kurcalıyordu ise, şimdiye kadar susmayı tercih etmeniz "İhtilalci sabırlılığınız"dan mı ileri geliyordu? Bu sorulara dürüstçe cevap vereceğine, şimdiye kadarki gelişmelerde gösterdiği körlüğü açıkça ortaya koyup özeleştirisini vereceğine, Tİ"K"B, sorunu kendine yöneltmeden genel olarak ortaya koymayı seçiyor. Tİ"K"B' nin sorunu genel olarak koymasının nedeni açık: O, kendi taraftarlarının Tİ"K"B'nin oportünist yaklaşımını gündeme getirmesin ve bu sorun taraftarların zihinlerini kurcalamasın istiyor.

"İhtilalci Komünistler"in son bir yıldır zihinlerini kurcalayan gelişmeler karşısında yaptıkları değerlendirme şu:

"Arnavutluk'ta bugün parti ve devlet yönetimi burjuva-revizyonist bir kliğin eline geçmiş durumdadır. Bunların izledikleri çizgi, ML'nin sosyalizmin evrensel ilke ve yasalarına olduğu gibi, Enver Hoca yoldaş döneminin tutarlı ve militan ML çizgisine de açıkça aykırı olan burjuva liberal bir çizgidir. Bu çizgi doğrultusunda bugün atılan adımların eninde sonunda varacağı yer, sosyalizmin tümüyle tasfiyesi ve kapitalizmin inşasından başka bir yer olamaz.

*Özellikle geçtiğimiz Aralık ayından sonra hızlanan ve iyice açığa çıkan gelişmelerden sonra, Arnavutluk'un bugün sokulduğu yola ve bu yolda atılan adımlara ne "**sosyalist**" demek ne de "**geçici taktik adımlar**" gözüyle bakmak olanaklıdır. Bu yol "**kapitalizme geri dönüş**" yoludur; siyasal yapıda,*

NO: 28 — BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN JİBO BAZBÜNA PARTİYA BOLŞEVİK — 3 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz! Karkeren hemû welatan yekbin! Karkeren hemû welatan û gelen bindest yekbin!

Umut işçi sınıfının, köylülüğün, emekçi sınıfların kendisinde... Kurtuluşun anahtarı işçi sınıfının, ve onun önderliğindeki köylülerin, tüm emekçilerin elindedir!

NO: 29 — BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN JİBO BAZBÜNA PARTİYA BOLŞEVİK — 3 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

1 Mayıs'ı ve onun devrimci geleneğini yaşatacağız!

NO: 30 — BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN JİBO BAZBÜNA PARTİYA BOLŞEVİK — 3 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin 16. yıldönümünde

İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ ELLERİNDEDİR!

Değişen Arnavutluk'un Başbakanı Hürriyet'e açık konuştu:

'Bizi Türkiye modeli kurtaracak'

TÜRKİYE'DEN ACİL YARDIM Demo... tiği, ekonominin ise her geçen ... vutluk'un Başbakanı Fataos Nan... mak için Türkiye'nin acil yardım...

İsmail TİPİ TİRAN, (HÜRRİYET)

ARNAVUTLUK'un 10 gün önce göreve gelen Başbakanı Fataos Nano, Dünya basınından ilk kez Hürriyet ile yaptığı görüşmede, "Bizi Türkiye modeli kurtaracak" dedi. Demokrasi hareketlerinin hızla geliştiği, ancak ekonominin de giderek çık...

Yeltsin: "Sovyetler'e de Özal gibi biri gerekli"

● Cumhurbaşkanı Özal'ın gezisinin ikinci gününde Moskova'da üç önemli anlaşma imzalandı. Özal, Rusya Federasyonu Devlet Başkanı Boris Yeltsin ile de görüştü. Yeltsin, Özal'dan övgüyle söz etti.

ekonomide ve dış politikada atılan adımlar sosyalist değil ***"burjuva liberal kapitalist"*** *niteliktedir. Bunlara bazı konularla sınırlı bir* ***"sapma"*** *gözüyle de bakılamaz. Siyasal yapıdan ekonomiye, dış politikadan ideolojik sorunlara kadar her alanda birbirini tamamlayan, her geçen gün biraz daha derinleşerek kendini dışa vuran* ***"çizgileşmiş bir oportünizm"*** *veya* ***"oportünist bir çizgi"****dir artık karşımızda duran." (agd., sayfa 10)*

Arnavutluk'ta parti ve devlet yönetiminin burjuva-revizyonist bir kliğin eline ***bugün*** geçtiğini söyleyebilmek, Marksizm-Leninizm ile revizyonizm arasındaki ayrımın nerede başladığını, nerede bittiğini bilmediğinde mümkündür. Ve yalnızca 1970'li yılların sonlarından itibaren Arnavutluk Emek Partisi ve Enver Hoca'nın revizyonist çizgisini örtmeye hizmet eder. Bu bir!

Bugünkü burjuva revizyonist kliğin çizgisi, Enver Hoca döneminin çizgisine aykırı değil, o dönemin çizgisinin mantıki sonucu ve kaçınılmaz gelişmesidir. Bu iki!

Üçüncüsü, Enver Hoca döneminin çizgisini "tutarlı ve militan çizgi" olarak adlandırmak, daha açık ve mantıki sonuçlarına götürülmüş revizyonist çizgiyi, henüz tüm temel yönleriyle kendini göstermemiş bir başka revizyonist çizgiye karşı alternatif olarak savunmak demektir.

Yazı içerisinde Tİ"K"B, daha sonra, "herşey bitmiş midir?" sorusunu soruyor ve şu yanıtı veriyor:

"Arnavutluk'taki bugünkü gidişin burjuva kapitalist yönde bir gidiş olduğunu belirlemekle iş bitmiyor elbette. Görülen o ki bu gidiş, Enver Hoca yoldaşın ölümünden sonraki yıllar içinde başlamıştır. Ancak iş işten bütünüyle geçmiş midir? Şu anda canalıcı soru budur. Adeta frenleri patlamış bir kamyon misali burjuva kapitalist yönde giderek hızlanan bir gidiş sözkonusudur. Fakat unutmamak gerekir ki, sosyalizmin inşası gibi onun tasfiyesi de bir gecede veya birkaç ay içinde tamamlanıp bitirilebilecek bir süreç değildir. Bu nedenle, Arnavutluk'ta ***"artık her şeyin bittiği"*** *gibi bir yargıya varmak için her şeye rağmen vakit henüz erkendir." (agd., sayfa 12)*

Şu anda can alıcı sorun hiç de ***bugün*** "iş işten bütünüyle geçmiş midir?" sorusu değildir. Artık canalıcı sorun, Arnavutluk'un geri dönüşü mümkün olmayan noktaya gelmesinden önceki sürede kendine komünist diyen örgütlerin ne ölçüde revizyonist tehlikeyi görüp ona uygun davranıp/davranmadıkları sorunudur. Bu noktada Tİ"K"B Arnavutluk Emek Partisi'ni uzun süre eleştirisiz destekleyen tüm gruplar gibi, kendine verdiği isme layık davranmamış; Arnavutluk Emek Partisi'nin Enver Hoca önderliğinde geliştirdiği revizyonist çizgiyi destekleyerek bilinçleri köreltmeye hizmet etmiştir.

TÜRKİYE DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ

Kendisine Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryasının "biricik" Marksist-Leninist öncü partisi ünvanından başka bir değer biçemeyen bu oportünist örgüt, AEP'çi Türkiye-Kuzey Kürdistan'lı örgütler içerisinde Arnavutluk'taki gelişmeler hakkında bu yazıyı

N°: 31

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN
JİBO BAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

3 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbin! Karkeren hemû welatan û gelen bindest yekbin!

KIBRIS'IN KUZEYİNİN FAŞİST TÜRK ORDUSU TARAFINDAN İŞGALİNİN 12. YILINDA BİR KEZ DAHA HAYKIRIYORUZ:

İŞGALCİ, SÖMÜRGECİ FAŞİST TÜRK ORDUSU KIBRIS'TAN DEFOL!
TÜM YABANCI ASKERLER KIBRIS'TAN DEFOLUN!
KIBRIS 'SORUNU'NU RUM VE TÜRK MİLLETİNDEN VE MİLLİ AZINLIKLARDAN KIBRIS HALKLARI İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE ANTİ-EMPERYALİST DEMOKRATİK DEVRİMLE ÇÖZECEKTİR!

Öteden beri emperyalist büyük güçlerin; başta da Amerikan emperyalizmi ve İngiliz emperyalizminin Ortadoğu'da emperyalist hakimiyetlerini yaygınlaştırma ve pekiştirme amacıyla kullanmak istedikleri, 'batmaz bir uçak gemisi' gözüyle baktıkları Kıbrıs'ın kuzey kesimi 1974'ün 20 Temmuz'unda faşist Türk ordusu tarafından işgal edildi.

Dönemin koalisyon hükümetinin başbakanı olan 'sosyal demokrat' ve 'barış güvercini' sosyal-şoven karşı-devrimci Ecevit, Kıbrıs'ı 'işgal harekatını' büyük bir yüzsüzlük ve sahtekarlıkla, dünya ve Türkiye kamuoyuna 'barış harekatı' olarak ...

Türk hakim sınıfları, 1974'te Kıbrıs'ın Kuzeyini işgal etmelerine 'sebep' olarak o dönemde Yunanistan'da iktidarda bulunan "Albaylar cuntası"na bağlı olarak faşist N. Sampson önderliğinde Kıbrıs'ta gerçekleştirilmek istenen, ancak özellikle Rum milletinden emekçilerin silahlı direnişi sonucu başarısızlığa uğrayan darbe girişimini göstermektedirler. Bizler bu 'sebeplendirme'ye dayanarak Kıbrıs'ın işgalini savunan Türk hakim sınıflarının ve onları bu konuda yalnız bırakmayan başta TKP gibi karşı-devrimci modern revizyonistler olmak üzere, yine bu alanda Türk hakim sınıflarını TKP'ye oranla biraz daha utangaç bir ...

NO: 32

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN
JİBO BAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

3 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbin! Karkeren hemû welatan û gelen bindest yekbin!

LEGAL 'BİRLEŞİK SOSYALİST PARTİ' TARTIŞMALARI ÜZERİNE

Ülkemizde hakim sınıfların "demokrasiye geçiş" adını verdikleri, açık askeri faşist diktatörlükten, üstü parlamenter demokrasi maskesi ile örtülmüş, sivil görünümlü bir faşist diktatörlüğe geçiş sürecinde başlayan "legal sosyalist parti" tartışması son aylar içinde yeni boyutlar kazandı. 12 Eylül askeri faşist cuntası, Anayasa referandumu, ve ardından yaptırdığı 6 Kasım 1983 seçimleri ertesinde; en azından 1992'ye dek siyasi iktidarı kesin bir şekilde elinde tutmanın şartlarının yaratıldığı —yanlış— hesabı ve rahatlığı içinde; dizginleri biraz "gevşetme" yönünde adımlar attı.

... sözde demokrasi yönünde adımlar atmanın yararları, sakıncalarından çok görünüyordu. 12 Eylül yönetimi böylece yüzüne geçirmeye çalıştığı demokrasi maskesini biraz daha düzeltmek, güzelleştirmek istiyordu. Ama geçmişe oranla "demokratik görünme"nin kuşkusuz bir pahası olacaktı. Oldu da. Hakim sınıfların 12 Eylül öncesinin cunta tarafından tasfiye edilmek istenen bazı eski "ünlü" sivil siyasetçileri yeniden sahneye çıkma; demokrasi adına konuşmaya başlayan siviller giyinmiş cuntayı ve onun Özal hükümetini sıkıştırmaya başladı.

11 EYLÜL 1973 ŞİLİ / 12 EYLÜL 1980 TÜRKİYE...
EMPERYALİZMİN VE UŞAKLARININ KANLI FAŞİST DİKTATÖRLÜKLERİ İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE HALKLARIN DEVRİMLERİ İLE YIKILACAKTIR!

NO: 33

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN
JİBO BAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

3 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbin! Karkeren hemû welatan û gelen bindest yekbin!

HAKİM SINIFLARIN ARA SEÇİM SAHTEKARLIĞI SAHNELENDİ!

1983 6 Kasım genel seçimlerinden bu yana boşalan 11 milletvekilliği için gerekli hale gelen "ara seçim" sahtekarlığı, gürültülü bir seçim kampanyasının ardından 28 Eylül 1986'da yapılan seçimlerle sahnelendi.

Seçim sonuçları, partilerin aldığı genel oy oranları açısından ve çıkardıkları milletvekili sayısı açısından şöyle: (Bkz. yan sütundaki tablo)

Seçim sonuçlarının, seçimlerin yapıldığı 11 seçim bölgesinde, bölge bölge detaylı dökümü şöyle: (Bkz. s.2'deki Çizelge 1)

25 Mart seçimi ile karşılaştırma ise ...

ANAP: %32,1; 6 milletvekili
DYP: %23,5; 4 milletvekili
SHP: %22,6; 1 milletvekili

69. YILDÖNÜMÜNDE BÜYÜK SOSYALİST EKİM DEVRİMİ YOLUMUZA IŞIK TUTUYOR!

Arnavutluk'taki gelişmeler konusunda tavır takınan örgütlerin tavrı tutarsız ve Marksizm-Leninizmden uzaktır...

yazdığımız tarihe kadar bilebildiğimiz kadarıyla tavır takınmayan ve susmayı tercih eden "biricik" örgüttür...

ALA YEKİTİ

Esasta KAWA'nın görüşlerini savunan Ala Yekiti sayı 19'da (Ağustos-Eylül 1990) "Emperyalistler Arnavutluk'a da El Attı" başlığı altında konuyla ilgili tavır takınılıyor ve şunlar yazılıyor:

"Günümüzde Arnavutluk gibi küçük bir ülkenin, dünyada sosyalizmin, revizyonistlerin şahsında büyük oranda prestij kaybettiği, geçmişte sosyalist olan bir dizi ülkeye karşı-devrimci revizyonistlerin içten fethettiği, marksist ideolojik arenada parçalanmışlığın ve karmaşıklığın sürdüğü bir ortamda sonuna kadar ayakta durabilmesi oldukça güç ve zor. Ama şu bir gerçek ki Arnavutluk'taki sosyalist iktidar ve Arnavutluk'taki halk, "Varşova Paktı" ülkelerindekinin tersine onlarca yıldır zor şartlar altında yarattıkları değerleri militanca korumaktadır. Arnavutluk, emperyalistlerin rahatlıkla çiğneyip yutamayacakları «çelikten bir leblebidir»." (*agd., sayfa 5*)

Ala Yekiti'nin "çelikten bir leblebidir" diye yutturmaya çalıştığı revizyonist yönetim altındaki Arnavutluk'un ne ölçüde çürük olduğunu son gelişmeler daha açıkça belgelemiştir. Ağustos/Eylül 1990 öncesinde iç ve dış politikada açık kapitalizm yolunda adım atılmasına rağmen, Arnavutluk Emek Partisi revizyonistlerinin tutumunu "militanca" tutum olarak adlandırabilmek, ancak militanlıktan emperyalistlere ve kapitalizme diz çökmeyi anlayanlar veya körler için mümkündür.

Ocak 1990'dan itibaren Arnavutluk'ta kapitalizmin yeniden inşasının açık programı ortaya konmasına rağmen, bu kapitalist restorasyon planının esası ile Ala Yekiti'nin oportünist yazarlarının esasta bir problemleri yoktur; tersine Ala Yekiti yazarlarına göre, *"AEP'nin ve Arnavutluk'taki sosyalist iktidarın bazı hataları vardır. Ama bu hatalar her an düzeltilebilecek, zamanında müdahalelerle giderilebilecek türdendir."* (*agd., sayfa 5*)

Arnavutluk "Sosyalist" Halk Cumhuriyeti'nin emperyalist mali kuruluşlara bağlanması, Arnavutluk'ta özel mülkiyetin ve sömürünün yeniden yaratılması, burjuva çoğulcu yönetime geçiş yönünde adımlar atılması, Ala Yekiti yazarları için her halde *"her an düzeltilebilecek, zamanında müdahalelerle giderilebilecek türden"* hatalar sayılıyor. Bu oportünistler bunları hata olarak tespit edip eleştirmiyorlar bile. Onların hata olarak gördüğü, *"halkın yaşam standartlarının sürekli yükseltilip yükseltilmemesi, ülkedeki yaşam standartının en azından kapitalist ülkelerdeki yaşam stardartının seviyesine çıkartılıp çıkartılmaması, tıkanıklığın olduğu bazı noktalarda eski klasik uygulamalara ortodoksça bağlı kalıp kalmama, ... komünal yönetiminin hayatın her alanında hayata geçirilip geçirilmemesi"* (*agd., sayfa 5*) noktalarındadır.

Ala Yekiti yazarlarının ufku, Arnavutluk Emek Partisi bağlamında revizyonizm tarafından o kadar köreltilmiş ki, Arnavutluk'un revizyonist yönetiminin uygulamalarına eleştiri getirdiği yerde, onları ekonomik alanda *"eski klasik uygulamalara ortodoksça bağlı"* kalmakla suçluyor, yani Arnavutluk Emek Partisi yönetiminin revizyonist uygulamalarının düzeyini az buluyor. Bu kadar açık bir revizyonizmi Marksizm-Leninizm adına sağdan eleştirmek nerde ise olanaksız. Ama Ala Yekiti bu olanaksızlığı "olanaklı" kılıyor!

Görüldüğü gibi, Arnavutluk'taki gelişmeler konusunda tavır takınan örgütlerin tavrı tutarsız ve Marksizm-Leninizmden uzaktır...

Mart başı 1991 □

---

15 ARALIK '86 — BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN / JİBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK — No: 34

3.- DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın!

BATILI EMPERYALİST GÜÇLER FAŞİST TÜRK HAKİM SINIFLARININ KERKÜK'Ü İŞGAL ETMELERİ DOĞRULTUSUNDA KAMUOYUNU HAZIRLAMAK İÇİN SENARYOLAR DÜZENLİYORLAR!

Faşist Türk hakim sınıfları Kerkük'ü işgal etme planları yaparken, dünya ve Türkiye kamuoyunun tepkilerini aza indirgemek için açıklamalar yapıyor!

Geçtiğimiz günlerde özellikle Amerikan, İngiliz ve Batı Alman emperyalist basınında Türkiye'nin Kerkük'ü belli şartlarda işgal edeceği yolunda yoğun bir şekilde haber ve yorumlar çıktı.

Faşist Türk hakim sınıflarının boyalı basını bu haber ve yorumlara önceleri yorumsuz bir şekilde anında tercüme ederek kendi sayfalarında yer verdi. Türk boyalı basını giderek bu haberleri "tartışmaya", kendisi yorumlar getirmeye başladı. Kamuoyu oluşturmak için hemen bütün önemli köşe yazarları bu sorunu işlemeye başladılar. ...

geçineni de bu sorunla ilgili olarak özde aynı şeyleri savundular. O da özet olarak şöyledir:

"Kerkük Türkiye'nin elinden 1925'te Türkiye o zaman güçsüz olduğundan İngilizler tarafından alınmıştır. Kerkük'te üretilen petrol bugün Türkiye üzerinden boru hattı ile geçirilerek pazarlanmaktadır. Bunun dışında her yıl 210 milyar lira petrol boru hattı kira parası almaktadır. Kerkük Türkiye ekonomisi açısından hayati öneme sahiptir. Bunun ötesinde Kerkük'te soydaşlarımız vardır; bunların da kurtarılması sözkonusudur. Bölgede istikrarlı bir Irak devletinin varlığı ve bu- ...

1987'NİN MÜCADELE DOLU BİR YENİ YIL OLMASI DİLEĞİYLE!

NE KEMALİST-FAŞİST DİKTATÖRLÜK NE ŞERİATÇI-DİNCİ FAŞİZM ! KURTULUŞ İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNDE !

---

1 ŞUBAT 1987, NO: 35 — BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN / JİBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

3.- DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın!

"İRTİCA" TARTIŞMALARI, ORTADOĞU'DA SAVAŞA MÜDAHALE HAZIRLIKLARI VE BİZ...

"LAİK" KEMALİST FAŞİZM İLE; ŞERİATÇI-DİNCİ FAŞİZM ARASINDA TERCİH

"KIRK KATIR MI / KIRK SATIR MI?" TERCİHİDİR!

İŞÇİ SINIFI VE EZİLEN-SÖMÜRÜLEN YIĞINLAR İÇİN GERÇEK KURTULUŞ

DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNDEDİR!

Ülkemiz 1986'nın sonu/1987'nin başında yeniden alevlendirilmiş bir "irtica" tartışmasına sahne oldu.

Faşist cunta markalı Yüksek Öğretim Kurulu (YÖK)'nun aldığı, üniversitelere "çağdaş kıyafetle girilmesi" kararına bağlı olarak, üniversitelere "türbanla girilmesi"nin yasaklanması ve bunun uygulamaya konması; bir "türban" tartışmasını, ve örgütlü bir türbanlılar hareketini gündeme getirdi.

Boyalı, gerici ve faşist basın günlerce bu sorunu işlediler.

YÖK'ün aldığı kararı protestolar kısa ...

yazardan, ANAP içinde "liberaller" diye adlandırılan kanada; güya çağdaş "Türk kadını"nın temsilcisi olma iddiasındaki bir dizi kadın derneğine; Evren'e laikliğe yeterli özen göstermediği eleştirisini getiren DSP'ye; sorunu "çağdaşlık mı - demokrasi mi" biçiminde koyup, önce çağdaşlık diyen Metin Toker'e; "özgürlüklerin özgürlükleri yoketmek için kullanılmasına izin verilemez" doğru gerekçesi ile faşist devletin yanında yeralan M. Ali Aybar'a (Nokta, 14.12.1986) vb. kadar uzanıyordu. →

İÇİNDEKİLER

Litvanya'daki son gelişmeler üzerine...

BALTIK ülkeleri geçtiğimiz günlerde "Yeni Çar Ordusu"nun baskı ve terörünü yaşadı yaşıyor... Sovyetler Birliği'nden ayrılarak "bağımsız" bir cumhuriyet haline gelmek isteyen Baltık ülkelerinden Litvanya' da; Rus sosyal-emperyalistlerinin asker ve polis güçleri, ayrılma yönünde gösteri yapan kitleye saldırarak onlarca insanı öldürdü, yaraladı!.. Yüzlerce insan tutuklandı! Rus sosyal-emperyalizmi; Çekoslovakya ve Afganistan'da edindiği işgalci ve terörcü geleneğini Litvanya'da da sürdürerek, ulusların kendi kaderlerini tayini hakkındaki tavrını da bir kez daha gözler önüne serdi.

"Özgür Batı"nın yer yer açıktan desteğiyle sürdürülmeye çalışılan, başta Litvanya olmak üzere tüm Baltık Cumhuriyetleri'ndeki "bağımsızlık" hareketi; Rus sosyal-emperyalistlerinin tanklarıyla ezilip bastırılmaya çalışılırken, diğer yandan sosyal-emperyalistlerin milliyetler konusundaki bugünkü terörcü politikalarının faturası Stalin'e çıkarılmakta, bu konuda da Stalin başta emperyalist burjuvazi olmak üzere bir çok kesimin hedef tahtası haline getirilmektedir.

Her temel noktada olduğu gibi milliyetler sorununda da Stalin döneminde uygulanan ilkeli, tutarlı, doğru Marksist-Leninist politikanın; Sovyetler Birliği'nin revizyonist yozlaşmasından sonra, "yeni bir halklar hapishanesi" görünümündeki Rusya'da uygulanan terörcü-baskıcı politikayla uzaktan yakından ilgisinin olmadığı, son gelişmelerle bir kez daha, çok açık bir şekilde görüldü.

• • •

Litvanya hükümeti, geçtiğimiz yıl içinde Devlet Başkanlığına seçilen Vitautas Landbergis önderliğinde bağımsızlığını ilan eden bir karar aldı. Bu kararla birlikte Litvanya Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti ismi de Litvanya Cumhuriyeti olarak değiştirildi. "Bağımsızlık" ilanı, 11 Mart 1990'da Litvanya Yüksek Sovyeti'nde 6 çekimser oya karşı 124 oyla kabul edildi. Kararın alınmasından kısa bir süre sonra, 13 Mart'ta Gorbaçov; Halk Temsilcileri Kongresi'nde alınan kararı değerlendirerek bunun "yasadışı ve geçersiz" olduğunu savundu ve Litvanyalılarla "bağımsızlık" kararı üzerinde herhangi bir pazarlığa oturulmayacağını; böyle bir görüşmenin ancak yabancı ülkelerle yapılacağını belirtti. Bununla Gorbaçov, SSCB'nin birlik cumhuriyetlerinin "yabancı" ülke olmadığı tezini kendine dayanak yapmaya çalışarak, ayrılma talebi getirecek milliyetlerin ve bu talebi getiren Litvanya'nın "ayrılma hakkı"nı baştan reddetmekte, "her cumhuriyet, SSCB' den özgürce çıkma hakkına sahiptir" şekilde Marksist-Leninist ilkeyi ayaklar altına almaktaydı.

Rus sosyal-emperyalistlerinin tüm karşı çıkışlarına rağmen Litvanya "bağımsızlık" kararından vazgeçmedi. Bunun üzerine Moskova yönetimi, kararlarından dönmezlerse Litvanya' ya ekonomik ambargo uygulanacağı şeklinde tehditler ileri sürdü ve kısa bir süre sonra da doğal gaz, petrol, ilaç, kömür ve yiyecek gibi maddelere ambargo koydu. Bu ekonomik yaptırımlarla birlikte siyasi ve askeri alanlarda da baskıcı bir politika uygulayan "yeni Rus Çarı" Gorbaçov ve Moskova yönetimi; bir yandan 1922'de kabul edilen ve Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'nin temelini oluşturan ve 1936 Stalin Anayasası'nda da vurgulanan anlaşma (ve Anayasa'daki) "özgürce ayrılma hakkı"na ilişkin maddeyi değiştirme yoluna giderken, diğer yandan Birlik Cumhuriyetleri'ni "iç savaş" tehdidiyle korkutuyor ve Litvanya'nın başkenti Vilnius'ta Rus ordusu gövde gösterisi yaparak Litvanyalıları kararlarından vazgeçirmeye çalışıyordu.

Yapılan bu ekonomik, siyasi ve askeri baskılar kısa bir süre sonra Moskova yönetimi açısından "olumlu" sonuç alınmasını sağladı ve Litvanya yönetimi belli şartlar altında alınan kararın ertelenebileceğini ilan etti.

1991'e girildiğinde daha önceden Litvanyalıların almış olduğu, "Kızılordu'dan kaçma" ve "gönüllü birlikler kurma" kararı ve uygulaması bahane edilerek, Rus askeri birlikleri Baltık

---

1 NİSAN 1987, NO: 36 — BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN — JİBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

4.- DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbin! Karkeren hemû welatan û gelen bindest yekbin!

BOMBALAMALAR, KATLİAMLAR, ZORAKİ GÖÇ PLAN VE UYGULAMALARI

KÜRT ULUSUNUN ULUSAL UYANIŞ VE MÜCADELESİNİ DURDURAMAYACAKTIR!

Faşist Türk devletinin Kürt ulusu üzerindeki katliamını l a n e t l i y o r u z!
Faşist Türk devleti, Irak'ın faşist rejimi ile anlaşma içinde, bir kez daha Irak Kürdistanı'nı bombaladı!
Türkiye Kürdistanı'nda (Kuzey Kürdistan'da) Kürt ulusuna yönelik soykırım tehdit ve uygulamaları, PKK savaşçılarına ve devrimci örgütlere yönelik sürek avı sürüyor!
Türk faşist hakim sınıfları şimdi de onbinlerle Kürt emekçisini topraklarından koparıp, Türkiye'nin Batı ve Güney-Batı illerine zoraki göçettirmenin hazırlıklarını yapıyor!
Hiçbir zulüm-katliam-zoraki göç planı ve uygulaması-soykırım tehdit ve uygulamaları Kürt ulusunun ulusal uyanışını ve haklı mücadelesini d u r d u r a m a y a c a k t ı r!
Türk faşist devleti, 7 yıldır süren gerici-karşı-devrimci Irak-İran savaşına doğrudan girmenin, Ortadoğu'da jandarmalığa soyunmanın hazırlıkları içinde!

Kürt ulusu üzerinde katliamlar; zoraki göç plan ve uygulamaları; her gün daha azgınca körüklenen Türk şovenizmi, Türk hakim sınıflarının doğrudan gireceği Ortadoğu'daki gerici karşı-devrimci savaş için cephe gerisini sağlamlaştırma için de çabalardır! Milli zulme gerçekten son vermenin, Kürt ulusunun ayrılma hakkını özgürce kullanabileceği şartları yaratmanın, tüm milliyetlere tam hak eşitliğini sağlamanın yolu p r o l e t a r y a ö n d e r l i ğ i n d e d e m o k r a t i k h a l k d e v r i m i d i r!

Türk faşist devletinin Kürt ulusunun ulusal uyanışını ve mücadelesini ezmek, öncelikle bu mücadelenin örgütlü güçlerini yok etmek; ve ezilen yığınları da mücadeleden alıkoymak için yürüttüğü açık savaşın boyutları Mart başında Irak Kürdistanı'nın bombalanmasında bir kez daha gözler önüne serildi. (Devamı sayfa 2'de)

İÇİNDEKİLER

PROLETER ENTERNASYONALİSTİ, DEVRİMCİ 1 MAYIS EYLEMLERİ İÇİN İLERİ!

---

1 Ağustos 1987, No: 37 — BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN — JİBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

4.- DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbin! Karkeren hemû welatan û gelen bindest yekbin!

Aşağıda, TKP/ML(B) Merkez Komitesi'nin elimize geçen bir açıklamasını aynen yayınlıyoruz:

TKP/ML(B) MERKEZ KOMİTESİ'NİN DUYURUSU

TKP/ML(B) OLAĞANÜSTÜ PARTİ KONFERANSI YAPILDI!

BOLŞEVİZM, TASFİYECİLİĞİ YENEREK GÜÇLENİYOR!

Dünyadaki tüm Marksist-Leninist güçler!
Erkek ve kadın yoldaşlar!...
Türk ve Kürt milletinden ve çeşitli milliyetlerden sınıf bilinçli işçiler!...
Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden sınıf bilinçli işçileri!...

İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş önderliğinde 1972'de kurulan, ve Mustafa SUPHİ TKP'sinin devrimci-komünist mirasını devralan TKP/ML içindeki oportünist kanada karşı mücadele içinde kurulan TKP/ML-(Bolşevik), Birinci Olağanüstü Parti Konferansını 1987 yılı ortasında gerçekleştirdi. (Devamı s.2'de)

İÇİNDEKİLER

Faşist Türk Ordusu Kıbrıs'tan Defol!

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JİBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

BOLŞEVİK PARTİZAN

1 EKİM 1987 — 400 TL — № 38

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbin! Karkeren hemû welatan û gelen bindest yekbin!

Referandum Sahtekarlığı Sahnelendi!... Sıra "Erken Seçim" Sahtekarlığında!...

Emperyalizmin uşağı hakim sınıfların ERKEN SEÇİM SAHTEKÂRLIĞINA HAYIR!

Bu seçimde işçi sınıfı, köylüler, tüm emekçiler ve ezilenler için, ezilen Kürt ulusu ve tüm milliyetler için her tercih, kendi sınıf çıkarlarına karşı bir tercihtir!

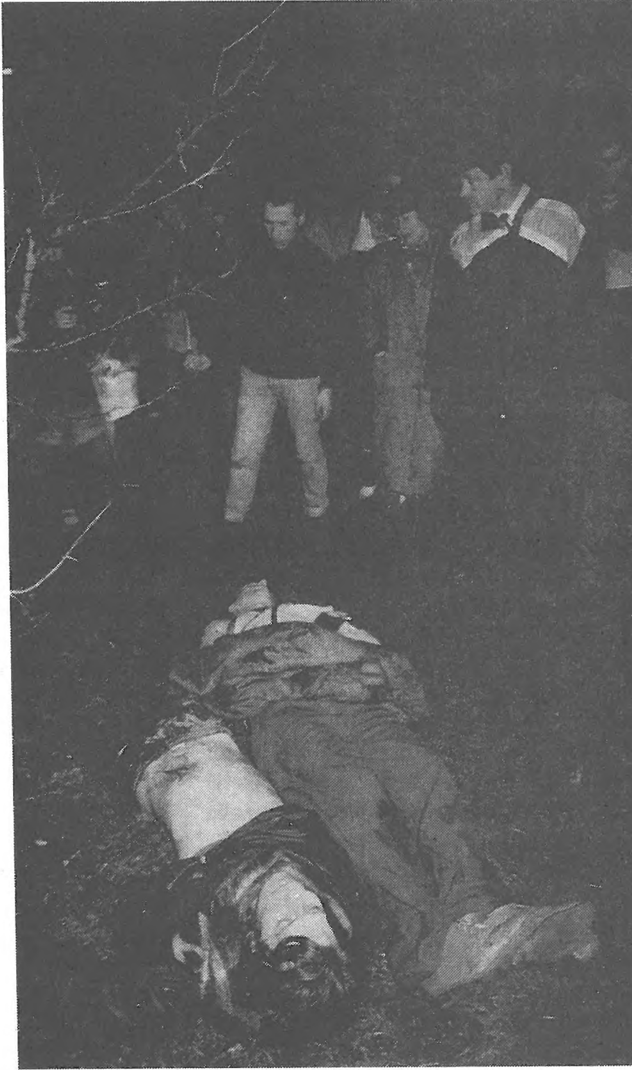
GERÇEK DEMOKRASİYİ KAZANMAK, SOSYALİZMİN YOLUNU AÇMAK, İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ İLE OLACAKTIR!

Türkiye'de hakim sınıfların son aylarda siyaset gündeminin birinci maddesinde tuttuğu "referandum" sahtekarlığı 6 Eylül'de sahnelendi. Aylar boyu süren tartışmalar, ortalığı toza-dumana boğan; işçilere, boğaz tokluğuna çalıştıklarını, her türlü demokratik haklarının ellerinden süngü zoru ile alınmış olduğunu; köylülere, gün geçtikçe yoksullaştıklarını; tüm emekçilere ve ezilenlere, her gün yükselen sefalet batağı içinde yüzdüklerini; Kürt ulusuna, yokedilme tehditleri ve eylemleri altında yaşadığını; tüm ezilen milliyetlere, ağır milli zulüm altında yaşadıklarını; Türkiye'de dün olduğu gibi bugün de FAŞİZMİN iktidarda olduğunu UNUTTURMA; ezilen, sömürülen yığınları hakim sınıfların şu veya bu kliğinin peşinde, DÜZEN SINIRLARI İÇİNDE TUTMA esas işlevine sahip referandum propagandası 6 Eylül'de nihayet(!) noktalandı. (Devamı s.2'de)

İÇİNDEKİLER

1917-1987... 70. Yıldönümünde Büyük Sosyalist Ekim Devriminin Bayrağını her türden oportünist-revizyonist saldırıya karşı Yükseğe kaldıralım!

Siyasi ve ekonomik yaptırımlarla, ulusların özgürce ayrılma hakkını ayaklar altına alan modern revizyonistler; askeri alanda da elinden geleni ardına koymuyor ve Baltık ülkelerine Rus askeri birliklerini yığarak gözdağı ve sindirme operasyonları düzenliyor, katliamlar yapıyor! Yozlaşmış revizyonizm bu tavrıyla da; sosyalizm maskesi ile yürüttükleri sosyal-faşist diktalarını açıkça ispatlıyor...

ülkelerine, özellikle de Litvanya'ya sevkedilmeye başlandı.

Bu gelişme üzerine, Litvanya Devlet Başkanı Landbergis bir çağrı yayınlayarak; Rus askerlerinin Litvanya'ya karşı gerçek bir savaş ilan ettiğini belitti ve genel greve gidilmesini istedi. Bu arada Litvanya'daki hükümet istifa edip yeni bir hükümet kurulurken, Moskova yanlısı "Ulusal Kurtuluş Komitesi" de ikinci bir iktidar merkezi olarak gündeme geliyordu. Bu gelişmeler yaşanırken, Rus tankları ve zırhlı araçlar Litvanya parlamento binasını kuşattı. Ancak 150 bin kadar Litvanyalı gösterici, parlamento binasının çevresinde barikat oluşturarak Rus askeri birliklerinin saldırısını engellemeye çalıştılar. Diğer yandan Rus askerleri, başkent Vilnius'ta radyo-televizyon binasına saldırarak denetimleri altına almak istediler. Bu saldırıya da Litvanyalı "bağımsızlıkçı" göstericiler engel olmaya çalıştılar ve çıkan kanlı çatışmada Rus askerleri, göstericilerin üzerine ateş açarak 14 kişiyi öldürüp yüzden fazla kişiyi yaraladılar.

Yine aynı günlerde Letonya'da da, "Karabereli" adıyla anılan Rus askerleri, başkent Riga'da bulunan İçişleri Bakanlığı binasını işgal etme girişiminde bulundular. Burada çıkan çatışmada da 5 kişi öldürüldü, 9 kişi yaralandı, Estonya'da da bombalar patladı...

Batılı emperyalistlerce tescilli, Nobel Barış Ödüllü Gorbaçov revizyonisti; her ne kadar bu saldırılarda, saldırı emrini kendisinin vermediğini; yerel komutanların bu kararı alıp uyguladığını ve kendisinin haberdar edilmediğini söyleyerek durumu kurtarmak (!) istediyse de, bunu "başaramadı" ve aslında bir "barış" güvercini" değil, bir akbaba olduğu gerçeğini gözlerden gizleyemedi!

Bu saldırılar karşısında Batılı emperyalistler suskunluk tavrı sergileyerek, uzun vadede daha etkin ve kalıcı çıkarları gereği Gorbaçov'un "yıpranmamasına" özen göstermeye çalıştılar. Aynı dönemde başlayan ve Rus sosyal- emperyalizminin de Batılı güçleri desteklediği Körfez savaşından dolayı, emperyalist güçlerin aralarında gizli bir anlaşma vardı sanki!... Batılı emperyalist büyük haydutlar; Ortadoğu petrolüne sahip olabilmek ve bu bölge-

---

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JİBO SAZBÜNA PARTİYA BOLŞEVİK

BOLŞEVİK PARTİZAN

1 ARALIK 1987 · 400 TL · № 39

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın!

PARLAMENTER DEMOKRASİ MASKELİ FAŞİZME H A Y I R !
EMPERYALİZMİN UŞAĞI HAKİM SINIFLARIN SEÇİM SAHTEKARLIĞINA H A Y I R !

Ülkemizde demokrasi işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimiyle kazanılacaktır!

29 Kasım 1987'de, emperyalizmin uşağı hakim sınıflar bir seçim sahtekarlığı daha düzenliyorlar.

Referandum sahtekarlığı sonrasında sahnelenen bu yeni "erken seçim" sahtekarlığında işçiler, köylüler, tüm ezilenler yine sandık başına çağrılıyor. Her biri birbirinden şerefsiz ve namussuz olduğunu pratiklerinde yüzlerce kez ispatlamış hakim sınıf siyasetçileri, en bol vaatleri, en tatlı dilleri, en masum görünüşleri ile yığınlardan oy istiyor. Her biri kendine, kendi partisine oy istiyor. Ama hepsi birden, "demokrasi" adını verdikleri parlamenter maskeli faşist d ü z e n e oy ve onay talep ediyorlar. O düzen ki, hepsinin ortak çöplüğü, ortak arpalığıdır.

Bugünkü erken seçim sahtekarlığının hakim sınıflar açısından öncelikle iki temel işlevi vardır (ki bu işlevler ülkemizde şimdiye kadarki tüm parlamento seçimlerindeki işlevlerdir. Bu bağıntıda özde bir değişiklik yoktur):

* Parlamenter demokratik maskeli faşizmi, güya "demokratik seçimlerle" halk yığınlarına onaylattırarak onun "demokratikliğini" göstermek; ve "meşru"luğunu sağlama bağlamak. (Bu noktada şimdiki parlamenter demokrasi maskesinin çok kaba olması işin özünü değiştirmiyor. Hakim sınıf sözcüleri bu parlamenter seçimi 1983'teki "genel seçim"le karşılaştırıp, nihayet "eksiksiz demokrasi"ye geçilme yolunda çok önemli bir adım olduğu propagandasını utanmazca yapıyor.)

* Hakim sınıfların çeşitli siyasi partilerinin önümüzdeki 5 yıl içinde, parlamento denen, ülkemizde faşizmin kaba maskeleme aracı olan ahırda, hangi oranda temsil edileceğini tespit etmek. (Bu ikinci temel işlev, parlamenter demokrasilerin "en demokratiğinde" de parlamento seçimlerinin esas işlevidir. Belli aralıklarla ezilen yığınlara kendilerini "kimin ezmesini", kimin hükümeti altında ezilip sömürülmek istediği sorulur!

Ülkemizdeki temel farklılık, parlamentonun hiçbir dönemde gerçek anlamda burjuva demokrasisinin bir kurumu olmamış; her zaman faşizme geçirilmiş bir maske olan içi boşaltılmış bir kurum olmuş olmasıdır.)

(Devamı s.2'de)

İÇİNDEKİLER

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JİBO SAZBÜNA PARTİYA BOLŞEVİK

BOLŞEVİK PARTİZAN

15 OCAK 1988 · 400 TL · № 40

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın!

ERKEN GENEL SEÇİM SAHTEKARLIĞI SAHNELENDİ!

Hakim sınıfların çeşitli kanatlarının siyasi partileri aracılığı ile sürdürdükleri ve demagojik bir biçimde ezilen-sömürülen yığınları da kullandıkları çıkar çatışması, 29 Kasım "erken genel seçim"lerinde de sürerek, parlamento ahırına seçtirilen yeni sözcüler ve bir kez daha ANAP kliğinin sayısal "zaferi" ile yeni bir aşamaya ulaştı.

Seçim öncesi bir gecede çıkartılan seçim yasaları, Anayasa Mahkemesi itirazları ve kaşarlanmış halk düşmanı parti başkanlarının "boykot" yaygaraları sonrasında; özellikle SHP'nin ANAP ile kapalı kapılar ardında anlaşması sonucu, hakim sınıf partilerinin bir bölümünün "seçimi boykot" balonu sönmüş, ve 29 Kasım'da seçime gidilerek, ANAP kurmaylarının hazırladığı ve diğerlerinin "şimşeklerini üzerine çeken" seçim yasasının da marifeti sayesinde ANAP geçerli oyların %36,2'sini alarak milletvekillerinin %64'ünü kazanma "becerisini"(!) göstermiştir.

Seçim öncesi yapılan bir dizi anket ve kamuoyu yoklamaları, partilerin mevcut seçim yasası temelinde parlamentoya sayısal olarak nasıl yansıyabileceği gazetelerde yayınlanırken, biz de bir önceki sayımızda şunları belirtmiştik:

"Seçim gerçekte en iyi halde (eğer DSP %10 barajını aşarsa, ki bu şu andaki anketlerde imkansız görünüyor) dört, normal olarak üç parti arasında tercih şeklinde olacaktır. Önümüzdeki 5 yıl içinde Özal önderliğinde bir ANAP hükümeti mi; İnönü önderliğinde bir SHP; Demirel önderliğinde bir DYP hükümeti mi; yoksa bunların birinin önderliğinde bir koalisyon hükümeti tarafından mı yönetilmek istiyorsunuz? İşte 29 Kasım'da verilecek oylarla pratikte belirlenecek olan budur!

(Ecevit, Türkeş, Erbakan, Edibali üzerinde burada durmuyoruz. Bunun nedeni, bunların diğerlerinden özde bir farklılığı olması değil. Bunların her biri, Özal-Demirel-İnönü gibi emperyalizmin uşağı hakim sınıfların partisidir; ve her birinin iktidara gelmesi halinde uygulayacağı, değişik ton ve biçimlerde faşizm olacaktır. Bunlar üzerinde durmamamızın nedeni, bunların seçimler sonrası ortaya çıkacak parlamentoda ya hiç olmıyacağı, ya da önemli bir rol oynamayacağı gerçeğidir.)

Seç seç, beğen beğen, al! Faşizmi kimin uygulamasını istersiniz? Zamları, zulmü kimin uygulamasını istersiniz? Kürdistan'da milli zulmü, ezilen uluslar üzerindeki faşist baskıları kimin uygulamasını

(Devamı s.2'de)

İÇİNDEKİLER

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JİBO SAZBÜNA PARTİYA BOLŞEVİK

BOLŞEVİK PARTİZAN

1 MART 1988 · 400 TL · № 41

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın!

ABD emperyalistleri ile Rus sosyal-emperyalistleri arasındaki ilk "nükleer silahsızlanma" anlaşması üzerine:

Emperyalistleri, Sosyal-Emperyalistleri, Tüm Gericileri Gerçekten Silahsızlandırmanın Tek Yolu: Proletaryanın Ve Ezilen Halkların Silahlanması, Silahlı Devrim, Proleter Dünya Devrimidir:

SİLAHSIZLANMA TALEBİ HAKKINDA LENİN:

Burjuvazinin proletaryaya karşı silahlanması, bugünkü kapitalist toplumun en büyük, en temel, en önemli olgularından biridir. Bu olgu karşısında devrimci sosyal-demokratlardan "silahsızlanma" "talebi" ileri sürmeleri isteniyor! Bu, her türlü devrim düşüncesinden ve sınıf konumundan vazgeçmek olurdu. Biz şunu söylüyoruz: Burjuvaziyi yenmek, onu mülksüzleştirmek VE SİLAHSIZLANDIRMAK amacıyla proletaryanın silahlandırılması — bu devrimci sınıf için mümkün olan tek taktiktir. Kapitalist militarizmin TÜM OBJEKTİF GELİŞMESİ ile hazırlanan, temellendirilen ve öğretilen bir taktiktir bu. Proletarya ancak burjuvaziyi silahsızlandırdıktan sonradır ki, dünya tarihi açısından misyonuna ihanet etmeksizin, silahları eski madenler arasına atabilir, ve mutlaka —o zaman, ve fakat kesinlikle o zamandan önce değil— kaldırıp atacaktır da." ("Proleter Devrimin Askeri Programı, Lenin, Eserler, cilt 23, s.76, Almanca)

ABD'nin "savaş delisi" "yönetici çevreleri"nin, "Amerikan gerici militarist güçlerinin" "askersel-sanayi kompleksinin" başkanı Reagan [Reagan hakkında geçmişteki Sovyet, ve diğer revizyonist basının değerlendirmeleri böyle idi. Bkz. "Barış için uydurma tehlike ve gerçek tehdit", Dimitri Volkogonov, APN, Moskova 1983] ile "kötülük ülkesinin", "kötülüğün merkezi", "şeytanlığın merkezi" Sovyetler Birliği'nin [Reagan'ın geçmişteki Sovyetler Birliği değerlendirmeleri] yöneticisi Gorbaçev, Aralık 1987'de Washington'de üçüncü kez yanyana geldiler.

Artık birbirlerine iyice kanları kaynayan bu emperyalist şefler, bu üçüncü zirve toplantısında sizli-bizli konuşmayı bırakıp, birbirlerini "Maykıl" (Reagan Gorbaçev'e) ve "Roni" (Gorbaçev Reagan'a) diye hitap

İÇİNDEKİLER:

Yaşasın Uluslararası Proleter Kadınlar Günü!

de denetimi daha iyi sağlayabilmek amacıyla, Rusya'nın da desteğiyle; küçük haydut Saddam'ın "işini bitirmeye" çalışırken; diğer yandan Sovyet Rusya, Körfez kargaşası arasında Sovyet Cumhuriyetlerinde "bağımsızlık" temelinde gelişen, somut olarak da anda Baltık Cumhuriyetlerinde görülen hareketliliği sindirmek istiyordu, istiyor... Kısacası tencerenin tencereye "di bin kara" diyemeyeceği bir ortam yaşanıyor. Bu durum o kadar açıktır ki; Batılı burjuva basın-yayın organları da bunu ortaya koymak zorunda kalmışlar ve hatta 1968'de İngiliz-Fransız ve İsrail'in Mısır'a saldırı kararı aldığı dönemde, Rus sosyal-emperyalistlerinin de Çekoslovakya'ya saldırmasının zamanlamalarına dikkat çekmek durumunda kalmışlardır. Ama burjuva basın, esas olarak bu olay bağıntısında da Stalin'e Stalin şahsında komünizme karşı da saldırılarını sürdürmüştür.

EMPERYALİST BURJUVAZİ, STALİN'E SALDIRILARINI, LİTVANYA BAĞINTISINDA DA SÜRDÜRÜYOR!

Burjuva basın; Rus sosyal-emperyalistlerinin Baltık ülkelerinde giriştiği saldırılardan dolayı, Stalin'e karşı yürüttükleri saldırılara bir yenisini daha ekledi ve bu saldırıları "Stalinizmin hortlaması(!)", "Gorbaçov = Stalin", "Gorbaçov, Stalin gibi", vb... gibi haberlerle lanse ettiler. Böylece onlar, "Stalin'in bir despot olduğu" lafzını bir kez daha bu olay vesilesiyle gündeme getirdiler.

Yine onlar, yeni Rus Çarlarının milliyetler konusundaki revizyonist politikalarını, Stalin'in politikası ile bir ve aynı göstermeye çalışıyorlar. Çok açıktır ki, onların bu saldırıları; özellikle son yıllarda çok daha saldırgan bir şekilde, Stalin'in şahsında Marksizm-Leninizme karşı yürütülen ideolojik saldırının birer parçalarıdır. Biz komünistler, her zaman olduğu gibi bugün de bu mesnetsiz saldırılara karşı Marksizm-Leninizmi ve Stalin'i savunduk, savunacağız.

Şimdi kısaca son dönemde Rus sosyal-emperyalizminin Baltık ülkelerinde giriştikleri saldırılar bahane edilerek Stalin'e yöneltilen "eleştirilere" geçelim..

Öncelikle belirtmek gerekir ki; Stalin'in milliyetlere yaklaşımı ile şimdiki revizyonistlerin milliyetler politikası bir ve aynı değildir. Stalin döneminde; milliyetler konusundaki politika, diğer konularda olduğu gibi Marksizm-Leninizm ışığında yürütülmüştür. Karşılıklı güven ve barış, ulusal özgürlük ve eşitlik, halkların kardeşçe işbirliği temelinde, proletarya diktatörlüğü şartlarında yerleştirilen Sovyet Cumhuriyetlerinin birliği ve dayanışması; Lenin ve Stalin döneminde bu konuda izlenen politikanın temelini oluşturmuştur. Buradan hareketle, Birliğe bağlı cumhuriyetlerin, ***birlikten özgürce çıkma hakkı da dahil olmak üzere***, her türlü hakları güvence altına alınmış; Birliğin, eşit haklara sahip halkların özgür bir birleşmesi olduğu vurgulanmış, 1922 ve daha sonra 1936 Anayasasıyla da bu doğru Marksist-Leninist tavır karar altına alınmıştır. 1922'de Stalin konuyla ilgili şunları söylüyordu:

"Kendi Sovyet kongrelerinde kısa süre önce «SSCB»nin kurulmasına ilişkin kararı oybirliği ile kararlaştırılmış bulunan Sovyet cumhuriyetleri halklarının iradesi, bu Birliğin, eşit haklara sahip halkların özgür bir birleşmesi olduğunun; her cumhuriyetin Birlik'ten özgürce çıkma hakkının güvence altında bulunduğunun; Birliğe girişin varolan ya da gelecekte ortaya çıkacak tüm sosyalist Sovyet cumhuriyetlerine açık olduğunun; yeni federal devletin, halkların barış içinde birarada yaşama ve kardeşçe işbirliğinin 1917 Ekim'inde atılan temelinin ona layık bir taçlandırmasını oluşturduğunun; onun dünya kapitalizmine karşı güvenilir bir kale olacağının ve bütün ülkeler emekçilerinin bir dünya Sovyet sosyalist cumhuriyeti biçiminde birleşmesine giden yolda yeni bir adım oluşturacağının güvenilir garantisidir.

Tüm bunları bütün dünya önünde ilan eden ve temsilcileri olduğumuz Sovyet sosyalist cumhuriyetlerinin anayasalarında ifadesini bulan Sovyet iktidarının temellerinin sarsılmazlığını resmen ilan eden biz bu cumhuriyetler delegeleri, bize verilmiş bulunan yetki gereğince, "Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği"nin kuruluşu üzerine bir antlaşma imzalamayı kararlaştırırız." (Leninizm Dizisi, 6. Defter, İnter Yayınları, sayfa 202- 203)

Bu Marksist-Leninist tavır; uzun süre Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin milliyetler politikasının yürütülmesinde ekseni oluşturmuştur. Her milliyetin; Birlik'ten özgürce çıkma hakkına sahip olduğu bu politika; 1936'da Sovyet düzenindeki gelişme ve olumlu değişikliklere paralel olarak hazırlanan yeni Anayasa'da ifade bulmuş, pratikte de anayasal çer-

YAŞASIN DEVRİMCİ 1 MAYIS
BIJÎ 1 GULANA
BOLŞEVİK PARTİZAN

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JIBO SAZBUNA PARTİYA BOLŞEVİK
BOLŞEVİK PARTİZAN
15 HAZİRAN 1988 400 TL № 43
Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbin! Karkeren hemû welatan û gelen bindest yekbin!
(TKP/ML(B) Merkez Komitesi'nin elimize geçen bir açıklamasını olduğu gibi yayınlıyoruz.)
Sınıf bilinçli işçiler için esas görev Parti inşasının tüm görevlerine sarılmaktır!
1988 baharı sınıf mücadelesinin her alanında yeni atılımları beraberinde getirdi. 12 Eylül askeri faşist rejiminin yaratmak istediği 'dikensiz gül bahçesi' hayallerinin boşluğu, giderek yükselen bir grafik çizen sınıf mücadelesinin gerçekliği karşısında bir kez daha kanıtlandı; her geçen gün yine kanıtlanıyor.
TÜRKİYE'DE YÜKSELEN SINIF MÜCADELESİNİN EKONOMİK TEMELİ
Ezilenler, sömürülenler, her geçen gün genişlik kazanan ve çeşitlenen eylemlerle hoşnutsuzluklarını dile getiriyor; faşist zorbalıkla ve 'can güvenliğini sağlama' vb. demagojilerle yıllardır susturulan insanlar, şimdi seslerini yükseltmeye, öfkelerini açıkça ortaya koymaya başladılar. (Devamı 2. sayfada)
İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞ MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR, YAŞAYACAK!
İÇİNDEKİLER
"Devrimci sorumluluk" adına önümüze sürülen bazı sorumsuz tavırlar üzerine bir açıklama S. 14

BOLŞEVİK PARTİ INŞASI IÇIN - JIBO SAZBUNA PARTİYA BOLŞEVİK
BOLŞEVİK PARTİZAN
1 AĞUSTOS 1988 400 TL № 44
Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbin! Karkeren hemû welatan û gelen bindest yekbin!
(TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkez Komitesi'nin elimize geçen bir duyurusunu aynen yayınlıyoruz.)
TKP/ML (BOLŞEVİK) »ÖRGÜTLENME SORUNLARI ÜZERİNE« KONFERANSINI BAŞARIYLA GERÇEKLEŞTİRDİ!
"PROLETARYANIN İKTİDARI ELE GEÇİRME MÜCADELESİNDE ÖRGÜTTEN BAŞKA HİÇBİR SİLAHI YOKTUR."
(SBKP/B Tarihi — Kısa Ders, s. 75)
Tüm dünya Marksist-Leninistlerine!
Tüm sınıf bilinçli işçilere, yoldaşlara, tüm devrimcilere!
İÇİNDEKİLER
FAŞİST TÜRK ORDUSU KIBRIS'TAN DEFOL!

çeve korunarak aynen uygulanmıştır.

1936'da hazırlanan yeni Sovyet Anayasasında; milliyetler sorunu ve özel olarak da milliyetlerin birlikten özgürce ayrılma hakkı korunarak; *"böyle bir maddenin Anayasa'da yeralmasına gerek olmadığı, çünkü SSCB'den çekilmeyi isteyecek bir cumhuriyetin olmayacağı"* şeklindeki anlayışlara karşı mücadele yürütülmüştür. Anayasa tasarısına ilişkin düzeltme, değişiklik ve katmalara açıklık getirirken Stalin; milliyetler konusunda taslakta yeralan 17. Maddenin çıkarılması önerisi karşısında şu tavrı takınır:

"2. Bundan sonra, anayasa tasarısının 17. maddesine getirilen düzeltmeler geliyor. Bu düzeltme önerisi, 17. maddenin tümüyle kaldırılmasını öneriyor, ki bu maddeye göre, federal cumhuriyetler, SSCB'nden özgürce çekilmek hakkını saklı bulundururlar. Bu kaldırma önerisinin doğru olmadığı ve kongrenin bunu kabul etmemesi gerektiğini düşünüyorum. SSCB, eşit haklara sahip federal cumhuriyetlerin özgürce razı oldukları bir birliktir. SSCB'den özgürce çekilme hakkına ilişkin maddeyi anayasadan çıkarmak, bu birliğe özgürce katılmak ilkesini çiğnemek demek olur. Bu görüşe katılabilir miyiz? Kanımca katılamayız ve ne de katılmalıyız. Deniliyor ki, SSCB'nde, SSCB'nden çekilmeyi isteyecek bir tek cumhuriyet yoktur; bu yüzden 17. maddenin pratik bir değeri yoktur. Ülkemizde SSCB'den çekilme isteğinde bir tek cumhuriyet bulunmadığı elbetteki doğrudur. Ama bundan, hiç bir şekilde federal cumhuriyetlerin özgürce SSCB'nden çekilme haklarını anayasa ile saptamamalıyız anlamı çıkmaz. SSCB'nde, başka bir federal cumhuriyeti ezmek isteyen bir federal cumhuriyet yoktur. Ama bundan, hiç bir şekilde, federal cumhuriyetlerin hak eşitliğine ilişkin maddeyi anayasadan çıkarmak gerektiği sonucu çıkmaz."

(Stalin, Leninizmin Sorunları, Sol Yayınları, sayfa 642-643)

İşte Stalin'in tavrı böyledir ve şimdi Rus sosyal-emperyalistleri sözü edilen maddeyi "eskidiği" iddiası ile, yeni şartlara "uydurmuş"lar, gerçekte kaldırmışlardır.

Stalin'in milliyetler konusunda yukarıda aktardığımız tavırları, sosyalizm şartlarında gerçek anlamda ifade bulmuş, pratikte doğru bir şekilde uygulanmıştır. 1936'larda yürütülen tartışmalarda da ortaya konduğu gibi; proletarya diktatörlüğü ve sosyalizm şartlarında; hiçbir milliyet, şimdi yapıldığı gibi zorla birlik çatısı altında tutulmamış, milliyetler üzerinde baskı ve terör uygulanmamıştır. Tersine; enternasyonal dayanışma, yardımlaşma ve çeşitli milliyetlerin proletaryasının kaynaştırılması ilkelerine sadık kalınmıştır.

Stalin ve döneminin milliyetler politikası kısaca böyledir.

MODERN REVİZYONİZMİN KARŞI-DEVRİMCİ MİLLİYETLER POLİTİKASI

Peki, günümüzde, modern revizyonizmin aynı konuyla ilgili tavrı nasıldır? Şimdi de, kısaca Baltık ülkelerindeki somut pratikle bağ içinde modern revizyonizmin tavrına değinelim.

Başta Litvanya olmak üzere, diğer Baltık cumhuriyetlerindeki bağımsızlıkçı hareketlerin ortaya çıkmasından ve Litvanya Yüksek Sovyeti'nin bağımsızlık kararını resmen almasından sonra; modern revizyonizmin, bu kararı "yasadışı ve geçersiz" saydığını yukarıda belirtmiştik. Yine yukarıda belirttiğimiz gibi modern revizyonizm; bir yandan, bu kararı tanımamasına gerekçe olarak, "Birlik Cumhuriyetlerinin "yabancı" ülke olmadığını, ayrılma talebinin sadece "yabancı ülkelerle görüşülebileceğini" vb. gösteriyor ve zaten ayrılmanın temeli olmayan ülkeler için ayrılma(!) talebini ileri sürerek gülünç duruma düşüyor; diğer yandan ise, o anda hala yürürlükte bulunan, 1922 tarihli birlik antlaşmasının, "eskidiği" bahanesiyle değiştirilmesinin yollarını yapıyordu. Çünkü bu antlaşma ile açık bir biçimde "milliyetlerin birlikten özgürce ayrılma hakkı" savunulmaktaydı ve bu da elbetteki somutta, Litvanya'nın dayatmasıyla işlemek zorundaydı. Dolayısıyla bu durum modern revizyonistlerin işine gelmiyordu. Sonuçta modern revizyonizm diğer konularda olduğu gibi, milliyetler konusunda da; siyasi planda revizyonist çözümlere başvurarak; Moskova'da, 1922'deki birlik antlaşmasına temelden zıt, yeni bir yasa tasarısı hazırladı ve karar altına aldı. Bu tasarıya göre,

"1) Ayrılmak isteyen cumhuriyette referandum düzenlemek, 18 yaşını dolduran herkesin oy kullanma hakkı, bu temelde de seçmen nüfusun 2/3'nin seçime katılması ve katılanların en az 2/3'nin ayrılmaktan yana oy kullanması gerekecek; 2) Seçimlerde bağımsızlık kararı çıktığında sözkonusu cumhuriyet beş yıllık geçiş dönemine girecek. Alınan kararın Halk Temsilci-

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JİBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

BOLŞEVİK PARTİZAN

15 EYLÜL 1988 · 500 TL · № 45

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbin! Karkeren hemû welatan û gelen bindest yekbin!

Emperyalizmin ve uşaklarının faşist diktatörlükleri halkların devrimi ile yıkılacaktır!..
Die faschistischen Diktaturen des Imperialismus und ihrer Handlanger werden durch die Revolution der Völker zerschlagen!..

11 EYLÜL ŞİLİ
12 EYLÜL TÜRKİYE - KUZEY KÜRDİSTAN
YA FAŞİZM YA DEVRİM!..

11 ILONÊ ŞILI
12 ILONÊ TIRKIYA - KURDISTANA BAKUR
YAN FAŞÎZM YAN ŞOREŞ!..

11 SEPTEMBER CHILE
12 SEPTEMBER TÜRKEI - NORDKURDISTAN
FASCHISMUS ODER REVOLUTION!..

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JİBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

BOLŞEVİK PARTİZAN

1 KASIM 1988 · 400 TL · № 46

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbin! Karkeren hemû welatan û gelen bindest yekbin!

Bir referandum sahtekarlığı daha geride kaldı...
İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar açısından değişen birşey yok...

Ülkemizde FAŞİZMİN tek gerçek alternatifi DEVRİMdir!

Emperyalizmin uşağı hakim sınıflar bir referandum sahtekarlığını daha sahnelediler. Üzerine büyük gürültü kopardıkları 25 Eylül referandumu yapıldı. Sonuçlar alındı.

Referandum başlangıçta, gedikli faşist Demirel'in "yeni" partisi DYP'nin hiç bir şart öne sürmeden yerel seçimlerin öne alınması çağrıları işine gelen bugünün iktidar partisi ANAP'ın bu çağrılara sahip çıkması sonucu gündeme geldi. ANAP, DYP'nin desteğini alacağı hesapları ile, yerel seçimleri 4 ay öne alan bir Anayasa değişikliği önerisini alelacele olağanüstü toplantıya çağırdığı Meclis'e getirdi. Ama evdeki hesap çarşıya uymadı. DYP Anayasa değişikliği önerisini desteklemeyince, ANAP'ın önünde ya referanduma gitme, ya da teklifi geri çekme alternatifleri kaldı. ANAP referanduma gitmeyi yeğledi. Böylece faşist 1982 anayasasının yerel seçimlerin 5 yılda bir Mart ayında yapılmasını öngören bir maddesinin değiştirilerek, hükümete yerel seçimleri öne alma yetkisini verip vermeme sorusu, referandum sorusu olarak yığınlara sunuldu. Ama daha en başından itibaren —hakim sınıfların bugün muhalefette olan siyasi partilerinin zorlaması ile— referandumda sorulan bu soru yerini "Özal hükümetine evet mi/hayır mı" sorusuna bıraktı.

ANAP başlangıçta sorunun bu şekilde konmasına karşı direnmeye çalıştı. ANAP'ın her halükarda dört yıl daha iktidarda kalacağı, bu referandumun sonucu ne olursa olsun bunun hükümet değişikliğine yol açmayacağı propagandasını yaptı. Evet'lerin düşük çıkması halinde bunun "ikaz" sayılacağı, bizzat ANAP'ı ve hükümeti bir tekke başı gibi yöneten Özal tarafından açıklandı. Bu açıklamalar üzerine, bizzat ANAP'a oy vermiş olan ve bir genel seçim olması halinde yine oyu ANAP'a gidecek olanlar içinde de önemli bir kitle, kamuoyu yoklamalarında oyunun renginin "kahve" (hayır) olacağını açıklamaya başladı. Bütün kamuoyu yoklamaları, evet oylarının yüzdesini %30'ların çok altında göstermeye, yüzde 20'ler civarında göstermeye başladı.

(Devamı sayfa 2'de)

İÇİNDEKİLER

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JİBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

BOLŞEVİK PARTİZAN

15 Aralık 1988 · 1 Şubat 1989 · 400 TL · NO: 47-48

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbin! Karkeren hemû welatan û gelen bindest yekbin!

STALİN 110 YAŞINDA!

STALİN'E SALDIRI;
MARKSİZM-LENİNİZME,
TÜM DÜNYA PROLETARYASINA VE
EZİLEN HALKLARA SALDIRIDIR!
STALİN SAVUNULMADAN,
MARKSİZM-LENİNİZM SAVUNULAMAZ!

leri Kongresi tarafından da onaylanması gerekmektedir; 3) Eğer oylamada 2/3 çoğunluk sağlanmazsa, aynı konuda 10 yıl geçmeden yeni bir referanduma gidilemez. Bunun tersine, çoğunluk sağlanmış olsa bile, halkın onda-biri istemezse yeni bir halk oylamasına gidilecektir." (Bkz. Bolşevik Partizan sayı 60, sayfa 40)

Görüldüğü gibi yeni tasarı, ulusların özgürce ayrılma hakkını ayaklar altına alan, ayrılmadan çok ayrılamamanın yolunu açan bir tasarıdır ve "eskimiş" diye kaldırılan 1922 Birlik Antlaşmasının ilgili maddesiyle hiçbir ilgisi yoktur. Bu gayet anlaşılır birşeydir; çünkü modern revizyonizmin, Marksizm-Leninizmle uzaktan yakından hiçbir ilgisi yoktur!

'91'in ilk günlerinde, Rus sosyal-emperyalistlerin Litvanya'nın başkenti Vilnius'ta ve Letonya'nın başkenti Riga'da giriştikleri katliam ertesinde yeni Çar Gorbaçov; 17 Mart'ta tüm Sovyet Rusya'da referandum yapılacağını söyleyerek, baskı ve terör olaylarını unutturmaya çalıştı. Ancak bu da Baltık Cumhuriyetlerindeki durumu sindirmeye yetmedi. Litvanya Cumhuriyeti aldığı bir kararla 9 Şubat'ta referanduma gitti ve resmi olmayan sonuçlara göre % 90'ın üzerinde bir çoğunluk, ayrılık yönünde oy kullandı. Bu referandum öncesinde; yaptığı bir konuşmada Landbergis *"eğer referandum sonucu «bağımsızlık yönünde» olursa Rus askerlerinin «işgalci» konuma düşeceği"*ni belirtiyordu. Buna karşılık, yine referandum öncesinde yaptığı bir açıklamada Gorbaçov; bu referandumun da "yasal olmadığını", "geçersiz sayılacağını", ve "tanınmayacağını" söylüyordu. İşte modern revizyonizmin tavrı böylesine rezildir. Özgürce ayrılma hakkının bir kez daha çiğnendiği bu tavırla modern revizyonizm, despotluğunu ve yeniden hortlayan Rus şovenizmini açık bir biçimde gözler önüne sermiştir.

Siyasi ve hukuki plandaki bu tavırların yanısıra modern revizyonizm; ekonomik alanda da Baltık Cumhuriyetlerine ambargolar koyarak zoraki yaptırımlar yoluna gitti ve bu yolla da bağımsızlık hareketini sindirmek istedi. Ancak bu yol geçici bir süre başarılı olduysa da Rus sosyal-emperyalistleri esas hedeflerine varamadılar ve Baltık ülkelerindeki bu hareket "önlenemedi". Bu tavrıyla da, Rus sosyal-emperyalizmi; "enternasyonalizmini", "yardımseverliğini" ve "dayanışmacı" yüzünü gösteriyor(!); bu noktaları, ayrılmak isteyen milliyete karşı bir tehdit unsuru olarak kullanıyor ve bu konuda da; Marksizm-Leninizm ile; sosyalizm ile taban tabana zıt bir konumda olduğunu bir kez daha ispatlıyordu.

Siyasi ve ekonomik yaptırımlarla, ulusların özgürce ayrılma hakkını ayaklar altına alan modern revizyonistler; askeri alanda da elinden geleni ardına koymuyor ve Baltık ülkelerine Rus askeri birliklerini yığarak gözdağı ve sindirme operasyonları düzenliyor, katliamlar yapıyor! Son referandum sonrasında da, Rus sosyal-emperyalistleri Baltık ülkelerinde 10 gün sürecek yeni bir askeri tatbikat yapılacağını belirterek, yeni katliamların hazırlıkları peşinde olduklarını açığa vurdular. Yozlaşmış revizyonizm bu tavrıyla da; sosyalizm maskesi ile yürüttükleri sosyal-faşist diktalarını açıkça ispatlıyor...

Rus sosyal-emperyalistleri sadece Baltık ülkelerinde baskıcı ve terörcü, Rus şovenisti yüzlerini göstermediler. Onlar 1989 yılı başlarında, Azerbaycan ile Ermenistan arasındaki "anlaşmazlığı çözmek" için de askeri birliklerini her iki cumhuriyete yığmış, sıkıyönetim ilan etmiş, çeşitli saldırılarda bulunmuşlardı. Bugünkü olaylar; Rus sosyal-emperyalizminin dün Azerbaycan, Ermenistan ve diğer cumhuriyetlerde edindiği rezil geleneğini Baltık Cumhuriyetlerinde de sürdürmesidir.

Tüm bu olgulardan dolayı; modern revizyonizmle, Marksizm-Leninizmin her konuda olduğu gibi milliyetlere yaklaşım noktasında da hiç bir ilişkisinin olmadığı; modern revizyonizmin bugünkü politikalarının Stalin'in ve döneminde uygulanan politika ile hiç bir ilgisinin olmadığı, dolayısıyla bugünkü milliyetler politikasından Stalin'in sorumlu olmadığı; Rus şovenizmi ile Marksizm-Leninizmin enternasyonalizm ilkesinin hiç bir ilgisinin olmadığı; vb. vb. açıktır. Bu noktada Stalin'in şahsında Marksizm-Leninizme yöneltilen saldırıların; Rus sosyal-emperyalistlerinin "sosyalist", "komünist" vb. olduğu öne sürülerek, "sosyalizmin iflas ettiği", "komünizmin öldüğü" vb. yönlü saldırıların; emperyalist burjuvazi tarafından, bilinçli bir şekilde, adice, utanmazca yönetildiği de açıktır. Ama nafile! Tüm bu saldırılar, emperyalizmi, sosyal-emperyalizmi çöküşten kurtaramayacaktır!

• • •

Rus sosyal-emperyalizminin Baltık ülkelerindeki saldırıları sonrası, burjuva basın, Stalin'e karşı yürüttüğü saldırı kampanyasına bir zincir daha ekleyerek; Stalin'in, Hitler ile 1940 yılında yaptığı "gizli" bir anlaşmayla, "Baltık ülkelerini Sovyetler Birliğine

dahil ettiğini" ileri sürdüler. Bu saldırı da utanmazca söylenen koca bir yalandan başka bir şey değildir! Elli yıl önce, ABD, İngiliz, Fransız ve diğer emperyalist güçlerin Stalin'e yönelttikleri saldırıların tekrarlanmasıdır, bu saldırı... Elli yıl kadar önce yapıldığı gibi, tarih çarpıtıcılığıdır!

Durum nedir, II. Dünya Savaşının hemen öngününde? Gerçekten Baltık ülkeleri Stalin-Hitler arasındaki gizli antlaşmanın sonucunda mı Sovyetler Birliği'ne katılmıştır? Kısaca bu konu üzerinde duralım:

1930'lı yıllar boyunca dünya emperyalist sistemi içerisinde; ABD, İngiliz, Fransız emperyalistlerinin de her türlü yardımıyla büyük bir güç haline gelen/getirilen Alman emperyalizmi dünya pazarlarından kendisine daha fazla pay kapabilmek amacıyla saldırganlığını her geçen gün arttırıyordu. Alman emperyalizminin bu saldırgan tutumuna karşı güya "dünya barış cep hesini" temsil eden, "saldırgan olmayan" diğer emperyalist güçler, ikili bir tavır sergileyerek; bir yanda Alman saldırısına karşı mücadele yürüteceklerine –ki onlar, kamuoyunu bu yalanla aldatıyorlardı– taviz politikaları ile Alman emperyalizminin saldırmasına uygun zemin hazırlıyorlar; diğer yandan ise, o sırada dünyanın tek sosyalist devleti Sovyetler Birliği'ni Alman saldırılarına hedef durumuna getirmeye çalışıyorlar, sosyalizmi tecrit etmeye uğraşıyorlardı. Bu emperyalist güçlerin amacı; bu tecrit politikasıyla birlikte, Hitler'i kendi amaçları doğrultusunda bir maşa olarak kullanıp, Hitler saldırısını Sovyetler Birliği'ne yöneltmekti.

Sovyetler Birliği'nin politikası ise, Nazi saldırganlarına karşı,"saldırgan olmayan güçlerle" bir "ortak savunma ve karşılıklı destek"ti. Bu konuda Sovyetler Birliği'nin çabaları; İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin yukarıda belirttiğimiz politikaları yüzünden, gerçekleşemedi. Bu durumda Sovyetler Birliği bir seçim yapmak durumundaydı; ya iki cephede birden savaşmak istemeyen Nazi Almanyasıyla bir saldırmazlık paktı imzalayarak, hazırlık için zaman kazanacaktı; ya da Almanlar tarafından önerilen saldırmazlık paktını imzalamayıp, tecrit edilme politikasına alet olarak, Batılı provokatörlere olanak sağlayacaktı.

Sovyetler Birliği, birinci yolu seçti. Almanların önerdiği "saldırmazlık paktı"nı imzalayarak; sosyalizmin kalesine yöneltilebilecek bir savaşa hazırlanmak için zaman kazandı. Elbette bu antlaşma Amerikan-İngiliz-Fransız emperyalistlerin hoşuna gitmedi.

"Saldırmazlık Paktı" ile kazanılan süre içinde Sovyetler Birliği; Hitler saldırısına karşı "Doğu Cephesi"ni oluşturdu. Önce Belorusya ve Ukrayna ülkelerinin Batı sınırında bir savunma hattı çekildi. Bu amaçla, baronların Polonya'sı tarafından 1920'de ilhak edilen Batı Belorusya ve Batı Ukrayna, Sovyet Belorusya'sı ve Sovyet Ukrayna'sı ile birleştirildi. Bu yapılmak zorundaydı, çünkü Polonya ordusu ve hükümeti firardaydı, dolayısıyla Hitler birliklerine karşı direnç gösterebilecek örgütlü güçleri yoktu. İkinci olarak Sovyet hükümeti Baltık devletleriyle ***bir antlaşma imzalayarak,*** "Doğu Cephesi"nin temellerini oluşturdu. Konu üzerine, SSCB Enformasyon Bürosu, Tarih Çarpıtıcıları adlı kitapta şunları belirtir:

"Sovyet Hükümeti, birkaç gün sonra Baltık devletleriyle, Estonya, Letonya ve Litvanya'ya Sovyet ordu garnizonlarının yerleştirilmesini ve bu ülkelerde Sovyet hava alanları ve filo üsleri oluşturulmasını öngören ***karşılıklı yardımlaşma anlaşmaları imzaladı.***

Bu şekilde «Doğu Cephesi»nin temelleri atıldı.

Bir «Doğu Cephesi» oluşturulmasının, ***yalnızca SSCB'nin güvenliğine değil, aynı zamanda Hitler saldırısına karşı mücadele eden barışsever devletlerin ortak davasına da önemli bir katkı olduğunu kavramak zor değildi.*** *Buna rağmen, İngiliz-Fransız-Amerikan çevrelerinin ezici çoğunluğu, Sovyet Hükümetinin saldırı olarak nitelendirdikleri bu adımını, kudurgan bir anti-Sovyet kampanya ile yanıtladılar."*

(Tarih Çarpıtıcıları, İnter Yayınları, sayfa 65) (abç)

Günümüzde de Stalin ve Sosyalist Sovyetler Birliği'ne karşı yöneltilen saldırının aynısını o günlerde de yürüten emperyalist güçlere karşı; SSCB Enformasyon Bürosu, şu tavrı takınmıştır:

"SSCB'ne, yarattığı «Doğu Cephesi» dolayısıyla saldırgan diye küfretmeye devam eden İngiltere ve Fransa'nın yönetici çevreleri, «Doğu Cephesi»nin oluşturulmasının -Hitler zulmüne karşı ve demokrasinin zaferi uğruna- savaşın gelişmesinde tayin edici bir dönüm noktası olduğunu unutmuş görünüyorlardı.

Onlar, sözkonusu olanın Finlandiya, Litvanya, Letonya ve Polonya'nın ulusal haklarının zedelenmesi ya da zedelenmemesi değil, tersine, Hitler faşistleri üzerinde zaferin örgütlenmesi yoluyla bu ülkelerin Hitler Almanya'sının hiçbir hakka sahip olmayan sömürgeleri haline dönüşmesini önlemek olduğunu kavramadılar.

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JİBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWİK
BOLŞEVİK PARTİZAN
Stalin'den öğrenmek, yenmeyi öğrenmektir!
15-16 Haziran'ın yıldönümünde, işçi hareketi yükselirken Stalin'den öğrenelim!

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JİBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWİK
BOLŞEVİK PARTİZAN
Fransız burjuva devriminin 200. yıldönümünde ÖZGÜRLÜK-KARDEŞLİK-EŞİTLİK'in TEK GERÇEK SAVUNUCUSU ULUSLARARASI İŞÇİ SINIFIDIR!

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JİBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWİK
BOLŞEVİK PARTİZAN
PROLETARYA, TARİH ÇARPITICILARINDAN ER GEÇ HESAP SORACAKTIR!

tevaya tiştên jiyînê, ên pêwîstin, ku karker nala karkerekî li jiyînê bikaribe pêbijî. Jiber vê yekê tiştê bi destê karker dikeve di rêya xebata wî de, ew bes têra jiyîna wîyî tazî dike ku careke din durûst bike. Em naxwazin bi tu awayekî vê xweyîbûna bidestxistina berê kar ku têrkirina xweser a pêwîstî ji bona jiyînê û parastina wêna hilînin, bi destketineke, ku hiç bêtir di deste namîne, ku hêz û hinerê bidê li ser karê biyaniyan bikaribe bike. Em dixwazin bes bi tenha rûçikên pêrîşaniya vê bidestxistinê hilweşînin, ku tê de karker bes bi tenha dijî, jibona sermiyan bêtir bibe, bes weha bidirêjî karker dijî, tanî ku kara çîna serdar mana wî bi pêwîst dibîne.

Di civaka birciwazî de karê zindî bi tenha çareyeke, ku koma kar bêtir dike. Di civaka komunîstiyê de karê kombûyî bi tenha çareyeke, jibona birêbirina jiyîna karker ber bi firehkirinê, ber bi dewlemendiyê û ber bi bilindayiyê birin.

Weha di civaka birciwaziyê de dema kewnar serdariyê li a niha dike, di civaka komunîstiyê de dema niha serdariyê li a kewnar dike. Di civaka birciwaziyê de sermiyan bi serê xwe ye û bi xweyî, di caxa kesê kardike nebiserê xweyî û ne jî bixweyî. Û li navbirina vê pêwendiyê birciwazî datîne bi linavbirina bixwebûnê û azadiyê û bi rastî jî wilo ye. Ev linavbirina han, li navbirina şexsiyeta birciwazîyê ye, serbixwebûn û azadiya birciwaziyê bi xwe ye. Di bin azadiyê de mirov di nava pêwendiyên berkirina birciwazî a niha de azadiya bazirganiyê, azadiya kirîn û firotinê li berdikeve.

Belê kirrîn û firotin bêtir hilanin, weha jî azadiya kirrîn û firotinê jî tên hilanin. Peyivandina li ser azadiya bazirganiyê, wek nala hemû azadiyê ên dinî birciwaziya me, yek mana wan heye beramberî bazirganiya girêdayî, beramberî rûniştvanên kolekirî ên sedsalên navîn, lê neberamberî hilweşandina komunîstiyê a bazirganiyê, a pêwendiyên berkirina birciwaziyê û a birciwaziyê bi xwe.

Ê we li vê ditirsin, ku em dixwazin xwedîbûna taybetî hilweşînin. Lêbelê di civaka weyî niha de xwedîbûna taybetî neh ji dehan a endamên we hatine hilweşandin; Eger ew bi xwe jî maye, jiber neh ji dehan jê bê parin. Ê we me gunehkardikin, ku em dixwazin xwedîbûnê hilweşînin, a ku bê xwedîbûna mezintirin piraniya civakê nala mercekî pêwîstî datîne.

Bu kurtî ê we me gunehkardikin, ku em dixwazin xwedîbûna we hilweşînin. Bi rastî, em vêna dixwazin.

Ji wê dema, ku kar nema bêtir bibe sermiyan, pere, hatina zevî, bi kurtî nema dikare bibe hêzeke civakiyî monopolkirin, yan jî wê dema ku xwedîbûna xweyî nema bêtir dikare bibite xwedîbûna birciwazî, ji wê demê ê we dibêjin, xweyî hatiye hilanîn.

Ê we belê pêrûdinên, ku hûn di bin xweyî de kesekî din tê nagihên ji xeynî birciwazî û xwedîbûna birciwaziyê. Û ev kesê han bi rastî divê bête hilanin.

Komunîstî hêzê ji kesî wernagire, ku ji xwe re durûstkirinên civakê têxe destên xwe, ew bes tenê wê hêzê werdigre, ku di rêya wê de karê biyanî bi destê xwe dixîne ji bona bendekirina wî karî. Gilî li me dikin û dibêjin, ku bi hilweşandina xwedîbûna taybetî dê hemû kirin bêtin rawestandin, qelepbûneke tevayî tête belafkirin.

Ger wehaba divabû civaka birciwazî ji mêj de bihata ketin di goşa qelpbûn û bêkariyê de; jiber ên tê de kar dikin, destketina wan niye, û tê de bi destdikevin, ew karnakin. Tevaya vê metirsiyê vedigere ser dubarekirina vêyekê, ku karê bikirê nema bêtir dimîne, gava sermiyan nema bêtir bimîne.

Hemû rexneyên, ên di-jî şêweyê bidestxistinê û şêweyê berkirina berkirinên madî tên kirin, weha jî ew rexneyên xwe dijî berkirin û bi destxistina remanî jî dikin. Wek ku ji birciwazî re hilweşandina xwedîbûna çînî, hilweşandina berkirinê bi xweye, weha jî ji bona wî hilweşandina zanistiya çînîtî nala hilweşandina tevaya zanistiyê ye.

Fêrbûn, a li ser windabûna wê ew liberdikeve, ji bona pirbûna piraniyê nêzîkbûne ji bona kirina wan nala mekînê.

Lêbelê bi me re pevmeçin, gava ê we di ditinên xweyî birciwazî de ji bo azadiyê, hînbûn û mafe hd. bi hilweşandina xwedîbûna birciwaziyê pîvandikin. Bîr û baweriyên we bi xwe durûstkirinên pêwendiyên berkirin û pêwendiyên xwedîbûnê ên birciwazîyê ne, wek nala mafeyê we ku bes bitenê dibe qanûn ji ber ew daxwaza çîna we ye, ku nava wêna hatiye danîn di mercên madiyî jiyîna çîna we de.

Têgihîştinên weyî binêt palbi we didin bi kirina pêwendiyên civakî ên dibin ji şêweyê we ê di berkirin û pêwendiyên xwedîbûnê de, ev pêwendiyên dîrokî ên cûna berkirinê bi xwe wê winda dike, hûn wan bi qanûnên nemirî, bi aqil û mayîn datînin, ku berî we hemû çînên serdar

ên windabûn weha nala we remandikirin. Tiştê hûn li ser xwedîbûna kewnar li berdiketetin, tiştê hûn li ser xwedîbûna derebegiyê li berdiketin, nema bêtir ê we dikarin li berkevin li ser xwedîbûna birciwaziyê.

Herifandina malê! Bi xwe radîkaltirin kes li ser vê nêta şermezarî a komunîstan dixeyidin.

Li ser çi bingehî mala niha, mala birciwaziyê hatiye avakirin? Li ser sermiyan, li ser bidestketina taybetî. Ew bi carekê hatiye bi pêşvexistin û bes bi tenha ji bona birciwaziyê maye; lê belê ew li cem pirolitarya bizorkirina bêmalitiyê û û xaniyên kerxanan bi xwe ve dibîne.

Mala birciwazî dikeve, eşkere ye dire bi ketin û çûna a vê pêvebûna wê, û herdû winda dibin bi windabûna sermiyan re.

Hûn rexne li me digrin, ku em dixwazin çewisandina zarokan ji aliyê bav û dêyên wan hilînin? Em bi vê mêrkujiyêhan rûdinên.

Lêbelê, ê we dibêjin, ku ê perestirîn pêwendîtiyê hiltînin, gava ê me li dewsa perwerdekirina malê perewerdekirina civakî datinin.

Ma gelo perwerdekirina we jî ne di rêya civakê de hatiye kirin? Ma gelo ne di rêya pêwendiyên civakî de, ên hûn di nav de tên perwerdekirin, çi dirêya xweser yan jî nexweser de bi kêrkirina civakê, di rêya dibustanê hd. tê kirin? Komunîst venajînin bi kêrkirinên civakê li ser perwerdekirine; ew bes bi tenha rûçikên wê diguherin, ew perwerdekirinê ji pêkêrkirina çîna serdar tînin der.

Peyvê birciwaziyê ên pûç û vala li ser malê û perwerdebûnê, li ser pêwendiyên şêrin ên zarokan û bav û dêyên wan ve, deha bêtir tên dildixelînin, gava her bêtir çûna çêkirina mezin hemû girêdanên malbatiyê ên pirolitarya tawardikin û zarokan bi hêsanî bi malê bazirganiyê, firaxên kar tênê guhertin.

Lêbelê hûn komunîst dixwazin hevbeşitiya jinan cih bi cihbikin, tevaya birciwaziyê bi hev re li me qîrdikin.

Birciwazî di pireka xwe de bi tenha firaxekî berkirinê dibîne. Ew dibihîze, ku firaxên berkirinê bi hevra divên bêtin çewisandin, ew jê vê liberdikeve, ku seruştiye evaya jî li ser jinan jî tête bicihanın.

Ew nikare bizane, ku ev bi xwe tê kirin, cihê jinan ê bes tanî niha firaxên berkirinê bû bête herifandin.

Pir cihê pê kenîne ye metirsiya birciwaziyê a sinciya bilind ku êwe komunîst bi şêweyekî resmî jinan dikin hevbeşî. Pêwîstiya komunîstan pê niye hevbeşiya jinan bi cihbînin, ew bi xwe bigir her demê hebû. Birciwaziyên me pêrazînabin, ku jin û keçên pirolitariyên wan li berdestên wanin û pêwîstnake bi carekê kerxanan bikin, ew li dora jinên hev jî digerin û di vir de kêfxweşbûna xweyî bingehî dibînin.

Jinanîna birciwazî bi rastî tevayîkirina jinanînê ye. Mero dikaribû bi bêtir komunîstan gunehbar bikin, ku ew dixwazin ji dêlva tevayîkirin jinan a fêlbaz û veşartî yekeke qanûnîkirî, bidil û eşkere bidin bi guhertin, ji ber xwe ve tê têgihîştin, bi hilweşandina pêwendiyên berkirina niha tevayikirina jinan jî tê helweşandin a li ser wan bibû, yanî qehbetiya eşkere û a veşartî namîne.

Her wehajî komunîst tê gunehkarkirin, ku ew dixwazin welatiyê û militîyê hilînin. Karker welatê wan niye. Mero nikare tiştekî ji wan bistîne, eger ewaya li nik wan nebe. Ji bervê berî her tiştî pêwîste ku pirolitarya serdariya siyasî têxe destên xwe, xwe berz bike da bibe çîna birêbirina milet, divê ew bi xwe bibe milet, ewaya bi xwe hêjî welatîye, lêbelê ne li gora têgihîştina birciwaziyê.

Cudabûnên di nava welatan de û dijbûnên di nava gelan de roj bi roj li gora pêşvexistina birciwaziyê, azadîkirina bazirganiyê û bara cihanê, wekhevkirina çêkirina berkirinê û mercên Jînê ên li gora wê bêtir tên hilanin.

Serdariya pirolitarya dê cudabûn û dijbûnan hêjî bêtir bide hilanin. Hebata yekgirtî, bi kêmanî di welatên pêşveçûyî de, yekeke ji mercên bingehî ye ji bona rizgarîkirina pirolitarya ye.

Li gora pîvana hilanîna çewisandina mirov di rêya mirov de, weha jî li gora wê pîvanê dêçewisandina miletekî di rêya ê din de bête hilanîn.

Gava pevçûna di nava çînan de de dilê her miletekî de bête hilanîn, dê wê çaxê jî bi xwe dijminayetî û kîn bête hilanîn ji nava miletan.

Tevaya gilîyên dijî komunîstan ji lo gor ditina oldariyê, felsefê, bi şêweyekî giştî yi gora ditinên remanê, ew pêwîstî cihê peyvîna dûr û dirêj li ser niye.

Gelo mero bi pêwîstî dîtineke kûr heye heta liberkeve, bi pê pêwendiyên jiyîna mirowan, bi pê pêwendiyên wanî civakî, wehajî bîr û baweriya wan, dîtinên wan, liberketinên wan, bi kurtî wehajî hîşyarbûna wan jî têguhertin?

Dîroka remanê tiştekî din eşkerenake, ji xeynî ku berkirina bîr û baweriyê xwe bi berkirina madî re diguherin? Remanên serdar ê demekê ewana her û her bes tenê remanên çîna serdarbûn. Mero dipeyive li ser remanan, ên tevaya civakê şoreşkirin; mero bi vê yekê rastiyekê dipeyive, ku di nava civaka kewn de perçeyên civaka nuh hatin pêkanîn, ku pê ji hev vebûna pêwendiyên jiyîna kewn, pê re jî jihevketina remanên kewn nala wan bi wan re gav davêtin.

Gava dinya kewn ber bi windabûnê de berjêr dibû, ola filetiyê zora olên kewn dibirin. Gava remanên filetiyê di sed salê 18 de li ber reman û bîr û baweriyên nuh zalbû, civaka derebegiyê ketibû şerê man û nemanê bi birciwaziya şoreşî a wê demê re. Remanên azadiya bext û ên azadiya oldariyê wan bi tenha didan xuyanîkirin serdariya azadiya berberiyê di qada bextbûnê de.

"Lêbelê", dibe mero bêje, "Remanên oldariyê, sinciyê, felsefê siyasetê, mafe hd., xwe bi rastî di pêşçûna dîrokî de guhertine. Oldarî, sincî, felsefe, siyaset, mafe xwe her û her di wan guhertinan de xwe pareztine.

Tev li van jî rastiyên mayîn hene, nala azadiyê, dadperweriyê hd., ên di tevaya kocên guhertinên civakî de nala kewn. Komunîstî lêbelê rastiyên mayînê hildiweşîne, ew ol û sinciyê hildiweşîne, ji dêlva ji nuh ve wan tazebike, ew weha lihevdernakeve bi pêşveçûna tevayadîrokê a hetanî niha."

Ev giliyê han xwe li ser çi durûst bike? Mêjûwa her civakekê hetanî niha pêktê li ser pevçûna di nava çînan de, ew pevçûnên ku şêweyên cuda werdigirtin li gora wan pêlan. Kîjan form lêbelê wan ji xwe re her û her wergirtibû jî, çewisandina perçakî ji civakê li layê perçakî tir, ku bi xwe rastiyeke tevaya sedsalên çûyî pê bi pişkin. Jiber vê yekê netiştekî xerîbe, ku şiyarbûna cuvakî a sedsalan, tevî li pirbûna cudabûnan, xwe di şêweyên bihevre xwe bi peşde dixîne, şêweyên şîyarbûnê, ên bes bi tenê bi carekê tên hilanîn bi jihevxistina bi derbekê a dijbûna çînan re.

Şoreşa komunîstiyê radîkalkirin herfandina pêwendiyên xwedîbûnê ye, bi ên heta niha hatibûn pêkanîn; ecêb niye, ku ew di pêşveçûna xwe de bi radîkalkirin ji remanên berî xwe tête birîn.

Belê emê dev jî rexnê birciwaziyan li komunîstan bihêlin.

Me li jor niha dît, ku gava pêşî di şoreşa karkeran de bilindkirina pirolitarya ji bona çîna serdar û bi destxistina demokratiyê ye.

Pirolitarya dê serdariya xweyî siyasî weha bi karbîne, ku hin bi hin tevaya sermiyan ji destên birciwaziyan bîne der, tevaya firaxên berkirinê civandina wan di destên dewletê de, yani di destên pirolitarya bi rêk û pêkxistî nala çîniyeke serdar de, û bi lez û bez piraniya hêzên berkirinê li gora karînê wan pirbikin.

Serûştiye ku ev karaya di pêşî de bi destavêtina şikenandina mafeyê xwedîbûnê û pêwendiyên birciwaziyê bi darê zorê; yanî bi alikariya wan gavên ku warê aborî de têrnakin û xwe nikarin bigrin tên dîtin, lêbelê ew di çûna tevgerê de hêdî hêdî bi xwe mezin dibin bi kêrdibin ji bona guhertina tevaya şêweyê berkirinê bi pêwîstî têne dîtin.

Ev pêrabûnên han seruştiye, ku li gora cudabûnên welatan jihev, weha jî jihev dê cudabin.

Ji bona welatên her bêtir bi pêşveketî dê ev pêrabûnên han bigir bi tevayî dikarin bêtin bi karanîn:

1. Hilanîna xwedîbûna erd û xerckirina hasila wan ji bona xerckirinên dewletê.

2. Danîna bêşên bi xurtî berzdibin.

3. Herifandina mafeyê li dû xwe hiştinê.

4. Destdanîn li ser hemû milk û malên derketiyan û eşqiyan.

5. Civandina kiridîtê di destên dewletê de di rêya benkekê welatî di bi sermiyanê dewletê û bi tevayî ewê monopol heye.

6. Civandina tevya alatên çûn û hatinê di destên devletê de.

7. Bêtirkirina kargeh û firaxên berkirinê ên devletê, çak kirina erdên bor ji bona çandiniyê û

başkirina beyaran ên tên şûvkirin li gora pirogrameke tevayî.

8. Kirina kar zor li ser tevan nalahev, durûstkirina laşkerên çêkirinê, bi taybetî ji bona çandiniyê.

9. Bi yek kirina kar ê çandiniyê û çêkirinê, pê kêrkirina hêdî hêdî ji bona hilanîna cudabûnê a di nava bajar û gundan de.

10. Kirina perwerdekirinê tevayî û belaş ji bona hemû zarokan. Hilanîna karên zarokan di febrîkan de, ê di qalibê xweyî îro de ye, Yekkirina perwerdekirinê bi berkirina madî re hd..

Gava, di berê pêşveçûnê de cudabûnên çînan hatin hilanîn û tevaya berkirinê di destên civateke mezin de hate civandin ku tevaya milet digre, wê gavê serdariya giştî rûçikê xweyî siyasî winda dike. Desthilata siyasî bi mana xweyî taybetî, ew desthilateke bi rêk û pêkxistiye a çîniyekê ji bona zorlêkirina çîneke din. Di dema pirolitarya dijî birciwaziyê xebatê dike bi pêwîstî xwe nala çînekê bi rêk û pêkdixe, di rêya şoreşê de xwe dike çîna serdar û nala çîneke serdar bi darê zorê pêwendiyên berkirinên kewn hildiweşîne, weha bi hilweşandina van pêwendiyên berkirinê mercên hebûnên dijbûnên çînan hiltîne, her weha mercên hebûna çînan bi tevayî jî û pê re jî serdariya xwe nala çînekê hiltine.

Li dewsa civaka birciwaziya kewn bi çînî û dijbûnên çînên xwe ve civateke nuh pêk tê, ku tê de azadiya pêşveçûna her kesekî merce ji bona azadiya pêşveçûna hemûya ne.

• • •

WÊJEYA SOSYALÎSTİYÊ Û A KOMUNÎSTİYÊ

1. SOSYALÎSTİYA KEWNEPEREST

a) Sosyalîstiya Derebegiyê

Arîstokratên Firensî û ên Îngilizî li gora cihê wanî di dîrokêde karê wan bû nivîsandina pirtûkan dijî civaka birciwaziyê nuh destpêbikin. Di şoreşa firensiyî tebaxa sala 1830 de, di tevgera çak kirina ingilîzîde arîstokrat careke din jî bi destên birciwaziyên nuhatî ên bi kîn hatin şikestin. Nema dikaribû rabe bi xebateke siyasiyî ji dil û can. Bi tenê jê re xebateke wêjeyî ma. Lêbelê jê re di berê wêje de corê peyivandina kewnî a dema vegerandina keyitiyê di karîna wan de nemabû. Arîstokratên ji bona rakişandina dilê xelkê cem xwe, divabû weha bide xuyanîkirin ku çavên[*] wan li qezencên taybetî niye û li gunehkarkirina wan ji bona birciwaziyê bes bi tenê ji bona kara çîna karkerî çeweşandi û ji bona xatirê çavên wan in. Wan weha dilê xwe xweşdikirin, ku xeberên nexweş bi mîrzayên xweyî nuh didin û di guhê wî de dikin piste pist bi rojên reşî tên pêşiya wan.

Bi vî rengî sosyalîstiya derebegiyê ku nîvî şûn bû, nîvî qerfbî, nîvî çîroka çûyî a dema berê bû, nîvî tirsa dema tê, pêkhatiye, ku car cara rexnên tal, qerfên wan dilê birciwaziyan birîndar dikir, li nikarîbûna wanî têgihîştine ji bona çûyîna dîroka nuh, ew karê wan bi qalibê qerf û qeşmeriyê dihate der.

Arîstokratan tûrê parsê ê pirolitarya dihejandin nala alê di destên xwe de, ji bona xelkê dorpişta xwe bicivînin. Her gava xelk bi pişt wan diketin, didîtin durûjmê kewnî derebegiyê bi pişta wan vebûn, bi pê kenîneke berz û qeşmerî dev ji wan berdidan.

[*] Nêta wan vegerandina keyetiya Îngilîstan (1660-1689) deniye lêbelê vegerandina Keyetiya Firensî a 1814-1830 de ye.

Sözkonusu olanın, mümkün olan her yerde Alman birliklerinin ilerlemesine set çekme, güçlü savunma mevzileri kurma ve sonra da karşı saldırıya geçme, Hitler birliklerini dağıtma ve böylelikle bu ülkelere özgür bir gelişme sağlama olduğunu kavramadılar.

Hitler saldırısına karşı zafer için başka yolların olmadığını kavramadılar."

(Tarih Çarpıtıcıları, sayfa 72) (abç)

Görüleceği gibi; Sosyalist Sovyetler Birliği, sosyalizmin anayurduna karşı Hitler faşizminin saldırganlığını ortadan kaldırmak için; Litvanya, Letonya, Estonya, Polonya vd. ulusların varlığına yönelen saldırıları ve bu saldırılar sonucu faşizmin "hiç bir hakkı olmayan sömürgeleri haline dönüşmesini önlemek" için; «Doğu Cephesi» adımını atmış; bu politika Nazizmin yıkımını getiren en büyük etkenlerden biri olmuştur.

Bugün de emperyalist burjuvazi tarafından tekrarlanan, "Baltık ülkelerinin Hitler-Stalin arasında yapılan ***gizli antlaşmayla*** Sovyetler Birliği'ne dahil edildiği" şeklindeki saldırıların hiç bir nesnel dayanağı yoktur! Emperyalist tarihçilerin ileri sürdükleri; "Stalin-Hitler Paktı'nın bir de gizli protokolü olduğu; bu gizli protokol gereği nüfuz alanları paylaşımı yapılmıştır." iddiasının da hiçbir nesnel dayanağı yoktur. Gizli bir protokolün olmadığı ve gizli bir protokol olacağı şeklinde ileri sürülecek belgelerin sahte olabileceği, Sosyalist Sovyetler Birliği hükümeti tarafından resmen belirtilmiş olmasına rağmen bugün emperyalist burjuvazi bu yönlü saldırılarına devam etmekte, Nazizm saldırganlığını aklama, modern revizyonizmin milliyetler konusundaki rezil tavırlarının suçlusu olarak Stalin'i gösterip, Marksizm-Leninizme saldırmaktadırlar. Ancak bu çabalar da emperyalizmin, modern revizyonizmin, Rus milliyetçiliğinin ve yerel milliyetçiliğinin rezil yüzleri-

Rus sosyal emperyalizminin Baltık ülkelerinde giriştiği kanlı saldırılar ertesinde çeşitli ibretlik haber ve yorumlar yapıldı. Bu haber ve yorumlardan bazılarını kısaca aktarıyoruz.

"Bugün Sovyetler Birliği'ni kimin yönettiği belli değil. Gorbaçov mu, generaller mi, yoksa Politbüro mu? Tam bir bilmece."
Litvanya Devlet Başkanı Vitautas Landbergis (Milliyet, 16 Ocak)

"Ben bu trajik olayları dün sabah öğrendim" Gorbaçov (Milliyet, 16 Ocak)

"Mektup, Litvanya Cumhuriyeti'ne değil, artık varlığı ortadan kalkmış bulunan Litvanya Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti yönetimine yazılmıştır. Gorbaçov'a Litvanya Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti cevap versin."
Litvanya Devlet Başkanı V. Landbergis
(Gorbaçov'un uyarı mektubuna cevap, Milliyet, 13 Ocak)

"Endişem büyüyor. Sovyetler Birliği liderlerinden, güç kullanmamalarını bir kez daha rica etmek isterim."
ABD Başkanı George Bush (Hürriyet, 23 Ocak)

"Bu açıkça faşizmdir"
Litvanya Parlamentosu Başkan Yd. Kazimieras (11 Ocak, Hürriyet)

"Nasıl kuvvet kullanılabildiğini, özellikle yeni gelişen demokratik kurumları bastırmak için nasıl kuvvet kullanılabildiğini anlamak benim için zor."
ABD Dışişleri Bakanı James Baker (15 Ocak, Milliyet)

"Gorbaçov Stalin gibi" 13 Ocak tarihli Hürriyet gazetesinden bir manşet

"Bağımsızlık ilanından sonra Moskova'nın gazabına uğrayan Litvanya, Nazi Almanya'sıyla Sovyetler Birliği arasındaki gizli bir anlaşmadan sonra 1940 yılında Sovyet topraklarına dahil edilen bir Baltık Cumhuriyetiydi." 15 Ocak tarihli Hürriyet "Ne Nedir?" köşesi

"Moskova'nın bir bahane bulması gerekiyordu. Askeri birlikleri, hükümetleri devirmek ve parlamentoları devirmek için gönderdiklerini söyleyemezlerdi."
Estonya eski Başbakanı ve Parlamento Dışişleri Komisyonu Başkanı İndrek Toome (10 Ocak, Milliyet)

nin açığa çıkmasını engellemeye yetmedi, yetmeyecek de...

LİTVANYA'NIN BUGÜNKÜ "AYRILMA" TALEBİ ONLARA GERÇEK BAĞIMSIZLIĞI GETİREMEZ! GERÇEK BAĞIMSIZLIK ANCAK DEVRİMLE, SOSYALİZMLE KAZANILABİLİR!

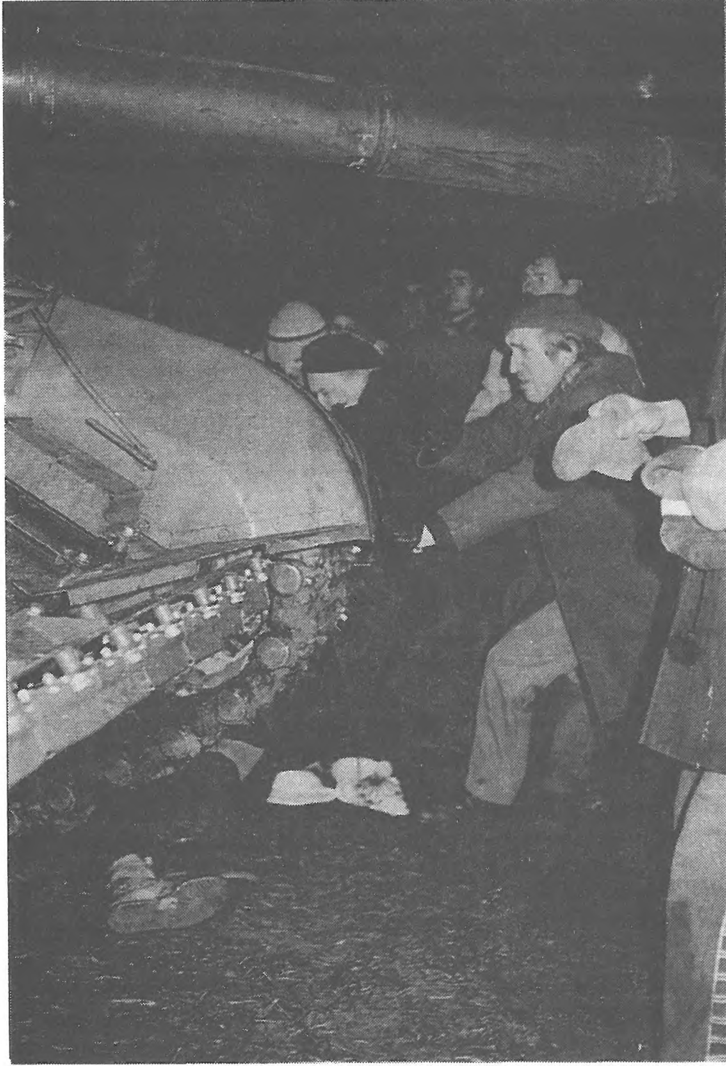
Ulusların ayrılma hakkını açıkça çiğneyen modern revizyonist "yeni Rus çarları"nın; ayrılmayı gündeme getiren cumhuriyetlere (Baltık ülkelerine, özellikle de Litvanya'ya karşı) her türlü baskı yöntemlerine başvurduklarını yukarıda göstermeye çalışmıştık. Ama aynı zamanda "ayrılmayı isteyen 'bağımsızlıkçı' hareketlerin ayrılığı; ülkelerine gerçek kurtuluşu getirecek mi?" sorusuna da yanıt verilmek; bu konudaki tavır da incelenmek ve ortaya konmak zorundadır.

Öyleyse nedir durum?

1917'de Ekim Devrimi'yle birlikte ortadan kaldırılan ve bir "halklar hapishanesi" olan Çarlık Rusyası'nın yıkıntılarının ardından kurulan yeni Sovyet düzeni; Marksizm-Leninizmin ilkeleri ışığında, her konuda olduğu gibi, ulusal sorunun doğru çözümünü de gerçekleştirerek, ulusal eşitlik ve gönüllülük temelinde, çok uluslu bir devlet örgütlenmesini yarattı.

Bu çözümle; milliyetler üzerindeki her türlü baskı kalkıyor; kendi kaderlerini tayin etmeleri konusunda halkların eşitlik ve iradeleri tanınıyor; halklar arasındaki kalıcı birliğin, ancak işbirliği ve gönüllülük temelinde mümkün olduğu kanıtlanıyor ve böyle bir birliğin ancak sermaye iktidarının devrilmesinden sonra olanaklı olduğu doğrulanıyordu.

Bu doğru çerçeve temelinde sürdürülen yeni Sovyet düzeninin milliyetler politikası, 1956'larda modern revizyonizmin iktidarı bütünü ile ele geçirmesine dek başarılı bir şekilde sürdürüldü.

"Özgür Batı"nın yer yer açıktan desteğiyle sürdürülmeye çalışılan, başta Litvanya olmak üzere tüm Baltık Cumhuriyetleri'ndeki "bağımsızlık" hareketi; Rus sosyal-emperyalistlerinin tanklarıyla ezilip bastırılmaya çalışılırken, diğer yandan sosyal-emperyalistlerin milliyetler konusundaki bugünkü terörcü politikalarının faturası Stalin'e çıkarılmakta, bu konuda da Stalin başta emperyalist burjuvazi olmak üzere bir çok kesimin hedef tahtası haline getirilmektedir.

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN-Jİ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWİK
BOLŞEVİK PARTİZAN
Umut isyanda, kurtuluş devrimde!

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN-Jİ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWİK
BOLŞEVİK PARTİZAN
Yaşasın Uluslararası İşçi Sınıfının Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü!
1 MAYIS GÛLAN
Ya barbarlık, ya sosyalizm!
ÖZEL SAYI

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN-Jİ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWİK
BOLŞEVİK PARTİZAN
BİRLEŞİK EMPERYALİST BÜYÜK ALMANYA'YA HAYIR!

Ancak modern revizyonizmin iktidarı ele geçirmesiyle birlikte, her konuda yapılan revizyon ulusal sorunda da gerçekleştirilmiş, Marksizm-Leninizmin bu ilkesi de bir tarafa atılmıştı.

Sömürücü sınıfların ortadan kaldırıldığı Sosyalist Sovyetler Birliği'nde ulusların eşitliği, ulusların emekçilerinin işbirliği rejimi oturtulmuşken; modern revizyonizmin iktidara gelmesi, özel mülkiyetin ve sömürücü sınıfların ortaya çıkmasıyla birlikte, ulusal eşitsizlikler, yerel ve Rus milliyetçiliği hortlamaya başladı. Bu durum Stalin'in RKP X. Parti Kongresi'ne sunduğu Raporunda belirttiği şu sözleri doğrular nitelikteydi:

"Kanıtlamaya gerek yok ki, sermaye egemen olduğu sürece, üretim araçlarında özel mülkiyet sürdükçe ve sınıflar varoldukça, ulusların eşitliği güvencelenemez; sermayenin iktidarı sürdükçe ve üretim araçlarına sahip olmak için savaşıldıkça, ulusların eşitliği ve ulusların emekçilerinin işbirliği sağlanamaz. Tarih, ulusal eşitsizliğin yok edilmesi, ezilen ve ezilmeyen ulusların emekçilerinin kardeşçe işbirliği rejiminin kurulması için tek çarenin, kapitalizmin tasfiye edilmesi ve Sovyet düzeninin kurulması olduğunu söylemektedir." (Leninizm Dizisi, 6. Defter, İnter Yayınları, sayfa 47)

Tekelci devlet kapitalizminin uygulandığı, bir avuç bürokrat burjuvazinin egemenliğinin sürdürüldüğü, özel mülkiyet ve sömürücü sınıfların ortaya çıktığı Sovyet Rusya; yukarıda da belirttiğimiz gibi; ulusal sorunda tam bir keşmekeşliği yaşamaya başladı.

Bir yanda Rus milliyetçiliği baskı ve terörünü diğer milliyetler üzerinde uygularken, öte yandan diğer Batılı emperyalizmin de desteğiyle yerel

Burjuvazi; Rus sosyal-emperyalistlerinin Baltık ülkelerinde giriştiği saldırılardan dolayı, Stalin'e karşı yürüttükleri saldırılara bir yenisini daha ekledi ve bu saldırıları "Stalinizmin hortlaması(!)", "Gorbaçov = Stalin", "Gorbaçov, Stalin gibi", vb... gibi lanse etti. Böylece onlar, "Stalin'in bir despot olduğu" lafzını bir kez daha bu olay vesilesiyle gündeme getirdiler.

milliyetçilik temelinde "bağımsızlık" hareketleri ortaya çıkmaktadır.

Batılı emperyalist güçlerin; uzun süre Rus sosyal-emperyalistlerinin denetiminde bulunan bu ülkelerdeki hareketleri desteklemesinin nedeni, bu ülkeleri kendi denetimleri altına alabilmek, yeni yeni açılan "Doğu Pazarı"ndan kendilerine mümkün olduğunca geniş bir parsa kapabilme istekleridir. İşte, Batılı emperyalist güçlerin Baltık ülkelerine yaklaşımı da bu çerçevede değerlendirilmelidir.

Açıktır ki, Baltık ülkelerinin "ba-

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN-Jİ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWİK
BOLŞEVİK PARTİZAN
BAŞKA HALKLARI EZEN BİR HALK ÖZGÜR OLAMAZ!

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN-Jİ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWİK
BOLŞEVİK PARTİZAN
YA BARBARLIK; YA SOSYALİZM!
Emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaşa hayır! Yaşasın devrimci savaş!
MANİFESTA PARTİYA KOMUNİST

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN-Jİ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWİK
BOLŞEVİK PARTİZAN
TKP/ML(BOLŞEVİK) 4. KONGRESİ BAŞARIYLA SONUÇLANDI!
YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!
YÜKSELTTİĞİMİZ BAYRAK: BOLŞEVİZM!
HEDEFİMİZ: KOMÜNİZM!

ğımsızlık" istemleri de emperyalist sistemin denetiminde, onun dümen suyunda gidecek bir "bağımsızlık" istemidir. Başka bir ifadeyle sözde "bağımsız" ama gerçekte emperyalizme bağımlı bir bağımsızlık"!

Parçalanmaya doğru giden "yeni halklar hapishanesi" Sovyet Rusya'da; özellikle 80'li yıllardan sonra gelişen, bugün Baltık ülkelerinde açıkça ifadesini bulan bu "bağımsızlıkçı" eğilimin önümüzdeki dönemde başka cumhuriyetlerde de kendisini göstermesi büyük bir olasılıktır, çeşitli cumhuriyetlerdeki huzursuzluk, kendini "bağımsızlık" biçimine büründürebilecektir. Moldavya, Gürcistan, Ermenistan, vd. cumhuriyetlerde bugünden bu yönlü tartışmalar yürütülmektedir.

Tekrar belirtelim ki, başta Baltık ülkelerinde yürütülen "bağımsızlık" hareketleri –sonuçta ayrılmayı beraberinde getirerek bu anlamda "başarı" kazansa da– gerçek anlamda bağımsızlığı getiremez, getirmeyecek de!

Gerçek anlamda ulusal bağımsızlığı sağlayacak tek şey; emperyalizmin ve uşaklarının egemenliğini yıkarak, yerine proletarya diktatörlüğünü kurmak ve sınıfları ve özel mülkiyeti ortadan kaldırmaktır. Ulusların eşitliğinin güvencesi sadece ve sadece Sovyet düzeninde mümkündür.

Bugün Rus sosyal-emperyalistlerine karşı, Rus şovenizmine karşı mücadele verilirken diğer taraftan Batılı emperyalistlerin denetimindeki bir "bağımsızlığa" da karşı çıkılmalı, gerçek bağımsızlığın ancak Marksizm-Leninizmin ilkeleri ışığında yapılacak devrimlerle mümkün olacağı vurgulanarak, buna uygun adımlar atılmalıdır.

Yine bugün, her konuda olduğu gibi, ulusal kurtuluş mücadelelerinde dünyanın tüm ezilen uluslarına yol gösteren Marksizm-Leninizmin ilkelerine sıkı sıkıya sahip çıkılarak; her türlü çarpıtmaya karşı onları savunmak; Bolşevizmin bayrağını, enternasyonalizm bayrağını yükseklere kaldırmak, tüm ezilen ulusların sınıf bilinçli işçilerinin, köylülerinin, tüm emekçilerinin omuzlaması gereken acil görevlerdir!

Bu bilinçle görev başına!

- Yaşaşın Marksizm-Leninizm!
- Kahrolsun Rus sosyal-emperyalizmi!
- Ya barbarlık; ya Sosyalizm!
- Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin!
- Yaşasın proleter enternasyonalizmi!
- Bolşevizm yenecektir!

11 Şubat 1991

Gerekli bir not:

Yukarıdaki yazının hazırlanmasından bir süre sonra, yazıda da belirtildiği üzere; 17 Mart'ta Sovyetler Birliği'nde referandum yapıldı.

15 Sovyet Cumhuriyeti'nden altısının –parlamentolarında resmen katılmama kararı almaları sonucu– katılmadığı oylamada; birlik cumhuriyetlerinin "Yenilenmiş Demokratik Federatif" bir çatı altında kalmak isteyip istemedikleri sorusuna "cevap" arandı!

Sonuçları baştan belli olan ve yeni Rus çarlarına bir "el freni" işlevi gören bu refarandum; daha önce Baltık Cumhuriyetleri'nde yapılan referandumları "geçersiz" saymanın ve Sovyetler Birliği'ndeki "bağımsızlıkçı" hareketleri geçici de olsa durdurabilmenin bir yolu olarak gerçekleştirildi.

Ancak, "Yenilenmiş Demokratik Federatif Cumhuriyetler Birliği" içerisindeki birliğe % 70 civarında "evet" oyunun çıkmış olması; referanduma 6 cumhuriyetin katılmamış olması; katılımın düşük ve bazı yerlerde % 30 –en küçük idari birimin bile kendi seçim sandık bölgesini oluşturma yetkisinin– olması; dolayısıyla da hemen hemen tüm cumhuriyetlerde değişik soruların sorulması; referandumda bir dizi yolsuzluk yapıldığının çeşitli kaynaklarca belirtiliyor olması; herşeyden önemlisi de, ***referandum sonuçlarının her cumhuriyet için ayrı ayrı değil, tüm cumhuriyetler çapında değerlendirilmesi*** olguları dikkate alındığında, revizyonist şeflerin geçici bir sükunet sağlamalarının bile güç olduğu açıktır.

Yine bu olgular; "yeni halklar hapishanesi" Rusya'da milliyetçi temelde gelişen "bağımsızlıkçı" hareketlerin yükseleceğinin; diğer konularda olduğu gibi, milliyetler konusunda da uygulanan revizyonist yaptırımcı politika sonucu Sovyetler Birliği'nin de fakto parçalanacağının; bu parçalanmayı engellemek için revizyonist, sosyal-faşist şeflerin yeni baskı ve teröre baş vuracaklarının işaretlerini vermektedir...

23 Mart 1991 □

10. MÜCADELE YILINDA, BOLŞEVİK PARTİZAN'LA BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN İLERİ! HEP DAHA İLERİ! BOLŞEVİZME!

BOLŞEVİK PARTİZAN'ı oku, incele, araştır, tartış!

Klasiklerimizden Öğrenelim!

Bu sayımızda yayınladığımız, Lenin'in "Avrupa Birleşik Devletleri Şiarı Üzerine" başlıklı makalesi, 23 Ağustos 1915'de RSDİP/B Merkez Yayın Organı Sosyal Demokrat'ın 44. sayısında yayınlanmıştır. Emperyalistlerin Avrupa'nın birleştirilmesini yeniden gündeme koydukları günümüzde, bu makale, Lenin'in soruna ilkesel yaklaşımını ortaya koyduğu noktada, güncel ideolojik mücadelede bir silahtır. Diğer yandan tek ülkede sosyalist devrimin zaferi imkanı konusunda, Lenin'in Marksist-Leninist teoriye yaptığı katkı alanında da bu makale -ilkliği- açısından öneme sahiptir.

AVRUPA BİRLEŞİK DEVLETLERİ ŞİARI ÜZERİNE

Eşit olmayan ekonomik ve siyasi gelişim, kapitalizmin mutlak bir yasasıdır. Bu nedenden dolayı sosyalizmin ilk olarak birkaç veya tek bir kapitalist ülkede zafer kazanması mümkündür. (Bunun gerçekleşmesi halinde, böyle bir ülkenin /ÇN) zafere ulaşan proletaryası sermayeyi kamulaştırdıktan ve kendi sosyalist üretimini düzenledikten sonra, kapitalist dünyanın geri kalan bölümünün karşısına çıkarak, diğer ülkelerin ezilen sınıflarını kendi davasına kazanabilir.

Bu ülkelerde kapitalistlere karşı ayaklanmaları körükler ve hatta zorunlu olduğunda sömürücü sınıflara ve onların devletlerine karşı silahlı şiddete baş vurabilir.

BİZ, Parti'nin Yurtdışı Seksiyonu Konferansı'nda, "Avrupa Birleşik Devletleri" şiarı sorununun, (bu şiarın /ÇN) *ekonomik* yanının basında müzakeresi sonrasına ertelenmesi kararı aldığını, "Sosyal-Demokrat"ın 40. sayısında bildirdik.

Bu sorun üzerine yürütülen tartışma, Konferansımız'da tek yanlı karakter aldı. Bu belki kısmen bu şiarın Merkez Komitesi Manifestosu'nda doğrudan siyasi bir şiar olarak formüle edilmiş olmasından kaynaklanmıştır, (orada, "Ondan sonraki *siyasi* şiar..." denmektedir.) bunun yanısıra yalnızca Birleşik Cumhuriyetçi Avrupa devletlerinden bahsedilmemekte, onun ötesinde "Eğer Alman, Avusturya, Rus krallıkları devrimci yoldan ortadan kaldırılmazsa", bu şiarın anlamsız ve sahtekarca olacağı da vurgulanmaktadır.

Sorunun böyle siyasi değerlendirme çerçevesi içinde konulmasına karşı polemik yürütmek –örneğin (bu şekilde konması ile bu şiarın /ÇN) bunun sosyalist devrim şiarını karanttığı veya zayıflattığı vb. biçiminde polemik yürütmek– bütünüyle yanlış olurdu.

Gerçek demokrasi yönünde siyasi dönüşümler, hele hele siyasi devrimler, hiç bir şekilde ve hiç bir zaman, asla sosyalist devrim şiarını karartamaz veya zayıflatamaz. Tam tersine bunlar daima onu (sosyalist devrimi / ÇN) yakınlaştırır, onun tabanını genişletir, küçük-burjuvazinin yeni katmanlarını ve yarı proleter kitleleri sosyalist mücadeleye çeker. Diğer yandan fakat hiç bir zaman tek bir edim (Akt) olarak kavranmaması gereken, tam tersine fırtınalı siyasi ve ekonomik sarsıntıların, en keskin sınıf mücadelesinin, iç savaşın, devrim ve karşı-devrimlerin içinde yer aldığı bir dönem olarak kavranması gereken

sosyalist devrimin seyri içinde siyasi devrimler de kaçınılmazdır. Ve karşı-devrimin bir çağı olarak değerlendirilmelidir.

Cumhuriyetçi Avrupa Birleşik Devletleri şiarı, Avrupa'nın en gerici üç krallığının, ki en başta Rus krallığı olmak üzere, devrimlerle yıkılması bağıntısında ele alındığında kuşkusuz siyasi bir şiardır. Buna rağmen böyle konduğunda, bu şiarın ekonomik içeriği ve anlamı çok önemli bir soru olarak kalmaktadır.

Emperyalizmin ekonomik şartları bakış açısından, yani; sermaye ihracı ve "ilerici", "uygar" sömürgeci güçlerin dünyayı paylaşımı (bakış açısından /ÇN), Avrupa Birleşik Devletleri kapitalist ilişkiler şartlarında ya olanaksızdır, ya da gericidir.

Sermaye uluslararası ve tekelci olmuştur. Dünya çok az sayıda büyük güç –yani büyük tertiplerle ulusları yağmalama ve baskı altında tutma konusunda en büyük başarılı olan devletler– tarafından paylaşılmıştır. 250-300 milyon nüfusa ve takriben 7 milyon km^2 devlet arazisine sahip Avrupa'nın dört büyük devleti; İngiltere, Fransa, Rusya ve Almanya, aşağı yukarı yarım milyar (494,5 milyon) nüfuslu ve 64,6 milyon km^2'lik alanı kapsayan, yani hemen hemen yerkürenin yarısını oluşturan (kutuplar dışında 133 milyon km^2) sömürgelere sahiptir. Bunlara, şimdi kurtuluş savaşı sürdüren haydutlar tarafından, yani Japonya, Rusya, İngiltere ve Fransa tarafından parçalanmış olan üç Asya devleti Çin, Türkiye ve İran da eklenmelidir. Yarı sömürge olarak adlandırılabilecek bu üç Asya devleti (gerçekte şimdi onda dokuzu sömürgedir) 360 milyon nüfusa ve 14,5 milyon km^2 toplam alana sahiptir. (Yani bu, tüm Avrupa'nın toplam alanının birbuçuk mislidir.)

Bundan başka İngiltere, Fransa ve Almanya yurtdışına en azından 70 milyar Ruble tutarında sermaye yerleştirmiştir. Bu yuvarlak hoş (sermaye ihraç /ÇN) tutarının "meşru" gelirini –ki bu yılda 3 milyar Ruble tutarında bir gelirdir– toplayabilmek için, hükümet adı verilen ordulara ve savaş donanmalarına sahip milli milyonerler komisyonları vardır. Sömürge ve yarı sömürgelerde bunlar "hükümdar sermaye" hanedanlığının bir sürü hizmetkarını yardımcı kral, konsolos, elçi, her cins memur, papaz ve diğer kanemici sınıfları altında "yerleştirirler". İşte kapitalizmin en yüksek gelişim çağında aşağı yukarı dünyadaki bir milyar insanın bir kaç büyük güç (devlet /ÇN) tarafından soyulması böyle örgütlenilmiştir. Ve kapitalizmde başka bir örgütlenme de mümkün değildir. Sömürgelerden, nüfuz alanından, sermaye ihracından vazgeçmek mi? Böyle bir şeyi düşünmek demek, her pazar günü zenginlere Hristiyanlığın yüceliğini vaaz ederken, fakirlere bir şeyler verilmesini ... neyse, eğer bir kaç milyar değilse bile, en azından senede bir kaç yüz Ruble verilmesini öğütleyen bir papazcığın seviyesine inmek demek olurdu.

Avrupa Birleşik Devletleri, kapitalist ilişkiler altında, sömürgelerin paylaşımı üzerine bir anlaşma ile eşanlamdadır. Kapitalist ilişkiler altında, ama güç dışında, herhangi bir başka temel, herhangi bir başka paylaşım mümkün değildir. Bir milyarder, bir kapitalist ülkenin "milli gelirini" bir başkasıyla yalnız belli bir oranda; "Ser mayeye denk düşen" oranda bölüşebilir. (Bir de en büyük sermaye sahibinin kendine düşen oranda daha fazla alması için ayrıca "ikramiye" alır.) Kapitalizm üretim araçlarının özel mülkiyeti ve üretim anarşisi anlamına gelir. Böyle bir temelde gelirin "adil" paylaşımını vaaz etmek Proudonculuktur, küçük-burjuva, darkafalı budalalıktır. Güce denk düşenden başka türlü paylaşım olamaz. Fakat ekonomik gelişimin seyri içinde güç ilişkileri değişir. Almanya 1871'den sonra İngiltere ve Fransa'ya nazaran aşağı yukarı üç, dört misli, Japonya Rusya'ya nazaran yaklaşık on misli daha hızlı güçlendi. Bir kapitalist devletin gerçek gücünü incelemek için savaştan başka bir araç yoktur ve başka bir araç olamaz. Savaş, özel mülkiyetin temeliyle çelişmez, o (savaş /ÇN) daha çok bu temelin doğrudan ve kaçınılmaz gelişimini teşkil eder. Kapitalizm altında, tek tek iktisatların ve tek tek devletlerin ekonomik gelişiminin eşit (aynı seviyede /ÇN) büyüme göstermesi mümkün değildir. Kapitalizm altında, bozulan dengenin zaman zaman yeniden tesis edilmesinde, sanayide krizlerden ve politikalarda savaşlardan başka çıkar bir yol yoktur.

Tabii ki kapitalistler ve güçler (devletler /ÇN) arasında geçici anlaşmalar mümkündür. İşte bu anlamda Avrupalı kapitalistlerin bir anlaşması olarak Avrupa Birleşik Devletleri mümkündür... ne için? Nasıl birlikte Avrupa'daki sosyalizm baskı altında tutulur, bugünkü paylaşılmış sömürgelerde son derece dezavantajlı olan ve son yarım yüzyıl içinde gerikafalı, kraliyetçi, yaşlı çürümüşlüğünden yıkılan Avrupa'ya göre mukayese götürmez bir hızla gelişen Japonya ve Amerika'ya karşı, gasp edilmiş sömürgeler birlikte nasıl savunulabilir? İşte sadece bunlar için, bunlar üzerine bir anlaşma! Bir bütün olarak ele alındığında, Avrupa, Amerika Birleşik Devletleri'yle karşılaştırıldığında ekonomik duraklama anlamına gelir. Bugünkü ekonomik temelde, yani kapitalist ilişkilerde Avrupa Birleşik Devletleri gericiliğin, Amerika'nın hızlı gelişimini yavaşlatmak amacıyla örgütlendirilmesi anlamına gelir. Demokrasi meselesi ve sosyalizm meselesini sadece Avrupa ile sınırlamanın zamanı geri döndürülemez şekilde geçmiştir.

Dünyanın Birleşik Devletleri (ama Avrupa'nın değil), komünizm demokratik devletler de dahil her bir devletin tam anlamıyla (tamamen /ÇN) ortadan kalkmasını sağlayan nihai zafere ulaşmadığı sürece, bizim sosyalizmle bağlı ele aldığımız ulusların özgürlüğü ve birliğinin devlet biçimidir. Fakat Dünya Birleşik Devletleri şiarı tek başına bir şiar olarak herhalde doğru olmaz. Zira birincisi bu şiar sosyalizmle örtüşür ve ikincisi, bir ülkede sosyalizmin zaferinin mümkün olamayacağı yanlış anlayışını yayabilir ve böyle bir ülkenin diğer ülkelerle ilişkisinde yanlış anlayışlar yaratabilir.

Eşit olmayan ekonomik ve siyasi gelişim, kapitalizmin mutlak bir yasasıdır. Bu nedenden dolayı sosyalizmin ilk olarak bir kaç veya tek bir kapitalist ülkede zafer kazanması mümkündür. (Bunun gerçekleşmesi halinde, böyle bir ülkenin /ÇN) zafere ulaşan proletaryası sermayeyi kamulaştırdıktan ve kendi sosyalist üretimini düzenledikten sonra, kapitalist dünyanın geri kalan bölümünün karşısına çıkarak, diğer ülkelerin ezilen sınıflarını kendi davasına kazanabilir. Bu ülkelerde kapitalistlere karşı ayaklanmaları körükler ve hatta zorunlu olduğunda sömürücü sınıflara ve onların devletlerine karşı silahlı şiddete baş vurabilir. Proletaryanın zafere ulaştığı, burjuvazinin yıkıldığı böyle bir toplumun siyasi biçimi, demokratik cumhuriyet olacaktır, ki o bahsedilen ulusun veya ulusların proletaryasının gücünü, daha henüz sosyalizme geçmemiş devletlere karşı mücadelede giderek daha fazla merkezileştirecektir. Sınıfların ortadan kaldırılması, baskı altında tutulan sınıfın, proletaryanın diktatörlüğü olmaksızın mümkün değildir. Sosyalist Cumhuriyetlerin gerici devletlere karşı, az çok uzun süreli, inatçı bir mücadelesi olmaksızın, sosyalizmde ulusların özgürce birleşmesi mümkün olmayacaktır.

Bütün bunlar gözönünde tutularak, Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi Yurt dışı Seksiyonu Konferansı'nda ve bu konferans sonrasında çokça tartışılan bu sorunun sonucu olarak, Merkezi Yayın Organı Yazı Kurulu, Avrupa Birleşik Devletleri şiarının yanlış bir şiar olduğu sonucuna vardı. ◘

Faşist Türk devletinin temel kurumu: **Faşist Türk ordusu!**

PROLETARYA partisinin ve onun önderliğindeki işçi sınıfı ve emekçi yığınların devrim öncesi süreç boyunca, pratik çalışmalarının ana hedefi, karşı-devrimin kalesini sürekli artan bir yığınakla kuşatmaktır.

Proletarya partisini inşa çalışmalarıyla başlayan, karşı-devrimin kalesini kuşatma süresi, parti güçlerinin örgütlü yoğunluğunun, karşı-devrimin örgütlü yoğunluğuna üstün geldiği döneme; böyle bir dönemde proletarya partisinin kendi belirleyeceği ve taktik üstünlüğe sahip olduğu ana dek sürer...

Proletarya devriminin hedefi, Marksizm adına siyasal arenada fink atan TBKP, SP, SBP vb. gibi tescilli karşı-devrimci parti ve grupların durmaksızın anons ettikleri gibi, kurulu düzeni işleten, anda "hükümet eden" güçler değil; hükümeti ile, muhalefeti ile, tüm siyasi güçlerin işvereni olan hakim sınıfların iktidar aracı olan devletin tümü, ta kendisidir!

Sınıf bilinçli proletarya, sonal amacına ulaşabilmek için, kendisini ve bütün emekçi yığınları, ezilen ulus ve ezilen milliyetleri sömüren, baskı altında tutan, ezen hakim sınıfların devletini bütün kurumlarıyla kökünden yıkıp atomlarına dek parçalamak, ortaya çıkan molozları son zerresine dek süpürüp tarihin çöplüğüne atmak zorundadır... Demek ki, proletarya partisinin, daha kendisini inşa sürecindeyken kuşatmaya başlaması gereken karşı-devrimin kalesi, devlettir!

Öyleyse komünistler, ajitasyon-propaganda ve örgütlenme çalışmalarında, somut çelişkileri, belirgin sorunları süreç içerisinde ortaya çıkan, gündeme gelen sorunları ve çelişkileri, herbirine uygun düşen araç ve yöntemlerle, büyük bir özenle bilgece kullanıp, devletin gerçek niteliğini işçilere ve emekçi yığınlara göstermek, onları uygun örgüt türleri içerisinde birleştirip, güçlerini yoğunlaştırarak, sürekli politik düzeyleri yükselecek şekilde mücadeleye sokmak; bu mücadelenin okunu her zaman, sürekli devlete yönelik tutup ona fırlatmaya çalışmak zorundadır. Mücadelenin doğrudan deneyimleri ile genel görüşlerimizin ilgili her bağlamda ayrı ayrı iç bağlarını kurarak işçi ve emekçi yığınları eğitmek, onlara ekonomik, siyasal, toplumsal, sosyal bütün temel sorunların, sömürücü sistemden, ona özgü üretim biçimi ve üretim ilişkilerinden üreyip kaynaklandığını, bu üretim biçimi ve üretim ilişkilerini, genel olarak sistemi düzenleyip koruyanın da devlet olduğunu, sömürüden ve baskıdan, bunlardan doğan sorunların tümünden kurtulmak için, üretim biçimini ve üretim ilişkilerini değiştirmek, bir bütün olarak sistemi dağıtmak, bunun için de devleti yıkmak gerektiğini her somut durum, çevre ve kişiye uygun değişik biçim, araç ve yöntemlerle anlatmak, anlatmak, yeniden anlatmak zorundayız!

Karşı-devrimin kalesini kuşatma çabası, sömürücü hakim sınıfların devletinin tümünü kapsar... Buna karşın, genel kuşatmanın ağırlığı süreç içerisinde devlet dokusunun minesine, en duyarlı sinir noktasına, yani devletin temel silahlı kurumu olan ordu kurumuna yoğunlaşmalı, bu kurumun işçi sınıfı ve emekçi yığınlar üzerindeki kökleri, tarihsel şoven milliyetçi kaynaklara dayanan manevi otoritesini, devletin çıplak, doğrudan şiddet aracı olmasından kaynaklanan ürküntü ve korkusunu kırıp gidermeye özel bir önem verilmeli; sürecin daha ileri aşamalarında, doğrudan doğruya kurumun kendisi hedeflenerek, bunaltıp gevşetilerek, yeterince parçalanması sağlanmalıdır...

Sınıf mücadelesinin nicel birikimler sürecindeki genel çatışmalarının belirli bir noktaya sıçradığı hemen her dönemde ve anda proletarya partisinin ve genel olarak sosyalizm ve demokrasi mücadelesinin örgütlü ve potansiyel bütün güçlerinin savaşımları (devletin polis vb. güçlerini çoğu kez kolaylıkla tepeledikten sonra) devletin ordu güçleriyle karşı karşıya gelmektedir... Bu durumda, mücadele güçlerinin hiç değilse öncü öğelerinde, genel olarak devlete; özel olarak da, mücadele içinde karşı karşıya geldiği devletin ordu kurumuna, onun niteliğine ilişkin sağlıklı, duru bir bilinç yoksa, atılım ve genel mücadele orada çakılıp kalarak tavsayıp sönmektedir. Çünkü genelde, proletaryanın sınıf bilincinin kavranmadığı her alanda, son çözümlemede belirleyici olan, hakim sınıfların yaydığı geleneksel "bilinç" hayat bulmakta, hareketi bulandırıp zehirlemektedir.

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nden, Zonguldaklı maden işçilerinin Ankara Yürüyüşü'ne dek, sınıf mücadelesinin nicel birikim sürecinde mücadelenin bir üst düzeye sıçradığı belli başlı her ileri atılımda hareketin önüne ordu güçleri çıkmış ve yalnızca örgütlülük düzeylerinin düşüklüğünden ve taktik zayıflıklarından dolayı çekinip korktukları için değil; bununla birlikte ama kesinlikle bundan önce ve bundan daha çok eylem içindeki yığınların kafalarında (hakim sınıfların propaganda ve ajitasyonlarıyla) kendiliğinden oluşan gerçek dışı ordu imajından, özü şoven milliyetçiliğe dayanan duygulardan dolayı da atılımlar durmuş ve her defasında zaten kendiliğinden gelişen hareket kabuğuna çekilip durulmuştur...

Ayrıca, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar ile hakim sınıflar arasında süren genel sınıf mücadelesi, işçi sınıfı ve emekçi yığınların bugünkü düzen sınırları içerisinde devinen kendiliğinden mücadelesi, proletaryanın partisi önderliğinde örgütlü, sınıf bilinçli, sınıf mücadelesine dönüştüğü andan başlayarak er ya da geç, ama kesinlikle, taraflardan birinin diğerini kesin olarak dağıtıp ezerek, yoketmek zorunda olduğu bir düzeye sıçrayacak ve o düzeyde son çözümlemede her şeyi silahlar ve onları kullanacak ordular belirleyecektir. Devrimin yazgısı o noktada, proletarya ordusunun gücüne bağlı olduğu kadar, karşı-devrim ordusunun da hiç değilse kayda değer oranda bir parçalanmışlık ve moral çöküntü içinde olmasına da bağlıdır. Bunun olmadığı bir ortamda, kuşatma altındaki karşı-devrim kalesine, proletarya ordusunun topyekün bir saldırıya kalkışması çılgınlık olur...

Ordu bağlamında Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın bir gerçeği de şudur: Kemalist faşistler, son 30 yıl içinde gerçekleştirdikleri askeri darbelerle, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da gelişen sosyalizm, ulusal kurtuluş ve demokrasi mücadelesinin örgütlü güçlerini ortalama her 10 yılda bir ordu tırpanıyla budayıp örseleyerek ezmektedir. Buna karşın sosyalizm ve demokrasi mücadelesinin geniş potansiyel güçleri, işçi ve emekçi yığınların bilincinde ordu "vatan kurtarıcı" konumunu bugün de çok yaygın olarak korumaktadır. İlginçtir, yine de kemalist faşist Türk ordusuna karşı geçmişte olduğu gibi, bugün de bu kurumun işçi sınıfı ve

emekçi yığınlar üzerindeki ideolojik-moral etkinliğini kırmaya yönelik, sistemli ve sürekli bir ajitasyon propaganda çalışması yoktur...

Şunu açık yüreklilikle saptayalım ki, bu olumsuzluk, herkesten önce bizim gerçeğimizdir. Biz, bu olumsuzluğumuzu, eksiğimizi, önümüzdeki süreç içerisinde, kemalist faşist Türk ordusunun, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar üzerindeki kaynağı tarihsel şoven milliyetçiliğe, büyük Türk şovenizmine dayanan, ideolojik, moral etkinliğini faşist Türk devletinin vurucu gücü, çıplak şiddet aracı olmasından kaynaklanan, korku basıncını kırıp dağıtmak; sürecin daha ileri aşamalarında, 800.000 kişilik sürekli ordunun 730.000'lik bölümünün er ve erbaşlardan yani, işçi ve emekçi kesim ile ara katmanlardan, genel olarak halk saflarından geldiğinin bilincinde olarak; ötesi, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar ile, Türk hakim sınıfları arasındaki sınıf mücadelesinin belirli bir evresinde herşeyi karşılıklı orduların belirleyeceği gerçeğinden dolayı doğrudan doğruya kemalist faşist Türk ordusunun kurum olarak sarsılıp olabildiğince parçalanması amacıyla, sürekli ve sistemli bir ajitasyon, propaganda ve örgütlenme çalışmasının gerekliği ve zorunluğunu vurguluyoruz.

Böyle bir çalışmanın, sağlıklı ve verimli olabilmesinin öncelikli koşullarından biri, kuşkusuz, kemalist faşist Türk ordusunu, tarihsel ve kurumsal olarak tanımak, bu kurumun, faşist Türk devletinin bütünlüğü içindeki yerini ve genel işlevini doğru olarak kavramaktır...

Bugün Türkiye diye anılan Anadolu ve Trakya'nın ilgili bölümüne bakıldığında, Türklerin bu alana —tarihi olarak— en son gelip yerleşenler olduğu görülür. Türkler açısından bir anlamda göçebelikten yerleşik bir uygarlığa bir geçiş olan bu yerleşme, bölgede, Rum, Ermeni, Fars, Kürt, Arap ve diğer halklarının, milad öncesi çağlardan beri geliştirdikleri uygarlık değerlerine, zenginliklerine, bu halkları kılıç zoruyla sulta altında tutarak el koyma, kendi iç dinamiklerini bu zengin değerlerle donatıp bezeme şeklinde olmuştur. Yerleşik uygarlığa geçişle birlikte, toplumsal sınıf ayrışmaları da, köklü ve kesin özelliklerini kazanmış; Türkler, hakim sınıflarının önderliğinde, 1900'lerin başlarına dek uzanan çok uzun bir dönem boyunca, sayısız ilhak ve yağma seferleri ve sınır boylarında oluşturdukları kapkaççı akıncı gruplarında savaşı ve askerliği zorunlu, kalıcı meslek edinmişlerdir. İşte uzak geçmişin bu tarihsel gerçekliği içinde Türk emekçi yığınlarının gözünde, askerlik ve ordu kavramı özel bir önem kazanarak, adeta kutsal bir niteliğe bürünmüş, toplumun dokusuna sinen, bilinç altına sızıp kök salan, kuşaktan kuşağa aktarılan, köklü bir "toplumsal" bilince dönüşmüştür. Bu "toplumsal" bilinç Osmanlı imparatorluğundan, Cumhuriyet Türkiyesi' ne miras kalmış; faşist Türk devletinin kemalist faşist Türk ordusu, bu miras üzerinde kurulup geliştirilmiştir. Kemalist faşist Türk ordusunun işçi sınıfı, emekçi yığınlar ve köylülük üzerindeki ideolojik, moral etkinliğinin uzak geçmişteki tarihsel kökleri buralardadır...

Kemalist faşist Türk ordusunun, faşist Türk devletinin bütünlüğü içindeki yeri ve işlevini sağlıklı ve köklü olarak kavrayabilmek için, faşist Türk devletinin kuruluş dönemine, bu devletin kuruluşunda, askerlerin ve ordunun oynadığı role özenle bakmak gerekir.

Birinci emperyalist paylaşım savaşından sonra, emperyalizmin fiili işgaline karşı gelişen, siyasal bağımsızlıkçı Anadolu meclis hareketinin önder öğelerinin önemli bir bölümü Osmanlı ordusundan gelen, meslekten asker öğelerdir. Emperyalizme karşı güdük siyasal bağımsızlık hareketini örgütleyip başarıya götüren bunlar olduğu gibi, savaştan sonra sağlanan siyasal bağımsızlık ortamında, devlet örgütlenmesini de kuran bunlar, daha doğrusu bunlar arasındaki Kemal kliğidir...

Dolayısıyla, askerler ve ordu, siyasal bağımsızlığı sağlayıp, devlet örgütlenmesini yaratan güç olarak sürekli önplanda olmuş; emekçi yığınlar da bunu böyle görüp, algılamışlar, onların görüp algıladıkları bu olgu, süreç içerisinde devletin çok uygun olarak sürdürdüğü büyük Türk şovenizmine dayalı ideolojik, siyasi propaganda ile pekiştirilmiştir. Öncelikle Türk olan burjuva ve toprak ağası sınıflarının temsilcileri olan kemalist klik, siyasal bağımsızlığın sağlanmasından sonra örgütlenen devleti kullanarak, bir dizi ekonomik ve siyasal düzenlemeye girişmiştir. Bu düzenlemelerle bir yandan devlet içinde bürokrat-burjuvazi oluşur ve güçlenirken, diğer yanda da "özel" ve komprador tipte bir burjuvazi gelişmiştir. Bu ikinciler, gelişme süreçlerinin uzun bir döneminde devlet içerisinde ağırlıklarını koyamamışlardır, ancak emperyalizmle bağları üzerinden ve emperyalizmin münasip gördüğü oranda muratlarına erebilmişlerdir. Türk devletinin bütünlüğü içinde, ordu kurumunun ağırlığını artıran temel etkenlerden biri de bu olgu olmuştur.

Bütün sömürücü devletlerde, devletin temel kurumu olan ordu, faşist T.C. devletinde çok daha ağırlıklı "özel" bir rol oynamaktadır. Savımızı örneklerle kanıtlayalım: Türk devletinin "cumhurbaşkanlığı" kurumna bakalım. Cumhuriyet'in kuruluşundan günümüze dek Çankaya'ya çıkan M. Kemal, İ. İnönü, C. Bayar, C. Gürsel, C. Sunay, F. Korutürk, K. Evren ve T. Özal'dan oluşan sekiz cumhurbaşkanından, yalnızca ikisi (Bayar ve Özal) "sivil", ötekilerin tümü ordu malı general eskisidir. Sözkonusu iki "sivil" de kesinlikle ordu kurumunun onayından geçerek çıkmışlardır oraya! Demek ki, Türk devletinin cumhurbaşkanlığı kurumu şimdiye dek, ordu kurumunun, genel kurmayın tekelindedir.

Devletin "milli istihbarat teşkilatı" na bakalım. 1960'tan sonra gelen bütün MİT başkanlarının ayrıcalıksız tümü ya üst rütbeden emekli bir asker, ya da ordudaki görevinden alınıp, MİT'in başına getirilen yine üst rütbeli ordu malı biridir. Buna karşın;

"Genel kurmay, MİT'i orduya kesinlikle sokmaz. Teşkilat, ordunun içinde kuşkulandığı bir durum olursa, genel kurmaya haber vermekle yetinir. Mutlaka kendisi girmesi gerekiyorsa da izin almak zorundadır. ... Genelkurmayın ve her kuvvet komutanlığının ayrı ayrı kendi istihbarat örgütleri vardır."

("Emret Komutanım", M.A. Birand)

Demek ki, Türk devletinin "milli istihbarat teşkilatı" da, onun kurumlar bileşkesinin parçası olan Türk ordusunun denetimindedir. Devletin "milli savunma bakanlığı"na bakalım.

"Milli Savunma Bakanlığı inşaat ihaleleri ve para bulma işleri dışında etkisiz ve yetkisiz bir kuruluş durumundadır." (agy)

Yani dostlar alışverişte görsün. Genelkurmayın nezdinde savunma bakanlığı ve bakanının, Türk "demokrasisinin" lüksü olduğu anlaşılıyor.

Devletin "milli eğitim bakanlığı" na bakalım.

"Harp okullarındaki eğitimin oranlarını, okunacak dersleri ve kitapları tamamer Genelkurmay saptar. Milli Eğitim Bakanlığı bu kitapları görmez, içinde ne verildiği, sivil eğitimle ne gibi farklılık olduğunu bilmez. İlgilenseler yollanır da, bugüne kadar hiçbir Milli Eğitim Bakanı sormak veya gerekirse müdahale etme gereksinimi veya cesaretini gösterememiştir." (agy)

Her şey çok açık. Cesaretsizlik ve korku. Bu korkunun kaynağı nedir? Genel olarak korku, bilgi ve deney yetersizliğinden doğar. Sınıfsal açıdan bakıldığında, buradaki korku, Türk hakim sınıflarının bürokrat olmayan özel burjuva kesiminin cılızlığının sonucudur. Bu korku duvarı, son dönemde çeşitli gerekçelerle ve değişik yol-

lardan zorlanarak aşılmaya çalışılıyor. Yeri gelmişken bu soruna da kısaca değinmekte yarar var.

Bilindiği gibi, bu aralar Türk hakim sınıflarının hükümetteki ANAP kliği "sivil toplum ve demokrasi" yaftası altında, Türk ordu kurumunun, devlet içerisindeki "tatsız" etkinliğini kırıp, onu "evcilleştirme" amacına yönelik bir politika oluşturma çabası içine girdi. ANAP kliğinin bu çabası, Türk hakim sınıflarının muhalefetteki siyasal klik temsilcilerinin bir kesiminde de "candan" destek buldu.

Hükümetteki ANAP kliğinin bu yöndeki çabalarına gösterdiği gerekçeler, ikiyüzlü burjuva politikasının, sonal amacı örtme taktiklerinden başka bir değere sahip değildir. ABD emperyalizmi, Kore savaşından, 12 Eylül darbesine dek, değişik yöntemlerle, çeşitli amaçları için kullanmayı başardığı Türk ordusunun, Türk devleti içindeki tartışmasız etkinliğinden ötürü; Ortadoğu'da giriştiği yeni düzenlemeler ve oluşturacağı güç dengeleri çerçevesinde Türk devletine yüklemek istediği misyonun oluru ve geleceği açısından derin kaygı duymaktadır. Öyle görünüyor ki, ABD emperyalistleri, Ortadoğu'da tahtaravallinin bir yanına Türk faşistleriyle İsrail siyonistlerini, öteki yanına da feodal, faşist Arap işbirlikçilerini oturtmak istiyor.

ABD'nin bu yönlü isteklerinin önemli bir bölümünün, karşı-devrimci, emperyalist, gerici Körfez savaşına doğrudan katılma bağlamında, genelkurmayın sırt çevirdiği su yüzüne çıkıyor. ANAP kliğinin "sivil toplum ve demokrasi" yaftası altında yürütmeye çalıştığı politikanın amacı ABD'yi rahatlatmaya, onun öngördüğü yönde Türk devletini Ortadoğu'daki yeni dengenin yörüngesine sorunsuz sokmaya yöneliktir. Burada ANAP'a "direnen" Türk ordusuna "anti-emperyalist bir misyon" yüklemek, ancak siyasi körlerin yapabileceği bir ahmaklıktır. Sözkonusu olan, Türk devletinin "göz göre göre" bir bataklığa sürüklenmesidir ve devletin içindeki niteliğine koşut olarak, genelkurmayın böyle bir tepki göstermesi olağandır. Bu tepkinin özünde yatan güdü, niteliğini açmaya çalıştığımız ordu kurumunun kendileri de bürokrat burjuva olan komuta kesiminin çıkarlarının zedelenmesine ve "sivil" siyasi iktidarın "emrine" girmeye duydukları tepkidir. Sorun, bu denli karmaşık ve nazik bir sorundur ve bu sorun yine hiç abartmasız darbelik bir sorundur da. Buna rağmen darbeler, artık eskiye oranla daha güçtür. Öte yandan, muhalefet odaklarının "candan" destek tutumlarının özünde yatan gerçek, savladıkları gibi "demokrasi" gerekçesi değildir.

Bütün sorun şudur: ABD emperyalizminin, yukarıda belirttiğimiz kaygılarıyla, özellikle, 24 Ocak 1980 ekonomik kararları ve darbe sonrası koşullarda, korsanca gerçekleştirdikleri yoğun sömürüden sağladıkları kârlarla sermayeleri yoğunlaşıp, bitleri kanlanan özel sermayedarların devlete bütün kurumlarıyla hakim olma istekleri çakışmıştır. Muhalefetin bir bölümü özel sermayedarların bu isteğine oynarken, öteki bölümü "tırnakları kesilmiş" bir ordunun manevra alanlarını genişletip, kendilerine soluk aldıracağını ummaktadırlar. Türk hakim sınıflarının özel sermayedar kanadı, yetmiş yıldır kendilerini emzirip koruyan canavara artık tasma takmak istiyorlar. Bütün bu olgular da, Türk ordusunun devlet içerisindeki konumuna ve kendine özgü etkinliğine ilişkin öne sürdüğümüz savları kanıtlayıcı nitelikte olgulardır...

Şimdi de kemalist faşist Türk ordusunun kurumsal oluşumuna, onun bazı yapısal özelliklerine bakalım.

"Emret Komutanım" adlı kitasında derlediği Türk ordusunun yönetici kadrolarının yetiştirilmesine ilişkin incelemelerinde, M.A. Birand, askeri liseler üzerine şunları söylüyor:

"Askeri lise uygulaması dünyanın hiç bir yerinde yok. Bizde ise, Osmanlılar döneminden, 1845'den bu yana hiç ara verilmeden, 140 yıldır sürdürülen bir uygulama."

Bir yanı mazlum Filistin halkının ezilmesine dayanan varlığından duyduğu derin kaygıyla tepeden tırnağa militarizme bürünen ve Yahudi gençliğini siyonist amaçlar temelinde eğitip militarize eden siyonist İsrail devleti bir yana bırakılırsa, M.A. Birand'ın savında abartı olmasa gerek! Türk ordu kurumunun bu yapısal özelliği, kurumsal olarak 140 yıl öncesine dayanıyorsa da, bu geleneğin kökleri Osmanlının yeniçeri ocağına asker sağlamak için müslüman olmayan halklara uyguladığı devşirme yöntemine dek uzanır.Dahası Türk ordusunun ideolojik yapılanmasına ve devlet içindeki etkinliğine bakıldığında, askeri lise uygulaması bir yanıyla, yine Osmanlının "enderun" kurumunda topladığı çocuklardan, devlete sadrazam, vezir, kazasker vb. yönetici yetiştirme yöntemini anıştırmaktadır. T. C. devletinin cumhurbaşkanları ve MİT müsteşarlarının sürekli ordudan gelmeleri bu açıdan anlamlıdır.

Askeri liselere öğrenci alımı sırasında uygulanan yöntemler, Türk ordusunu, dolayısıyla Türk devletinin, büyük Türk şovenisti, ırkçı, faşist niteliğini bütün çıplaklığıyla gözler önüne seren en çarpıcı somut kanıtlardandır. Genelkurmay yetkilileri, ülkenin bütün yörelerinden, askeri liselere ve harp okullarına öğrenci alma çabasındadırlar. Bölgelere yansıyan oranlarına bakılırsa, genelkurmayın bu çabasının niteliği görülür:

"Askeri lise ve harp okullarındaki öğrencilerin geldikleri bölgelere göre oranları:

İç Anadolu'dan: % 27-29 arasında

Marmara-Trakya bölgesinden: % 18-27 arasında

Karadeniz'den: % 14-15 arasında

Ege'den: % 8-12 arasında

Doğu Anadolu'dan: % 9-10 arasında

Güneydoğu Anadolu'dan: % 2-4 arasında"

("Emret Komutanım", M.A. Birand)

Veriler, Türk ordusunun, büyük Türk şovenisti niteliğinin, tiksindirici iğrenç ırk kaygısının aynası gibidir... İç Anadolu'ya % 27-29'luk oran yoğunlaşması, "saf, sağlam" döl(!) arayışının dışa vurumudur. Trakya bölgesine düşen oranda, idealist güdülerle Kemal'e duyulan vefa borcunun işareti olsa gerek! Öte yandan, verilerde, askeri liselere ve harp okullarına alınan yıllık öğrenci oranının ortalama, % 11'inin Kuzey Kürdistan'dan (kuşkusuz ki oradaki Türk ailelerden) sağlandığı görülmektedir. Oranlar böyle...

Bir de okullara giriş sınavları var ki, Türk ordusunun, dolayısıyla Türk devletinin, büyük Türk şovenisti, kafatasçı; işçi sınıfına, emekçi yığınlara kayşı uzlaşmaz düşman niteliğini ayrıntılarıyla sergilemektedir.

"Bilgi ve sağlık sınavından sonra «Türkçe biliyor mu? Biliyorsa çok mu kötü? Dış görünüşü nasıl» elemesi var." (agy)

Kuzey Kürdistan'daki Kürt aileleri düşünün. Bu ailelerde çocuklar 0-6 yaş arası aile içerisinde ve dar çevrede doğal olarak ana dilleri Kürtçeyi duyup öğrenecek, konuşacaklar... Yasal ve fiili baskılara karşın olan da bu! 6 yaşında, bu çocuklar, devletin belirlediği zorunlu ilk eğitim gereği okula başlayacaklar ve orada zorla Türkçe eğitim yaptırılacak. Yapılanda budur...

Lacivert kan yok... Bütün ırklarda kan kırmızı! Belirlenen kan grupları bütün ırklarda var... Döl derseniz, kromozomları her ırkta aynı... Genelkurmay işin kolayını bulmuş(!). Sorunu dilde çözümlüyor. Öyle ya, ezilen ulus ya da azınlık halklardan olan çocukların altı yaşından sonra zorla öğrendikleri kırık dökük Türkçeleri, onların ulusal ve milli niteliklerini belirleyen en sağlam kanıtlardan biridir. Türk olmayan, bu okullara giremez. Gerçek bu!

Yeri gelmişken şunu da vurgula-

yalım: Özellikle son dönemlerde, Türk hakim sınıflarının ayrıcalıksız bütün siyasal sözcüleri, utanmazca yineledikleri "Kürtler üzerinde hiç bir baskı yoktur, devletin bütün olanakları, kapıları onlara da açıktır" savlarını, "devletin bütün kurumlarında Kürtler en üst düzeylerde görev almaktadır" savıyla kanıtlama çabasındalar. Bir başına ordu bağıntısında izlenen genel politika bile, bu savların ne denli alçakça bir yaygara olduğunu kanıtlamaya yeter.

Kuşkusuz ki, bu okullara girebilmek için sınavı kazanmak ve Türk olmak yetmiyor. Sınavı kazanan Türk çocukları ve gençleri sınavdan sonra çok titiz bir araştırma ve ideolojik eleme süzgecinden geçiriliyor. Okul komutanının anlatımına göre, sözkonusu araştırma ve eleme şöyle:

"Ailesinde, ideolojik olaylara karışmış sağ veya solcu (Bilindiği gibi, Türk ordusu kemalist niteliğinden dolayı ne sağcıdır, ne solcu! O, yalnızca göbekçidir(!) /BN) *Faaliyet göstermiş olan hırsızlık sahtecilik gibi suçu bulunanlarla, annesinin veya babasının kötü şöhretlerinin olup olmadığı araştırılır. Tahmin edebileceğiniz gibi bu araştırmaların bir bölümü sicillerden yapılır. Diğer bir bölümü ise fazla genelleştirmemekle birlikte mahalle polisinin kasaba veya manava gidip soruşturmasından ileri gitmez. ... Ailesinin çok uzaktan akrabası olan bir kişide dahi ideolojik bir renk bulunsa çocuğu etkiliyor."* (agy)

M.A. Birand, aynı bölümü askeri lisede geçen çok ilginç ve anlamlı bir atılma öyküsüyle sürdürüyor:

"... İlk yılın sonuna doğru beni komutanın çağırdığını söylediler. ... Kötü bir şeyler olduğunu hemen anladım. Yanına çıktığımda karşısında bir sivil oturuyordu. Komutan sinirliydi. «Senin Ahmet adında bir yeğenin varmış» dedi. Doğrusu kimden sözettiğini tam anlayamamıştım, Hayatımda hiç görmediğim ve adını bir defa işittiğim bir yeğenim vardı. Ne iş yaptığını bile bilmiyordum. Adıyaman'da otururlardı. Komutana tanımadığımı söyleyince daha çok kızdı. «Neden bu adamın sendikacılık yapıp grevlerde kışkırtıcılık suçundan hapse girdiğini söylemedin?» diye bağırdı. ... Bir türlü, yeğenimin kim olduğunu hiç bilmediğimi anlatamadım. Sonunda okuldan çıkarıldım." (agy)

Bu da kemalist faşist Türk ordusunun ideolojik damınma politikasının titizliğini ve karşı-devrimci niteliğini sergilemektedir.

Bu alanda uygulana gelen politikanın bir başka ilgi çekici yanı da askeri liselere ve harp okullarına alınan öğrencilerin Türk ulusunun hangi sınıf ve ara tabakalarından seçildiği olgusudur. Okullara alınan öğrencilerin % 70-80 oranındaki ezici çoğunluğunun kasaba kökenli, 30.000-95.000 TL aylık gelirli (1986 yıl ölçülerine göre) ailelerden geldiğini belirten M.A. Birand, bu yöndeki araştırmalarından elde ettiği istatistiki verileri de sıralıyor:

"Aşağıdaki istatistikler genelkurmay, harp okulları ve kuleli askeri lisesinden alınmıştır. Her yıl enflasyonda, katsayının değişmesiyle farklılaşan bu rakamların ortalaması tarafından çıkarılmıştır. Farklılık % 10'u geçmemektedir. 1986 yılı ve dolar 500 TL iken temel alınmıştır.

Öğrencilerin % 4-8'inin aile aylık geliri: 30.000 TL'den az

öğrencilerin % 20-45'inin aile aylık geliri: 30.000-60.000 arası

öğrencilerin % 50-60'ının aile aylık geliri: 60.000-90.000 arası

öğrencilerin % 1-5'inin aile aylık geliri: 100.000'in üstünde." (agy)

Bir başka genelleme ise, harp okullarındaki öğrencilerin (bu yıl) aile ortalama aylık gelirini şöyle veriyor:

"% 80'i 50.000-75.000 TL

% 9'u 75.000-100.000 diliminden." (agy)

Veriler bize kemalist faşist Türk ordusunun müstakbel kesiminin insan kaynağının asıl olarak, Türk ulusunun, temel sınıfları proletarya ve burjuvazi arasında parçalanıp dağılmak zorunda olan, bu anlamda yapısı gereği istenilen kalıba dökülmeye pek elverişli küçük-burjuva kesim olduğunu göstermektedir.

Kemalist faşist Türk ordusunun, en tipik kurumsal özelliklerinden biri de onun, toplumdan soyutlanmışlığı, içe kapanıklığıdır. 800.000 kişilik sürekli ordunun, yaklaşık 70.000'i subay ve assubaylardan oluşmaktadır. Sözkonusu 70.000 kadronun, ayrıcalıksız bütün gereksinimleri kurum içinde karşılanmaktadır. Yıllık bütçenin % 25'ini emen ordu kurumu, bu paranın önemli bölümünü, ordu evleri, subay lojmanları, hastane, dinlenme kampları, ordu pazarı (marketler zinciri), OYAK (ordu yardımlaşma kurumu) tümü yatılı olan askeri liseler ve harp okullarına harcamaktadır.

Özcesi; yetmişbin kişilik kadronun barınma, beslenme, giyim, sağlık, dinlenme, eğelenme, borçlanma (kredi) vb. bütün toplumsal, sosyal, kültürel gereksinimleri kurum içerisinde sağlanmaktadır. Ordunun üst kesimi, statü olarak "hizmetli" olmasına rağmen, gerçekte Türkiye'nin üst gelir kesimi içinde yer alan; "emekliliklerinde" "özel teşebbüs"te veya devlet işletmelerinin yönetim kurullarında yerleri hazır olan bürokrat burjuvalardır. Köken itibarı ile küçük-burjuva olan orta yönetim kademesi de, varlığı ordu ve devletin varlığına bağlı, asalak bürokrat bir tabaka oluşturmaktadır.

Bunlar tümüyle üretim dışı, asalak, hizmet tabakasıdır ve bu hizmetin, Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfına, yoksul köylülerine, emekçi yığınlarına hiç bir yararı yoktur! Tersine bunlar Türk hakim sınıflarına hizmet üretmektedir ve bu hizmetin niteliği, işçi sınıfı, yoksul köylülük ve emekçi yığınlar; Kürt ulusu ve azınlık milliyetler üzerinde yoğunlaşan baskı ve şiddetin ta kendisidir!

Belirli bir toplumda, şu ya da bu nedenle o toplumun işçi ve emekçi yığınlarına, o toplumdaki ezilen ulus ve milliyetlere yabancılaşan ayrıcalıksız her sınıf, o sınıflara özgü bütün kurum ve bireyler süreç içerisinde içten içe bozulup çürümeye tutsaktır! Türk hakim sınıflarının siyasal ve sosyal yaşamlarında bu gerçeğin hergün onlarca yeni örneğini görüp yaşıyoruz. Deyim yerindeyse "kapalı kutu" Türk ordusunun kurumsal bütünlüğü içinde, içi geçmiş, tepeden tırnağa kokuşmuş olduğunu, gözü kapalı söyleyebiliriz...

Çünkü bu ordu, yaşamı hergün yeniden üreten işçi sınıfına, yoksul köylülüğe ve emekçi yığınlara, tümüyle yabancı, aralarındaki uzlaşmaz çelişkilerden dolayı işçi ve emekçi yığınların düşmanıdır! Çünkü bu ordu, işgal altında tuttuğu Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun, Ermeni, Arap, Çerkez ve diğer azınlık milliyetlerin bütün özlük haklarını postalları altında çiğneyen, onları sürekli bir şiddet cenderesi içinde ezen, büyük Türk şovenisti, ırkçı, kafatasçı, kemalist, faşist bir ordudur!!!

Bu çürüme, onun taktik gücünü küçümseme anlamına gelmemelidir! Kemalist faşist Türk ordusu taktik olarak güçlüdür. Buna karşın, ideolojik niteliği ve yüklendiği işlevinden dolayı öz olarak çürümüş ve koftur!

Bu orduyu parçalamak ve yıkmak görevdir!

21 Mart 1991 □

DÜZELTME

Değerli okuyucular,

63. sayımızda 10. sayfa, ikinci sütun birinci paragrafın sonunda, anlamı tersine çeviren bir teknik hata bulunmaktadır. Orada şöyle denmektedir:

"Türk faşist hakim sınıflarının planı ...Güney Kürdistan'da bağımsız bir Kürt devletinin KURULMASIDIR."

Doğrusu:

"...kurulmasının ENGELLENMESİDİR" olacaktır.

Düzeltir, özür dileriz.

Faşist Türk ordusunda askerlik...

Bir Ermeni anlatıyor:

Bu sayımızda, Almanca olarak yayınlanan POGROM adlı derginin 85. sayısında (1981'de) yayınlanmış olan bir mektubun çevirisini yayınlıyoruz.

Faşist Türk ordusunda askerlik yapmak, milliyeti ne olursa olsun bütün erler için kör disiplin ve emire kayıtsız-koşulsuz uymanın "öğretildiği", bunun için her türlü aşağılanma, dayak ve işkence yöntemlerinin kullanıldığı bir kabustur.

Bu kabus, Türk olmayan milliyetlerden gençler açısından daha da kara bir görünüm almaktadır. Müslüman ve Türk olmayanlar üzerindeki baskılar ise büsbütün çekilmezdir.

Pogrom'da yayınlanmış olan ve bizim bu sayımızda çevirerek yayınladığımız yazı, Batı Ermenistanlı bir gencin kendi yaşadıklarını anlatmaktadır. Yaşanan olayların 1972'de geçmesi, yazının güncelliğini ortadan kaldırmıyor. Çünkü Ermenilerin askerdeki asağılanması, horlanması, işkence boyutlarındaki -Ermeni oldukları dolayısıyla katmerlenen- baskılar bugün de sürüyor.

Burada anlatılanlar, aynı zamanda "kuraldışı" olan şeyler de değil; tersine kural olan, tipik olan şeyler. Burada anlatılanlar hatta yer yer görülen tecavüz, baskıyla sünnet ve yer yer ölüm olayları ile karşılaştırıldığında ehven-i şer görülen uygulamalardır.

Bu faşist ordu dağıtılmak, devrim ile ve devrim içinde parçalanmak zorundadır. Bu ordunun şimdi lafı çok edilen biçimde, reforme edilerek "demokratlaştırılması"nı savunmak abesle uğraşmaktır.

Biz askerlik deneyimi olan bütün okuyucularımızı, askerlik döneminde yaşadıkları faşist baskıyı teşhirde, faşist Türk ordusunun teşhirinde bize yardımcı olmaya, yaşadıklarını yazıya dökerek bize aktarmaya çağırıyoruz...

EYLÜL 1972'de Türk ordusuna piyade olarak çağrıldım. Hayatımın bu dönemini, bugün tutsaklık olarak değerlendiriyorum.

Askere alınmaya kadar ken dimi en azından Türk vatandaşı olarak gördüm ve askerlik görevini, bir vatan hizmeti olarak kavradım. Ne yazık ki, burada korkunç bir şekilde yanıldığım ve büyük babamla, büyük annemin ve anne ve babamın, halkımın takibata uğramasına ilişkin anlattıklarının doğru olduğu, tekrar tekrar ortaya çıktı.

Askerlik şubesinde, ismimin altının kırmızı kalemle koyu bir şekilde çizildiğini saptadım. Daha sonra, bu işlemin, esas olarak Ermeniler, Süryaniler, Rumlar ve Yahudiler için —yani müslüman olmayanlar için— kullanıldığını ve bunların askerlik görevlerini Doğu Anadolu'da ya da daha doğrusu yıkıma uğramış Batı Ermenistan'da yerine getirmek zorunda oldukları anlamına geldiği farkettim.

Askerlik şubesinden, acemi birliğimin Sivas'ta olduğunu öğrendim ve burada gerekli belgeler elime tutuşturuldu. 16 saatlik bir otobüs yolculuğundan sonra oraya vardım. Birinci geceyi bir otelde geçirdim ve ertesi gün "şanlı" Türk ordusuna teslim oldum. İlk günü, bölükte gözetim altında sivil elbiseler içinde geçirdikten sonra, bir subayın denetimi altında saçlarımız kazındı. Bundan sonra bir hamama gönderildik. Hamamı terkettikten sonra, saatimin, bir altın zincirimin ve yanımda bulunan 1000 Liranın eksik olduğunu farkettim. Buna ilişkin olarak astsubaya şikayette bulunduğumda, benimle alay etti ve eşyaların çalınmadığını, sadece yerlerinin değiştiğini söyledi. Bu durumda ne yapmam gerektiği sorusu üzerine, şimdi artık asker olduğumu ve üstlerin karşısında hazırolda durması gerektiği yanıtını verdi. Askeri dilde hazırolun ne anlama geldiğini bilmediğimden, bir tokat yedim. Daha sonra adımı sordu. Korkuyla, ismimin Karapet olduğunu söyledim. "Sen de şu sünnetsizlerden birisin" diye yanıt verdi. "Siz kafirleri de askere alıyorlar" diye devam etti ve bir kaç yumruk darbesi vurduktan sonra, beni arkadaşlarımın yanına gönderdi. Ne olduğunu bilmiyordum ve kimseden de bir ses çıkmadı.

Bana verilen üniforma, benim bedenime göre bir kaç numara büyüktü ve içinde bir sirk palyaçosu gibi görünüyordum. Bu gecede, telaştan uyuyamadım. Gözyaşları içinde, annemebabama ilk mektubu yazdım. Mektubu, bölükten göndermek büyük bir tehlike teşkil ettiğinden, bir arkadaş bunu çarşıdan postaladı.

Üç gün sonra, "mıntıka temizliği" adı altında, ağaçlardan düşen yaprakları, tükürükle donanmış yerden çıplak ellerimizle, keplerimizin içine toplamak zorunda kaldık. Daha sonra ise ağzına kadar dolu bir kahvaltı salonu... Bulaşık sabunu olmadığından, yemekten sonra, sabunu rendeleyerek alüminyum bulaşığı, bir çamaşın teknesinin içinde yıkamak zorundaydık. Zaten hasara uğramış alüminyum bulaşık, bu kirli suda temizlenmiyordu. Olduğu gibi kirli haliyle tekrar masalara konuyordu. Aynı akşam saat 20. 00'de yatağa girdikten 2 saat sonra yine uykudan uyandırıldık. Çok küçük bir kaç barakada 150 asker yatıyordu. Çoğu yatak iki asker tarafından kullanılıyordu. Şansıma, benim yattığım barakada daha kıdemli birliklerden asker yoktu; yoksa ona da su, sigara ve çay taşıyarak hizmet etmek zorundaydım.

Çavuş, beş acemi erin adını okudu. Hepsi de Ermeni idi. Üstümüzde yalnızca iç çamaşırımız olduğu halde sıraya girmek zorundaydık. Ne olup bittiğini bilmiyorduk. Çavuş bana yöneldi ve duvarda asılı olan sopalardan en kalınını getirmemi emretti. Duvarda, her biri onun adını taşıyan beş kalın sopa asılıydı. İstenilen sopayı çavuşa verdim. Çavuş, bana hangi milletten olduğumu sordu. Korkuyla, Ermeni olduğumu söyledim. Daha sonra adımı sordu: Ezilerek "Karapet" dedim. Hangi şehirden olduğum sorusuna, "Elazığ" yanıtını verdim. Alayla gülerek, doğduğum şehire dönüp, eğilmemi ve yumurtalarımı sıkı sıkıya tutmamı emretti. Bana emredileni yaptım. Başıma gelecekleri tahmin etmek zor değildi. İlk ağır darbeyi kıçımda hissettim. Acıyla dişlerimi sıktım. "Eğil, Ermeni piçi, eğil!" diye emredildi bana ve aynı anda kıçımda ikinci darbe patladı. Yere yıkıldım. Gözyaşları içinde, çavuşun elindeki sopayı sallayarak nasıl güldüğünü gördüm. Gülmesi kulaklarımda çınlıyordu. Beni yerde bıraktı ve aynı şekilde titreyen dört Ermeni arkadaşıma yöneldi.

Böylesi barbarlıkların yalnızca Türk ordusu içinde mi yapıldığını bugüne kadar soruyorum kendime. Acemi birliğini terkedinceye kadar, sık sık bu şekilde "cezalandırıldım". Ermeni olduğumdan dolayı Sarıkamış'a gön-

derildim. Orada yazıcı olarak başvurdum, ancak milliyetimden dolayı reddedildi. Çavuş ya da onbaşı olmak için başvurduğumda, yüzbaşı kıçıma bir tekme attı ve benden ne çavuş ne de onbaşı olabileceğini söyledi.

Bu acı anıları daha fazla tasvir etmek, son derece sıkıntı veriyor bana. Son olarak yalnızca, askerlik hizmetim sırasında, bir dayak sonucu, sağ baldır kemiğimin nasıl kırıldığını anlatmak istiyorum. Askerlik hizmetimin bitmesine 15 gün kala, fanatik bir Türk olan yüzbaşım, saçlarımı uzun bulduğundan, sağ baldır kemiğime bir tekme attı. Bir taraftan dayak atarken, diğer yandan bana, Ermeni gavuru diye küfrediyordu. "Ermeni gavuru, bu, sana askerlikten unutamayacağın bir anı olsun" sözleri sonsuza kadar kulağımda kalacaktır.

Bacağımın kırıldığı tespit edildiğinde, hastahaneye yatırıldım. 15 gün hastahanede kaldıktan sonra, alçılı bir bacakla "şanlı Türk ordusu"ndan teskeremi aldım. □

"Ermeniler Savaşa Karşı"

Aşağıda, posta yoluyla elimize geçen "Ermeniler Savaşa Karşı" başlıklı bir açıklamayı olduğu gibi yayınlıyoruz.

Çözümü, "Ortadoğu halklarının enternasyonal bir konferansında" gördüğü ve DEVRİMİ tek çözüm olarak propaganda etmediği için reformist olan ve çıkış noktası burjuva milliyetçiliği olan bu açıklamayı yayınlamamızın temel nedeni, emperyalizmin çifte standartçı tavrını teşhiridir.

Biz Türkiyeli komünistler, Ermeni ulusunun haklı taleplerinin yanındayız; yurtdışındaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme ve yerleşme; ve ayrılma haklarını savunuyoruz...

ERMENİLER SAVAŞA KARŞI

ABD ve müttefikleri 29 Kasım tarihli 678 No'lu Birleşmiş Milletler kararı uyarınca 15 Ocak'tan itibaren savaş pozisyonuna girdiler. Sözkonusu karar bütün devletlere Kuveyt'in bağımsızlığının yeniden sağlanabilmesi için her türlü yol ve aracı kullanma yetkisi vermişti. Birleşmiş Milletler örgütünün yasallığın ve uluslararası hukuk kurallarının korunması için harekete geçmesi sevindirici görülse bile, yine de Birleşmiş Milletler örgütünün hareketli geometri yönündeki "saygıdeğer" yönelimleri hakkında kuşkular belirtmek gereklidir. Uluslararası hukuk bölünebilir mi? Panama'ya, Grenada'ya yapılan müdahalelere: Golan'ın, Kudüs'ün, Kıbrıs'ın ve Lübnan'ın, Trans-Ürdün'ün işgaline bakıldığında, bu soruya olumlu cevap verilmek zorundadır. Güçlerin andaki çıkarlarına göre iki ayrı ağırlık, iki ayrı ölçüt sözkonusudur.

Irak'a karşı girişilen enternasyonal eylem yasal bir temele oturtulsa bile, bu eylemin meşru bir temeli yoktur. Çünkü sözkonusu devletlerin sınırları çoğunlukla askeri fetihler ve savaşlarla belirlenmiştir ve görecedir. Türkiye'nin durumu bu bağlamda tipiktir. Onun devlet sınırları içindeki alanının bir bölümü, Ermeni halkının kendi toprakları üzerinde katledilmesine dayanmaktadır. Türkiye, bugün Ortadoğu'da ordusu 1974'ten bu yana Kıbrıs'ın işgalini gerçekleştirmiş olan ve sürdüren ve uluslararası topluluğun hiç bir askeri baskısı ile karşılaşmayan bir güç durumundadır. Bu güç bugün de 10 milyon Kürdün varlığını inkar edebilmektedir.

Irak yakılıp yıkıldığında ve Kuveyt "kurtarıldığında" da Ortadoğu'nun hiç bir sorunu çözülmüş olmayacaktır. Bu yüzden Savaşa Karşı Ermeni Kollektifi, Irak'ta şimdiden yüzlerce, Türkiye'de 1915 soykırımından kaçarak Irak'a sığınmış olan Ermeninin ölümüne yol açmış olan savaşın derhal durdurulmasını ve Ortadoğu halklarının konferansının başlamasını talep eder. Ermeni Kollektifi, özel olarak Türkiye'nin Kürdistan'dan ve tarihi Ermeni topraklarından geri çekilmesini ve Filistin devletinin oluşturulmasını talep eder.

– Ermeni halkının tarihi haklarının tanınması için,

– Ortadoğu halklarının enternasyonal konferansının toplanması için.

Savaşa Karşı Ermeni Kollektifi
(10.02.1991) □

LES ARMENIENS CONTRE LA GUERRE

Depuis le 15 janvier, les USA et leur alliés ont pris le parti de la guerre, après la résolution 678 du Conseil de sécurité du 29 Novembre 1990, autorisant les Etats à user de tous les moyens, pour rétablir la souveraineté du Koweït. Si l'on peut se réjouir que l'O.N.U se préoccupe tout à coup de la légalité et du droit international, on est quand même en droit d'émettre des doutes sur les orientations à géométrie variable, de l'honorable assemblée des Nations-Unies. Le droit international se divise-t-il? A l'observation de l'invasion de Panama, de la Grenade, de l'occupation du Golan, de Jérusalem, de Chypre, du Liban et de la Cisjordanie, on est obligés de répondre positivement. *Deux poids, deux mesures selon les intérêts du moment des puissants.*

L'action internationale contre l'Irak, si elle a un fondement légal, manque singulièrement de légitimité, à cause de la relativité des droits territoriaux des Etats, dont les frontières ont pour la plupart été délimitées, par des conquêtes militaires et des guerres. La situation de la Turquie est à cet égard exemplaire. Une partie de son territoire est née du massacre du peuple arménien sur son propre sol; la Turquie est aujourd'hui une puissance régionale/gendarme du Moyen-Orient, dont l'armée peut impunément envahir Chypre depuis 1974, sans s'attirer de sanctions militaires de la part de la Communauté Internationale. La Turquie, qui peut nier l'identité de 10 millions de Kurdes.

Lorsque le Koweït sera libéré, l'Irak détruit, les problèmes du Moyen-Orient ne seront pas pour autant résolus, c'est pourquoi le Collectif des Arméniens contre la guerre, demande l'arrêt immédiat de la guerre, qui a déjà tuée des dizaines d'Arméniens d'Irak, réfugiés dans ce pays depuis le génocide perpétré par la Turquie en 1915: *demande l'ouverture d'une Conférence Internationale des peuples du Moyen-Orient*, afin de résoudre les problèmes, et réclame notamment le retrait de la turquie du Kurdistan et de l'Arménie historique, et la création d'un état palestinien :

- Pour la reconnaissance des droits historiques du peuple Arménien.

- Pour une conférence internationale des peuples du Moyen-Orient.

Le Collectif des Arméniens contre la guerre.
(10.02.1991)

Emperyalist haksız bir savaşın gölgesinde geçen bir 8 MART!

8 MART'ın bu yılki en belirgin özelliği, şüphesiz, çok uzun dönemlerden bu yana ilk defa bütün dünya çapında kadın hareketlerinin eylem ve etkinliklerinin merkezine ortak bir sorunun, "savaş" sorununun kendisini dayatmış olmasıdır.

Öyle bir "ortaklık"lıktır ki bu ama, başladığı yerde bitmiştir! Kadınların eşitlik ve kurtuluş talepleri ve hareketleri kadar eski bir ideolojik tartışma ve ayrılık noktası olan "savaş – barış ve kadın" yeniden alevlenmiştir. Ve görülen odur ki, savaşın şu an yerini emperyalist "barış"a bırakmasına karşın bu tartışma belli bir dönem gündemde kalacak ve zaten yekpare olmaktan çok uzak olan uluslararası alandaki çeşitli renkten kadın hareketleri içinde yeni ayrışmalara temel hazırlayacaktır.

Burjuva-pasifist-reformist cephenin çeşitli etkinlikleri içerisinde uluslararası alanda yarattığı yankı açısından en önemlisi "Şehrazat" eylemi olmuştur. Bununla ilgili olarak ekte ayrıca tavır takınıyoruz. Burada kısaca Türkiye-Kuzey Kürdistan'da ve yurtdışında çeşitli 8 Mart eylemlerini değerlendirmeye çalışacağız.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da 8 Mart

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da bu yılki 8 Mart eylemlerini her anlamda belirleyen, "savaş" ve ülkede resmen ilan edilmemiş olan "savaş hali" idi. Grevlerin ertelenmesi ve ardından gelen topluca işten çıkarmalar, savaşa karşı yönelen her türlü işçi, öğrenci eylemlerinin, gösterilerinin yasaklanması ve bastırılması, Kürdistan'da milli zulmün ve devlet terörünün katmerleşmesi, devrimci-demokrat basın üzerindeki baskıların artırılması vb. şeklinde kendini gösteren savaş hali, 8 Mart'ta da işlev gördü ve "Kadın-erkek elele devrimci mücadeleye", "Savaşa hayır!" gibi şiarlarla sokağa taşınmak istenen eylemler engellenmeye çalışıldı, bir dizi gösterici tutuklandı. Bir yandan olası gösterileri engellemek amacıyla Beyazıt Meydanında olduğu gibi panzerlerle, çevik kuvvet birlikleri ile önlemler alınırken, diğer yandan da hakim sınıf sözcüler birbiri ardından televizyona çıkıp, "Türk kadınının gününü" kutladı ve ülkede kadın-erkek eşitliğinin ne denli yol katettiği üzerine nutuklar attı, mesajlar yayınladı.

Hakim sınıflar, üzerlerindeki sınıfsal, cinsel ve milli baskıları, haktan yoksunluklarını artık sineye çekmeye razı olmayan, sorunlarını tartışma gündemine getirmeye çalışan ve yer yer kendi öz taleplerini yükselten işçi, öğrenci, hizmetli, memur, ev kadını ve köylü kadınların haklı mücadelelerini bir yandan boğmaya, diğer yandan da oy potansiyeli olarak kendi potalarında eritmeye çalışmaktalar. SHP'nin kota uygulaması, çeşitli partilerin seçimlerde kadın adaylar gösterme çabaları bunun bir parçasıdır. Aynı nedenle hakim sınıf partilerinden politikacılar 8 Mart'ta mesajlar yayınlamak, paneller, toplantılar vs. düzenlemek için birbirleriyle yarışmışlardır. Bunun bir örneği de Turgut Özal'ın 8 Mart mesajıdır. "Cumhuriyetimizle birlikte Türk

YAŞASIN 8 MART ULUSLARARASI PROLETER KADINLAR GÜNÜ !

ÜRETİM ARAÇLARI ÜZERİNDE ÖZEL MÜLKİYETE, BU TEMELE DAYALI OLAN PEDERŞAHİLİĞE (ERKEK HAKİMİYETİ / ERKEK ŞOVANİZMİNE), EMPERYALİST DÜNYA SİSTEMİNE, EMPERYALİST -GERİCİ- HAKSIZ, KARŞI-DEVRİMCİ SAVAŞLARA KARŞI; KADININ TAM VE GERÇEK KURTULUŞU İÇİN YÜKSELTİLEN 8 MART BAYRAĞI; KOMÜNİST KADIN HAREKETİ YARATMAK GEREKTİĞİNİN BAYRAĞIDIR, OLACAKTIR !

Kadın ve Erkek yoldaşlar, Devrimciler !
Proleter ve emekçi kadınlar, arkadaşlar ! Ögrenci/aydın kadın arkadaşlar! Kürt ulusundan ve ezilen diğer milliyetlerden kadın arkadaş!
Özgür kadın yaratmanın mücadele simgesi olan 8 Mart bugün üzerinden bir asırdan fazla zaman geçmesine rağmen,niteliğinden en ufak bir şey kaybetmiş değildir. O, hala proleter ve emekçi kadınların kurtuluşunun simgesidir.O, sömürü sisteminin yıkılıp, sömürüsüz bir dünya sistemi olan sosyalist-komünist toplum kuruluncaya kadar devam edecektir.

Hiçbir çarpıtma, saptırma ve zor kullanımı, bunu asla engelleyemeyecektir. Bütün dünyanın ezilen kadınları, bütün dünyanın ezilen erkekleri ile omuz omuza, birlikte ve bilimsel sosyalist sınıf bilinci ile; bu erdeme varmalarından başka bir yol yoktur,ve varacaklardırda..!
Bu istem, bugün ne kadar uzak bir istem olarak görülürse,görülsün, onu yakınlaştırmak ve gerçek haline dönüştürmek; tek, gerekli ve mümkün olan biricik yoldur. Bu,bizim bilinçlenmimize, örgütlenmemize bağlıdır.
Sen; işçi kadın!
Faşist Türk hakim sınıflarının düzeninden kaynaklanan erkek işçi arkadaşın gibi; grev, sendikal, sosyal haklarındaki baskı ve yasaklar yetmiyormuş gibi neden sadece, ve sadece, kadın olduğun için erkek işçi arkadaşın ile aynı işi yaptığın halde, eşit işe eşit ücret olmadığına kafa yordun mu? Neden çalıştığın işyerinde çocuk kreşi yok? Neden hamile olduğun için kapıdışarı ediliyorsun? Üstelik sosyal güvencesiz! Neden işsizlik parası almıyorsun? Bütün bunların nedeni; bu lahnet olası, yıkılası Faşist Türk Devletinin varlığıdır. Sen, bu toplumun yarısını oluşturan kadın olarak; erkek işçi arkadaşınla, toplumun en ileri ve sonuna kadar devrimci olmaya muktedir işçi sınıfının üyesi olarak; son verebilirsin, vermelisin!
Senin kurtuluşun devrimle olacaktır! Senin öncülük görevin, TKP/ML (BOLŞEVİK)'in saflarında yerini alarak gerçekleştirilebilir.

Sen; sadece kadın olduğundan dolayı, erkek hakimiyetı toplumda; mutfağa kapatılmış, çocuk doğurma makinasından başka, "erkeğin" cinsel arzularını yerine getirmeyle her gün onbinlerle tecavüz edilen, başlık parası ve bekârret hilkat garibesi bekârelik ile özgürlüğü erkek dünyasına sunulan, din tarafından köleleştirilen ve cennetle de huriyelik (!) verilen, vadedilen kadın arkadaş hayatından memnun musun? Değilsen eğer; gel bizimle! Senin yerin, bizim ile birlikte erkek şovanizmin panzehiri, kadının da kurtuluşunun yol göstericisi Marksizm-Leninizmde, O bilimin klavuzu Partimiz TKP/ML (BOLŞEVİK)'tedir!

Sen; Kürt, Arap, Çerkez, Gürcü, Ermeni, ulus ve milliyetinden işçi, köylü, emekçi kadın! Türk olmadığından dolayı sınıfsal ve erkek şovenizminin baskısı yetmiyormuş gibi, birde ulusal baskıya,üclü baskıya maruz bırakılmanın nedenine kafa yordun'mu? Bunun nedeni; emperyalizm, sosyal-emperyalizmin uşağı ve i=birlikçisi -Faşist Türk hakim sınıflarının ırkçı, şoven ve faşist yapısından kaynaklanmaktadır. Seninde kurtuluşun bütün millet ve milliyetlerden kadın ve erkek işçi, emekçi ezilen yığınlarla birlikte örgütlenip, faşist T.C. Devletini şiddete dayalı devrimle, yıkıp Demokratik Devrimini kurmakla gelecektir.
Ancak o zaman, tüm millet ve milliyetlere gerçekleştirilen tam hak eşitliği şartlarında kurtulabilirsin.
Bunun için, senin de görevin TKP/ML (BOLŞEVİK)'in ve TKP/ML (BOLŞEVİK)'in Kuzey Kürdistan Seksiyonun'da örgütlenerek yerini almaktır!
İşçi, Emekçi, ve aydın kadınlar!
Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin varlığından kaynaklanan erkek şovenizmine,genelde sınıfsal baskı (ve özelde'de, kadın oluşla olan özel sınıfsal baskı) erkek şovenizmi ve sınıfsal baskının yanısıra,ulusal baskıya ugrayan kadının kurtuluşu bayrağını açan Partimiz TKP/ML (BOLŞEVİK) ve partimizin TKP/ML (BOLŞEVİK) Kuzey Kürdistan Seksiyonu ile ilişki kurunuz! Kadının kurtuluşu sorununda görüşlerimizi inceleyiniz.
Partimizin saflarında, kadın komsiyonu önderliğindeki kadın gruplarında örgütleniniz!

-KAHROLSUN ERKEK ŞOVENİZMİ.
-KAHROLSUN FAŞIST TÜRK DEVLETİ.
-KAHROLSUN MİLLİ ZULÜM
-YAŞASIN MARKSIZM -LENINIZM.
-YAŞASIN TKP/ML (BOLŞEVİK)
-BOLŞEVİZM YENECEKTİR.

MART 1991 ..

TKP/ML (BOLŞEVİK)
HEDEF PARTİ HÜCRESİ

kadını toplumumuzdaki önemli yerini almıştır... Türk kadını için hakça olmayan tüm davranışları reddederken, sorunlarının çözümü için siyasi hayatımızda kendilerinin daha etkin bir şekilde seslerini duyurmalarını salık veriyorum" diyen Turgut Özal, eşi Semra Özal'ı ANAP İstanbul il başkanlığına seçtirmek için çevirdiği entrikaların yanı sıra, kendini kadın hakları savunucusu, karısının adaylığına karşı çıkanları da "cahiliye" döneminden kalma geri kafalılar olarak ilan etmiştir. Kimi zaman karısı ile birlikte hacca giden, karısına el öptüren, kimi zaman da kadın hakları savunucusu kesilen Turgut Özal'ın derdi, hanedanlığını ayakta tutmaktan başka birşey değildir. Semra Özal şahsında, kadınların siyasete atılmasına açıktan karşı çıkan dinci-faşist kesim ne kadar geri kafalı "kadın düşmanı" ise, bunların karşısındaki, şimdi işlerine geldiği için kadınların siyasete atılması —ama sadece kendileri için kabul edilebilir doğrultuda! Aksi halde Çevik Kuvvet ve panzerler hazır bekliyor!— yanlıları da o kadar geri kafalı ve kadın düşmanıdır.

Hakim sınıfların çeşitli kesimlerinin "8 Mart — Kadınların kurtuluşu için kadın günü"nü kendi siyasi amaçları için kullanma, onu "Dünya kadınlar günü olarak" kurumlaştırarak kutlama, dilek ve temenniler günü haline getirme çabaları karşısında, işçi ve emekçi kadınların seslerinin henüz günün gerçek geleneğine ve amacına uygun ve güçlü bir şekilde çıkamaması, kadınların üzerindeki baskıları mahkum eden ve haklı talepler öne süren eylemlerin küçük çaplı ve dağınık ve çoğu zaman reformist-feminist grupların önderliğinde yürümesi, bir kere daha devrimci-komünist bir kadın hareketinin yaratılması görevinin ne denli acil ve önemli olduğunu göstermektedir. İş ve İşçi Bulma Kurumunda resmen kayıtlı işsiz sayısının %60'ının kadınlar olduğunun açıklandığı, Maga-Deri'de olduğu gibi toplu işten çıkarmalarda önce kadınların hedeflendiği, kadın işçilerin erkeklerin ücretlerinin yarısını bile alamadığı ve buna benzer bir dizi acil sorunun gündemde olduğu bir durumda, işçi kadınların taleplerini yükselttikleri mücadeleci eylemler koyamamış olmaları, sendikalarda örgütlü kesimin bile geleneksellleşmiş toplantılar dışına çıkamamış olması, işçi sınıfı içinde 8 Mart'ın aynı 1 Mayıs gibi kendi öz talepleri için bir mücadele günü olduğu bilincinin yeterince gelişmediğine, erkek işçilerin henüz kadın işçilerin taleplerine kendi taleplerinin ayrılmaz bir parçası olarak sahip çıkamadıklarına, dolayısıyla kadın işçilerin erkek sınıf kardeşlerinden henüz gereken desteği alamadıklarına işaret etmektedir.

Bu olguları zamanında tespit eden Marksist-Leninistler, uzun bir dönemden beri komünist kadın hareketi yaratma yönünde sistemli bir siyaset izlemekte, genelde işçi sınıfı, özelde de kadın işçiler arasında ajitasyon-propaganda ve örgütleme çalışması yürütmektedirler. Bu çalışmanın bir parçası olarak bu yıl 8 Mart'ta bu görev, ulaşılabilen her alanda yürütülen ajitas yon-propaganda çalışmasıyla yerine ge tirilmeye çalışılmıştır. Ajitasyon-propagandada temel alınan şiar: "Kahrolsun pederşahi emperyalist sistem! Emperyalist savaşa hayır!" olmuştur.

Yurtdışında eylemler

Orta-Doğu'daki gerici-emperyalist savaşa karşı bütün dünyada "Savaşa hayır" şiarında birleşen kitlesel eylemler içinde ve bu bağlamda 8 Mart'tan önce de konulan çeşitli kadın yürüyüşlerinde, emperyalist-gerici savaştan en fazla zarar görecek olanların her zaman olduğu gibi, ezilenler ve sömürülenler ve onlar içinde de işçi ve emekçi kadınlar olacağı; işçi ve emekçi kadınların "barış"a olan hasret ve sevgilerini, emperyalist-gerici savaşların kaynağını kurutmak için devrim ve sosyalizm mücadelelerinde yerlerini alarak göstermeleri gerektiğine dair Marksist-Leninist, Bolşevik görüşlerin propagandası yapılmıştır.

Ayrıca, Almanya'da Köln şehrinde 9 Mart'ta "8 Mart 1991'de emekçi kadınlar gününü emperyalizme ve emperyalist-gerici savaşa karşı mücadeleye dönüştürelim" temel şiarı altında bir yürüyüş yapılmıştır. Bolşevik Partizan Yurtdışı Temsilciliğinin çağrısı üzerine TKP/ML Hareketi Yurtdışı Kadın Komisyonu, ATİK Kadın Komisyonu, Kawa, TKP/Kıvılcım, Direniş hareketi adlı örgütlerin eylem birliği temelinde gerçekleşen bu yürüyüş, gerek katılımda kadınların ağırlıkta olması açısından, gerekse militanlığı ve yarattığı etki açısından gayet olumlu bir başlangıç olmuştur. Kadınların sayıca ağırlıkta olduğu ve uluslararası alanda Körfez'deki savaşı protesto amacıyla "siyah giysili eylemler" koyan çeşitli kadın hareketleriyle dayanışmayı simgelemek amacıyla siyah giyinen Bolşevik Partizan taraftarlarının yürüyüş boyunca militan bir ruhla haykırdıkları sloganların en önemlileri şunlar olmuştur: "Emperyalist savaşa savaş!", "Gökyüzünün yarısı biziz!", "Kahrolsun erkek şövenizmi!", "Kahrolsun emperyalizm, faşizm, ırkçılık ve erkek egemenliği!", "Yaşasın Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı!", "Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!"

Bilebildiğimiz kadarıyla bu yürüyüş, Almanya'da Türkiye-Kuzey Kürdistanlı örgütlerin eylem birliği temelinde gerçekleşen ilk merkezi 8 Mart yürüyüşüdür. Daha önceki yıllarda da çeşitli çağrılar yapılmış olmasına rağmen, bu yürüyüşün ancak bu 8 Mart'ta gerçekleşmiş olması hem sevindirici, hem de düşündürücüdür... Bir başlangıç olarak olumlu ve gelecek yıllar için de örnek alınarak sürdürülmesini ümit ettiğimiz bu yürüyüşte esas tespit ettiğimiz olumsuzluk, Türkiye-Kuzey Kürdistan'dan örgütlerin katılımı ile sınırlı kalması, diğer ülkelerden devrimci kadın ve erkeklerin katılımının yok denecek kadar az olmasıdır. Biz bu bağlamda, hatanın kendimize düşen payını tespit ediyor ve gelecek eylemlerde (bir bütün olarak eylemlerde) bunun aşılması için çaba gösterilmesinin gerekliliğini vurguluyoruz.

"Şehrazat"

Emperyalist savaşa karşı kadın kurnazlığı mı, kadın mücadelesi mi?

Ayrım çizgisi uluslar arasında değil, alttakilerle üsttekiler arasında, hükmedilenlerle hükmedenler arasındadır!

8 MART bu yıl, Ortadoğu'daki emperyalist savaşın ve emperyalist barışın etkisi altında geçti. Emperyalist güçler ve gerici rejimler halihazırda bir emperyalist "barış" imzalamış olsalar da, 8 Mart'ta tüm kadın mücadelesi ve hareketi Orta-

doğu'daki emperyalist savaşın ve şimdi onu izleyen emperyalist barışın etkisi altında bulunuyor.

Savaş davullarının çalınmasına, emperyalist ülkelerde kitlelerin özgürlük ve uluslararası hukukun savunulması adına savaşa seferber edilmesine, aynı şekilde her şeyden önce Arap kitlelerinin emperyalizme ve "birinci ve ikinci" dünyaya karşı seferber edilmesine, ta başından beri, devrimci, komünist, demokrat, feminist kadınların, kadın gruplarının ve hareketlerinin savaşa karşı seferberliği eşlik etti. Bu ortam içinde, belli siyasi sınırların aşılarak geniş bir anti-savaş kadın hareketinin ortaya çıkması imkanı vardı. Nitekim bazı ülkelerde fiilen de geniş eylem birlikleri meydana geldi.

Biz kadın ve erkek komünistlerin bu hareketlere tavrı nedir?

Bizim esas görevimiz, pozisyonlarımızı, taleplerimizi ve hedeflerimizi bu hareketlerin içine taşımak ve böylece devrimci bir yönelimi olanaklı kılmaya katkıda bulunmaktı. Bu kadın hareketlerinden çoğu —daha önceki pekçok emperyalist savaşta olduğu gibi— pasifist ve hümanist pozisyonlarda duruyordu ve haklı savaşlara karşı belgin bir anti-propagandayı içeriyordu. Bu tavır özellikle kapitalist ve emperyalist ülkeler için tipiktir. Emekçi kadınların özellikle emperyalist hükümranlık tarafından ayakta tutulan feodal baskılar altında da kıvrandığı ezilen, emperyalizme bağımlı ülkelerde, güya emperyalizme karşı öncü savaşçı olarak faşist Saddam rejimini destekleme akımı egemendi. Bir sürü ülkede iki yönelim de ortaya çıktı ve biri ya da diğeri üstünlük sağladı.

Bu pozisyonlar, Cenevre'de 3 Şubat'ta yapılan uluslararası kadın konferansında billurlaştı.

Bu konferanstan önce ise diğer şeylerin yanında bir Şehrazat eylemi oldu. Bu eylem çeşitli uluslararası kadın örgütlerinin ve "şahsiyetlerin" (Avusturya ve Almanya gibi emperyalist ülkelerde çeşitli sosyal-demokrat kadın sorunları sorumluları çağrıyı imzaladılar) bir çağrısıydı. Çağrıda Birleşmiş Milletler Örgütü / UNESCO'nun gerçekleştireceği bir "dünya çapında halk oylaması ütopik talebi"nde bulunuluyordu. (Bu talebin gerçekten de ütopik olduğu çağrı sahiplerince de anlaşıldıktan sonra, savaşa karşı olan herkesin belirli bir saatte "elektriği kesme" si önerildi!) Bu eylem dünya çapında yankı buldu, tüm burjuva, pasifist ve pekçok feminist örgüt eyleme katıldı, Türkiye ve Kürdistan'da da. Biz, Fransa ve Almanya'da birçok devrimci, sol feminist otonom kadın gruplarının bu eyleme getirdiği, bu eylemin legalist olduğu ve devrimci olmadığı şeklindeki eleştirilere katılıyoruz. Biz bu çağrının, cellada, cellatlık mesleğini ortadan kaldırıp kaldırmama konusunda bir halk oylaması yaptırma çağrısı olduğunu düşünüyoruz. Bu oylama, Birleşmiş Milletler Örgütü'nün kararlaştırdığı (elbette Şili, El Salvador, Peru, Hindistan, Pakistan, Sri Lanka, Çin, Sovyetler Birliği, İran, Mısır, İsrail ve elbette ABD, İngiltere, vs. vb. gibi "özgürlükçü", "demokratik" hükümetler adına!) bir savaş hakkında yine Birleşmiş Milletler örgütünce gerçekleştirilecek bir oylamadır. Kadınların bağımsız eylemlerine güvenmek, kadınların üretim içindeki, toplum içindeki, aile içindeki, hayatın tüm alanlarındaki gerçek gücünü seferber etmek, yaşamın tüm alanlarındaki kadınları emperyalist savaşa savaş ilan etmeye çağırıp, onları herşeyden önce ve özellikle "kendi" hükümetlerini Plaza de Mayo analarının, Güney Afrika'nın siyah kadınlarının, Filistin İntifada'sının mücadeleci kadınlarının direngenliği, sabrı ve cesaretiyle ateş altına almalarını sağlayacak yerde... Akıl yoksulu emperyalist şövenist "elektrik kesme" önerilerini bir yana bırakalım... Böyle bir öneri ancak emperyalist ülkelerin burjuva kadınlarınca getirilebilirdi. Böyle bir öneri, "emperyalist ülkelerin kadın ve erkek kitleleri ve emperyalizme bağımlı ülkelerin gerici hakim sınıflarının kadınları ve erkekleri tarafından sözümona bir dünya halk oylaması" yapılmasından başka bir şey demek değildir. Emperyalizme bağımlı ülkelerin çoğunda elektrik bir "lüks"tür, halen elektriği olmayanlar vardır, çoğununsa bir gelir, bir kesilir elektriği. Bu durumda nasıl saatler boyu elektriği kesebiliriz???

Bu eylemin bir sonucu, Cenevre'de uluslararası bir kadın konferansının toplantıya çağrılması oldu. Bu konferansa burjuva kampından birçok kadın örgütleri, pasifist kadın örgütleri ve eski Doğu Bloku ülkelerinde uluslararası düzeyde örgütlenmiş kadın örgütleri katıldı (Uluslararası Demokratik Kadınlar Birliği, Karşılıklı Güvenlik İçin Kadınlar, Barış ve Özgürlük İçin Uluslararası Kadın Ligası). Emperyalizme bağımlı ülkelerden ise çoğu durumda "resmi devlet görüşüne yakın" kadın örgütleri gönderildi. Bu Konferans ve Konferansın sonuçları bazı önemli olguları yansıtmaktadır:

Savaş cephesi erkeklerle kadınlar arasında değil, ezenlerle ezilenler arasındadır. Savaşta kadın pozisyonu, ancak ve ancak sömürülenlerin ve ezilenlerin saflarında açık bir şekilde yer alındığında —ama sadece bir ulustan ezilenlerin ve sömürülenlerin yanında yer almak yetmez! Tüm uluslardan ezilenlerin ve sömürülenlerin yanında yer alındığında— haklı ve devrimci olabilir.

Bu Konferansta milliyetçilik ve şövenizm hakim oldu. Arap ülkelerinden temsilciler pratikte sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı mücadele adı altında Saddam ile dayanışmacı pozisyonlarda durdular, anti-Semit görüşler savundular ve Kürdistan sorununu sorun olarak inkar eder duruma düştüler. Ve bu siyasi çizgiyi emperyalist ülkelerden gelen temsilciler de kabul ettiler. Bunun sonucu olarak Saddam'ın saldırganlığını mahkum etmeyen, yani savaştaki her iki tarafı haksız olarak mahkum etmeyen, Filistin ulusunun kendi devletini kurma hakkını tanırken, Kürt temsilci tarafından talep edilen Kürtlerin kendi kaderini kurma hakkını reddeden bir karar çıkmıştır. Savaş, sadece emperyalizmin saldırganlığı olarak mahkum edilmekte, savaşın sadece Irak tarafında yarattığı felaket teşhir edilmekte ve derhal barış anlaşması ve ateşkes talep edilmektedir. Bu, bir kez daha, savaşın amacının ve kaynağının değerlendirilmesinde, sadece ve sadece sınıfsal bakış açısının belirleyici olması gerektiğini göstermektedir. Irak'ın yanında yer alma konumuna giren kadınlar, gerici islam rejimlerinin ve Filistin Kurtuluş Örgütünün pozisyonlarını savunma, haksız bir savaşın yanında yer alma durumuna düşmüşlerdir.

Irak'taki Kürtleri kimsayal gazlarla katleden Saddam Hüseyin, hiçbir şekilde emperyalizme karşı mücadelede kurtarıcı olamaz!

Kendi kaderini tayin hakkı kimi için geçerli, kimi için geçersiz olamaz!

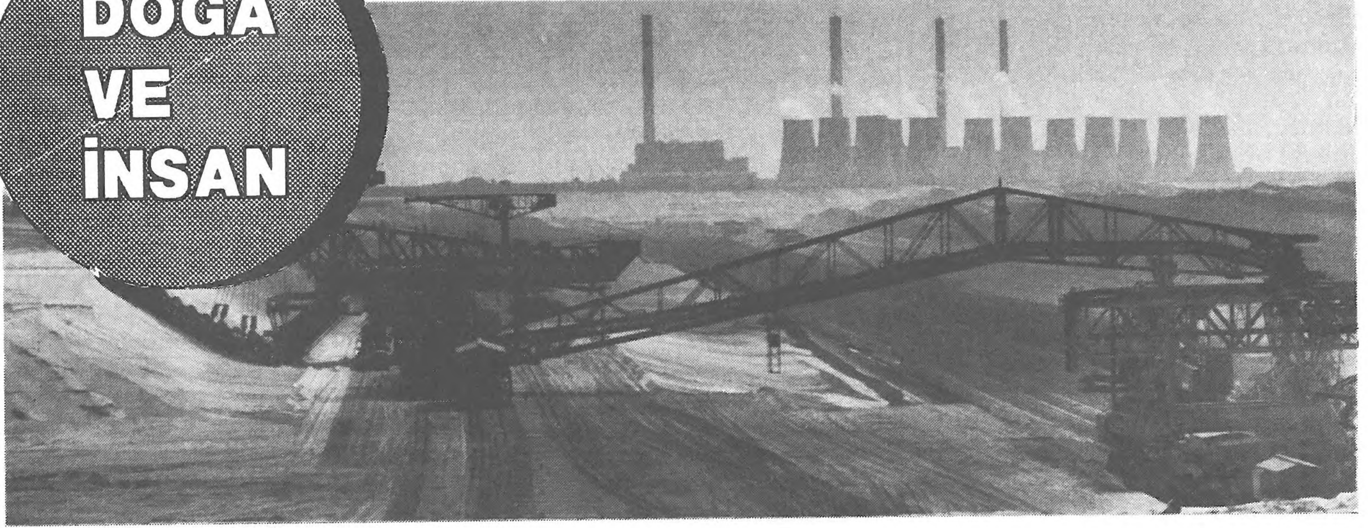
Bu hak hem Filistin ulusu hem Kürt ulusu için hem de tüm ezilen uluslar için vardır!

Bu eylem ve Konferans, böylesi oportünist burjuva görüşlerden kendimizi ayırarak doğru görüşleri emekçi kadınlar içine taşıma mücadele görevimize yeni bir örnektir. Emperyalist savaşa savaş! Emperyalist savaşın kaynağına, emperyalizme, ırkçılığa ve erkek egemenliğine savaş! Emekçi kadınlar bu savaşımda, ancak egemen sınıf erkeklerinin savaşına karşı, bu savaşta top mermisi yemi olan ezilen sınıf ve katmanlardan erkek kardeşleri ile birlikte devrim için mücadele yürüttüklerinde, bu iktidarların yıkılması için mücadele yürüttüklerinde başarıya ulaşabilirler.

Ve bu mücadeleye kadın yoldaşlar, bütün gücümüzle aktif bir şekilde katılmalıyız.

10 Mart 1991

Yerkürenin insanlara ihtiyacı yok, insanların yerküreye ihtiyacı var!

UZAYDA milyarlarca yıldızdan biri de yerküredir. Ancak dünyamızın diğer yıldızlardan farkı; oluşumu sürecinde belli şartlara bağlı olarak, mikro-organizmalardan, en gelişmiş canlı varlık olan insana kadar çeşitli organizmaları da üzerinde taşımasıdır. İnsan da dahil tüm canlı varlıkların yaşamlarını sürdürebilmelerinin önşartı, onların oluşumunu sağlayan dengelerin korunmasıdır.

Bu dengenin temel öğeleri güneş, hava, su, toprak ve besin maddeleri dediğimiz organik maddelerdir. Bu öğelerden birinin olmaması, ya da nitel bir değişime uğraması, tüm canlı varlıkların yok olması demektir. Doğa; sınıf, sınır, sistem tanımaz ve bu unsurlardaki küçük bir bozukluğun tamiri bir insan ömrüne sığmayan süreci kapsar.

İnsanlık, oluşumundan günümüze kadar doğayı değiştirmeye ve ona hakim olmaya çalışmış; doğa dengesini kendi organizmasına yabancılaştırmış ve günümüzde kendi varlığını tehdit eder hale getirmiştir. Bu gelişim; toplumların gelişmesi, insan nüfusunun artışı ve kendi ihtiyaçlarına göre daha fazla kullanma isteğine paralel olarak artmış, yoğunlaşmıştır.

Aslında bu gelişim kapitalizm ile başlar. Zira kapitalizm öncesi toplumlarda doğa her ne kadar kirletilmiş olsa bile, kimi zaman tanrılaştırılmış ve doğal zenginlikler korunmaya çalışılmıştır. Örneğin Amerikan yerlileri, göl, nehir ve deniz gibi kendileri için önemli değerleri, dini kurallarla birleştirerek gözleri gibi korumuş ve temiz tutmuştur. Günümüzde doğanın korunması için Kanada'da polisle çatışmayı bile göze alan Hopi yerlilerinin şu atasözü, bu konuda parababalarına öğüt verir niteliktedir:

Son ağaç kesildiğinde,
son balık avlandığında,
son nehir zehirlendiğinde,
işte o zaman paranın
yenemeyeceğini anlayacaksınız!...

Ayrıca kapitalizm öncesi toplumlardaki doğanın kirletilmesi, doğada var olan maddelerin birbirine dönüşümü biçiminde olduğundan, doğal değişim idi ve bu doğanın kendi kendini yenileme, düzeltme imkanını sağlayabilecek bir oranda olduğundan, insanlık için büyük bir tehlike yaratmıyordu.

Oysa kapitalizm, yasaları gereği kâr amacıyla doğayı özel mülkiyeti çoğaltan bir sömürü aracı olarak görüp kullanması sonucu; ve elindeki teknik imkanları ölçüsünde doğal maddelerin niteliklerini değiştirerek, doğanın kendi kendine tamirini imkansız kılacak maddelere dönüştürerek, doğanın dengesinin bozulması ve doğanın kirletilmesinin asıl başlangıcını oluşturmuştur.

İnsanlık, son 30 yılda doğayı kendi aleyhine binlerce yılda yapamadığından daha fazla bozmuştur. Ve bu değişim, her geçen gün daha fazla geometrik dizi şeklinde artmaktadır.

NEDİR BOZULAN?

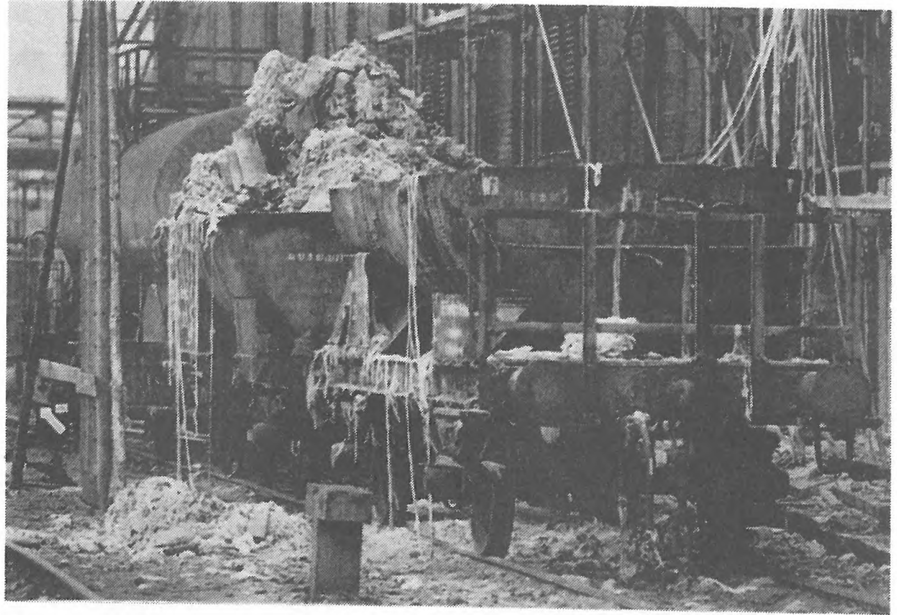
Yukarıda saydığımız bu dört temel öğeden her biri insan sağlığı için belli bir limite sahiptir. Örneğin hava, içinde çeşitli oranlarda birleşmiş gazlardan oluşur. Bu gazların dışında insanlar tarafından geliştirilmiş olan, insan sağlığına ve tüm canlıların sağlığına zararlı gazları içinde taşıdığı taktirde insan varlığını tehdit eder. Termik santrallardan petrol ürünlerinin yanması sonucu oluşan kükürtdioksit bunlardan en çarpıcı bir örnektir. Hava dediğimiz gazlar bileşimi yoğunluklarına göre çeşitli tabaka ve katmanlardan oluşur. Atmosfer dediğimiz tüm tabakaları içeren bu katmanlar diliminden her biri insanlık ve tüm canlılar için hayati öneme sahiptir. Atmosferin en üst tabakasında yoğunlaşmış olan Ozon gazı güneş ışınlarının içindeki radyoaktifi süzen ve güneş ışınlarının tümünün yerküreye ulaşmasını engelleyen bir özelliğe sahiptir. Ozon deliği diye hepimizin çeşitli basın organlarından da duyduğumuz bir büyük problem ortadadır. Bu da insanlığın doğa dengesini bozmadaki "başarılarından" biridir. Bu ve diğer konular üzerinde daha geniş bir şekilde gelecek sayılarımızda duracağız.

İnsanın vücudunun % 98'i sudur. Su her gün en az 1,5 litre içilmesi şart olan bir maddedir ve bunun içinde de insanların organizmalarına gerekli o-

lan mineraller vardır. İnsan 30 gün aç yaşayabilir ama 5 gün susuz yaşayamaz. Su içindeki minerallerin anorganik maddelerin suya karışımı, aynı havadaki bozulma gibi insan sağlığını etkiler. Örneğin; kimya fabrikalarının ürettiği çeşitli zehirli maddeler, topraktan fazla mahsul mahsul toplama amacıyla atılan suni gübrelerdeki azotlu maddelerin yağmur sularıyla yeraltı su birikimlerine, nehirlere ve göllere karışması neticesinde içme suyunun bozulması, "modern" insanın bulaşık tozu ve çamaşır tozu tabir ettiği zehirlerin artıklarının kanalizasyonlardan nehir ve denizlere taşınması, vb... suyun arılığının korunamamasının yanısıra büyük bir sorun olarak, doğadaki diğer dengelerin bozulmasına paralel olarak iklim değişimleri ve bunun sonucunda dünya su rezervlerinin azalması gelmektedir.

İnsan varlığı suya duyduğu kadar besin maddesine de ihtiyaç duyar. Besin maddeleri genelde hayvansal gıdalardan çok toprak ürünleridir. Daha fazla üretim ve daha "güzel" ürün elde edebilmek için toprak zehirlenir, ürünler çürümemesi, kurtlanmaması için gene kimyasal maddelerle ilaçlanır. Hayvansal besin maddeleri de aynı şekilde sürekli zehirli maddelerle takviye edilerek daha ucuz ve daha bol, daha uzun süre bozulmayan ve gösterişli hale getirilir. Dolayısıyla doğanın tabii ürünü yerine insanlar kendi sağlıklarını tehdit eden, çeşitli hastalıkların kaynağı maddeleri besin yoluyla 'afiyetle' yerler.

Bu ve bunun gibi tüm tüketim malları özel ambalajlarda ve hatta bu ambalajlar bir kaç kat daha özel ambalajlarda piyasaya sürülür. Amaç *"benim malım daha iyi satsın ve daha çok kâr alayım!.."* Bu özsel amaç insanlığa yeni bir sorun daha getirir: Çöp! Keşke sadece ambalajlar çöp olsa. Çöp, insanların bir daha kullanmadığı artık maddelerdir. Örneğin sanayi pislikleri, atom santrallarının ürettiği radyoaktif artıklar da çöptür. Bu ve benzeri artıklar da günümüzde insanlığın varlığını tehdit eder hale

gelmiştir. Bu konu da üzerinde önemle durulması gereken ve duracağımız bir sorundur.

İnsanlar dünyamızda iklim dediğimiz içinde dört mevsimi taşıyan yağmuruyla karıyla, rüzgarıyla yaşamına bir denge sağlamıştır. Bunun değişimi örneğin sürekli ısının 70 derece olması, ya da sürekli kasırgaların esmesi, hiç yağmur yağmaması gibi değişmeler de insan varlığını tehdit eder. Doğanın dengesinde önemli bir yeri olan Amazon ormanları aynı zamanda dünyanın akciğerleri görevini gören bir özelliğe sahiptir. Bu ormanların hayasızca km²'ler halinde kesilip yok edilmesi, bu dengelerin bozulmasına sebep olacak etmenlerden biridir. Bu konuya da ileride değineceğiz.

KİMDİR DOĞANIN DENGESİNİ BOZAN? KİMDİR DOĞAYI TALAN EDEN?

Buraya kadar kabaca özetlediğimiz doğanın dengesinin bozulması, bizlerin hepimizin payı olmasına rağmen bu tek tek insanların sorumluluğunun ötesinde bir sistem sorunudur.

Özellikle son on yıl içindeki gelişmelerle daha berrak olarak ortaya çıkan, yerküreyi düşüncesiz kâr hırsıyla talan eden, bu talanın insan yaşamının doğal temellerini doğayı sarsmaya, tahrip etmeye yönelen emperyalizmdir. Emperyalist kâr hırsının doğal dengeyi bozmasına duyulan hoşnutsuzluk karşısında emperyalist devlet ve tekeller, insanları sakinleştirmek için göstermelik ve yüzeysel tedbirler almakta; örneğin radyoaktif çöpleri şu anda sanayi alanında geri alanlara ve geri ülkelere aktarmakta, böylece sınırsız tüketimciliğe emperyalist kârlarına kâr katmaya devam etmektedir. Emperyalist sömürü sistemi kelimenin tam anlamıyla yaşamın temellerine yönelmiş, onları yok etmeye, kullanılmaz hale getirmeye yönelmiştir. Bunu nasıl yaptıklarına, tek tek konuları ele aldığımızda somut verilere dayalı olarak örnekleyeceğiz.

İnsanlığın geleceği, bugünün tatlı kârları için tehlikeye atılmakta; ipotek altına alınmaktadır. Bütün yaratılmış uygarlığın yok olması, hiç bir işe yaramaz hale gelmesi, böyle bir barbarlık hiç bir dönemde bugün olduğundan daha somut bir biçimde insanlığın önündeki somut alternatif olarak belirmemiştir.

Bundan 100 yıl önce böyle boyutlanmış bir doğa sorunu olmamasına rağmen, Marx ve Engels kapitalizmin doğayı nasıl kullandığı ve insanla doğa arasındaki ilişki konusunda çok net ve berrak tavır koymuşlardır. Örneğin Marx şunları söylüyor:

"Kapitalist tarımcılıktaki her gelişme, yalnızca işçiyi değil, aynı zamanda toprağı da soyma sanatında bir gelişmedir. Toprağın verili belirlenmiş zaman birimi içinde doğurganlığının ar-

tırılmasındaki her gelişme, bu doğurganlığın sürekli kaynaklarının kurutulmasında bir gelişmedir aynı zamanda. Bir ülke gelişmesinin arka cephesi olarak ne ölçüde büyük endüstriden yola çıkarsa (Kuzey Amerika Birleşik Devletlerine olduğu gibi mesela) bu yok etme süreci o kadar hızlı olur. Kapitalist üretim bu yüzden tekniği ve toplumsal üretim sürecinin kombinasyonunu yalnızca bütün zenginliğin fışkırdığı kaynakları kurutarak geliştirir."

(K. Marx, Kapital Cilt 1, sayfa 529-530; Alm. Marx Engels Werke Cilt 23)

Doğa ile insan arasındaki ilişki konusunda da Engels şöyle demektedir:

*"Kısacası, hayvan dış doğayı yalnızca **kullanır** ve onda yalnızca varlığı ile değişikliklere yol açar; insan onda yaptığı değişikliklerle doğayı kendi amaçlarına hizmet ettirir, ona **hakim olur.** Ve bu insanları diğer hayvanlardan ayıran son, özsel ayrılıktır ve buna da yolaçan yine emektir. Fakat biz doğa üzerinde insanın zaferleri konusunda fazla övünmemeliyiz. O böyle zaferlerin herbiri için bizden öç almaktadır. Böyle zaferlerin herbiri birinci sırada bizim hesapladığımıza uygun sonuçlar vermektedir; ve fakat ikinci ve üçüncü sırada daha önce hesaplanmayan sonuçlar ortaya çıkmakta ve bunlar bir çok halde ilk sonucu ortadan kaldırmaktadır. Mezepotamya'da, Yunanistan'da Küçük Asya'da insanlar ekim alanı açmak amacıyla ormanları yok ettiklerinde, onlar aynı zamanda ormanlarla birlikte suyun çekim merkezleri ve birikim alanlarını yok ederek, söz konusu ülkelerin bugünkü kuraklığının temelini attıklarını rüyalarında görseler inanmazlardı. Alplerin İtalyanları, kuzey yamaçlarında özenle korudukları çam ormanlarını güney yamacında yok ettiklerini hiç düşünmemişlerdi, hele hele aynı zamanda dağ kaynaklarının suyunu yılın büyük bölümü için kestiklerini ve böylece bunun yağmur dönemlerinde ovaya çok daha fazla su akıtmasını engellediklerini hiç mi hiç düşünmemişlerdi. Avrupa'da patates ekimini yaygınlaştıranlar, aynı zamanda sıraca illetini yaygınlaştırdıklarını bilmiyorlardı. Böylece biz her adımda, bizim doğaya, bir yabancı ülkeyi fethedenlerin, o ülke halkına hükmettikleri gibi hükmetmediğimiz konusunda uyarılıyoruz. Biz doğa dışında olan biri gibi hükmetmiyoruz doğaya. Tersine biz etimizle, kanımızla, beynimizle doğaya aitiz ve onun içindeyiz ve bizim ona hükmetmemiz, yalnızca onun yasalarını tanımak ve doğru uygulamak konusundaki avantajımızdan oluşmaktadır."*

(Engels, "Maymunun İnsanlaşmasındaki Emeğin Payı" Marx Engels Werke, sayfa 452 vd., aç. Engels)

Marx'ın ise aynı konuda söyledikleri şöyledir:

"Daha yüksek ekonomik bir toplumsal biçimlenme açısından yerküre üzerinde tek tek bireylerin özel mülkiyeti, bir insanın bir başka insan üzerindeki özel mülkiyeti kadar anlamsız görünecektir. Hatta bütünü ile alınmış bir toplum, bir ulus ve evet aynı anda var olan toplumların tümü de yerkürenin sahibi değildir. Onlar yalnızca onu kullanan, ondan yararlananlardır ve "iyi aile babaları" olarak gelecek kuşaklara daha da iyileştirerek bırakmak zorundadırlar.

(Marx, Kapital Cilt 3; Marx Engels Werke Cilt 25, sayfa 784)

İşte Marksizm'in doğaya yaklaşımı bu idi. Marksizmin klasikleri, doğanın kapitalistlere bırakılamayacağını daha o zamandan görmüşlerdi. Onlar doğa ile insan ilişkilerinde çözümün ne olduğunu da göstermişlerdi. Doğa yasalarını kavrayarak, kendisinin doğanın bir parçası olduğunu bir an olsun unutmadan ve doğayla uyum içinde ondan yararlanarak insanlığın gelişmesini, doğanın talan edilmesinin alternatifi olarak ortaya koyuyorlar.

Bu anlamda emperyalizm var olduğu sürece, doğanın talanı katlanarak sürecektir. Yani doğanın talanına dur demek için; bu alanda köklü çözüm için emperyalizmi yıkmak gereklidir. Peki emperyalizm yıkılana dek, doğanın bugünkü talanında yapılabilecek —birey olarak— bir şey yok mu? Var elbette! Ve bizler tek tek bireyler olarak ustaların koyduğu doğru alternatifin bilinciyle hareket etmeli; pratiğimizde doğanın talanına birey olarak mümkün olduğunca katılmamalıyız. Doğanın kirlenmesine, dengenin bozulmasına karşı herkes kendi üzerine düşen görevi yerine getirmeli, kendi yaşamında birey olarak doğaya verdiği

zararı en düşük seviyeye indirmeye çaba sarfetmelidir. Zira bizler insanlığın yeni nesilleri için güzel bir dünya arzu ediyorsak ilk önce bu yönde kendi pratiğimizde doğru adımlar atmalı; emperyalist tekellerin doğayı kirletmesini kendi durumuyla karşılaştıran ve bireylerin bu konuda tek tek katkıları olamayacağı gibi yanlış düşüncelere karşı da mücadele etmeliyiz.

Bu yönde özellikle gelişmiş emperyalist ülkelerde, kitlelerin mücadeleleri bizlere bir anlamda örnek olmalıdır. Özellikle Almanya'da başlayan ve tüm dünyaya yayılan doğayı korumayı amaçlayan hareketler, yüzeysel de olsa emperyalistlere bir adım geri attırmışlardır. Yeşiller adıyla bilinen her renk ve her sınıftan oluşan heterojen, reformist hareket irdelendiğinde, doğanın korunmasına ilişkin somut öneri ve alternatif görüşleri belli alanlarda bizlerin sahip çıkması gereken konuları da içermektedir.

Yeşiller, Çevreciler, Green Peace, Robin Wood vb. gibi gruplar kendilerine emperyalist sistem içinde mücadeleyi amaçlamışlardır. Bu düzen içinde kalarak düzeltilebileceği inancındadırlar.

Oysa biz biliyoruz ki, bu sorunun bu düzen içinde köklü çözümü olanaksızdır. Bu bağlamda insanlığın geleceği, bugün her günkünden çok emperyalist dünya sisteminin yıkılmasına bağlanmıştır. Çünkü emperyalizm daha şimdiden doğada tamir edilemez, ya da tamiri yüzyıllar alacak yaralar açmıştır. Ve eğer yıkılmazsa, bu yaraların ölümcül hale gelmesi kaçınılmazdır.

Bunun en açık kanıtı, şu anda içinde yaşadığımız günlerde Ortadoğu'da yaşanmaktadır. Bölgede büyük güç olmayı düşleyen faşist Irak ve "müttefik" emperyalist-gerici güçler arasında yaşanan savaşta, gözleri petrol kaynaklarına sahip olma hırsı bürümüş savaş tarafları, doğanın ve insanlığın sonu olabilecek akıl almaz yöntemlerle yüzbirlerce insanın katledilmesine ve doğanın tamiri çok güç biçimde zarar görmesine sebep olmuşlardır.

Yüzölçümü Avrupa'nın yirmide biri kadar bile olmayan Irak'a atılan bombalar, İkinci Dünya Savaşı'nda Avrupa'da atılan bombaların üç misline varmıştır. Irak'ın ABC (atom-biyolojik ve kimyasal) silahlarını kullanması halinde, Amerikan emperyalistlerinin de atom silahını kullanabileceklerini Başkan Bush büyük bir "şerefle" dünya kamuoyuna açıklamıştır. Kuveyt'ten denize boşaltılan ham petrolün 11 milyon varil olduğu ve Basra körfezinde 900 km²'lik bir genişliğe yayıldığı söylenmekte, uzmanların tahminlerine göre, Körfez'de canlı varlık kalmayacağı var sayılmaktadır.

1989'da Alaska'da batan Exxon Valdez tankerinden denize yayılan 306 bin varil petrol 2 ay içinde 2023 km kıyı şeridi boyunca yayılmıştı. Basra körfezindeki bu felaket yüzlerce defa daha büyüktür. Tahminler Hint okyanusunun da bundan büyük bir ihtimal etkileneceği yönündedir. Ayrıca bir yandan "müttefiklerin" bombalamaları, diğer yandan Saddam'ın birliklerinin Kuveyt'teki 500'den fazla petrol kuyusunu ateşe vermesi sonucu, yanan ham petrolün isi, dumanı Kuveyt'in büyük bir bölümünü kaplamış, güneşi görülmez hale getirmiştir. Bu durum, bu mevsimde ortalama 25 derece olan sıcaklığın Kuveyt'te 10 dereceye düşmesine sebep olmuş; ısı farkı, yörede basınç farkını dolayısıyla alçak basınç oluşumu sağlamış, İran'ın Körfez bölgesi, Suudi Arabistan, Kuveyt ve Irak'ın güney kesimlerinde ham petrol isi ile birlikte yağmurlar yağmıştır.

Kuyuların iki ay içinde söndürülememesi halinde, çıkan dumanların Türkiye'nin güneyinden Hindistan'a kadar ulaşan büyük bir alanı kapsayacağı ve bunun insanlık tarihindeki en büyük doğa felakati olduğu uzmanlarca açıklanmaktadır. Bu kuyuların söndürülmesi için görevlendirilen Teksas'lı "kovboy" itfaiye uzmanı, her bir kuyunun en iyi ihtimalde üç gün ile bir hafta arasında söndürülebileceğini, bunun bir ayı da bulabileceğini söylemekte ve tüm kuyuların söndürme işleminin —en iyimser tahminle— bir yılı aşkın bir süreyi gerektirdiğini belirtmektedir.

Dolayısıyla şu anda bu felaketin yerküreye ne derecede zarar verebileceği henüz kestirilebilecek bir durumda değildir.

SONUÇ

Ya emperyalist kâr hırsı ile doğanın mahvedilmesi, doğal kaynakların hoyratça kullanılması, doğanın insana "köle" edilmesi adına, sermayeye köle haline getirilmeye çalışılması; doğanın sermayenin ihtiyaçlarına göre yeniden şekillendirilmeye kalkılması veya emperyalist kâr hırsıyla doğal zenginliklerin bombalanıp, yakılması ve doğal dengelerin bozulması, insan yaşamının temellerinin oyulması;

Ya da emperyalist sömürü sisteminin Proleter Dünya Devrimi ile yıkılması, doğanın yasalarının bilinmesi temelinde doğal dengelerin korunarak, onlarla uyum içinde bir ekonomi kurulması... Düzensiz ve plansız gelişen emperyalist ekonomi yerine, tüm ezilen ve sömürülenlerin çıkarlarına hizmet edecek, doğanın korunmasını hedefleyen düzenli ve planlı sosyalist ekonomi!

Kısacası:

Ya emperyalizm, ya devrim!

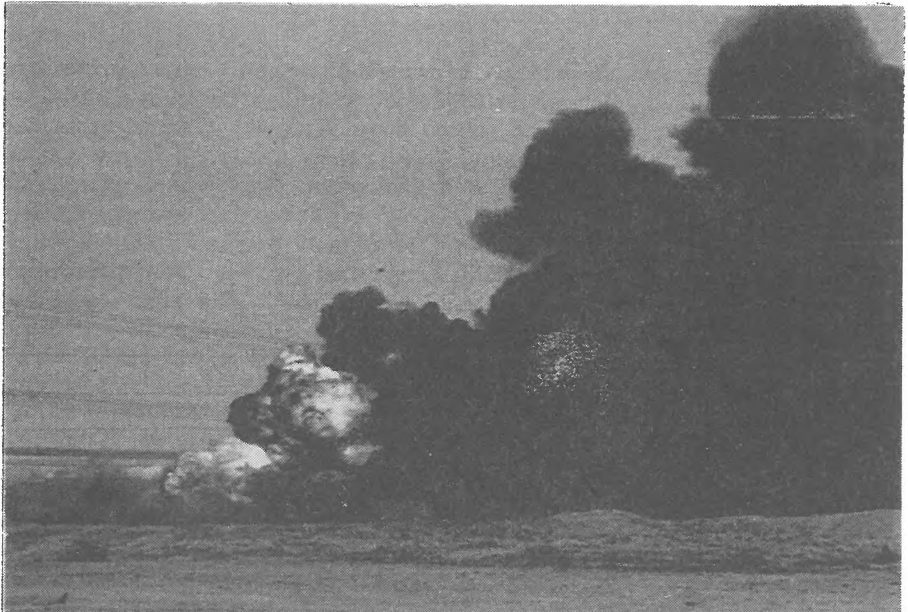
Ya barbarlık, ya Sosyalizm!

Bugün insanlığın önündeki gerçek alternatifler bunlardır.

TKP/ML(BOLŞEVİK)'in 4. Kongresi'nde aldığı şu karar; bu alanda Türkiyeli/Kuzey Kürdistanlı tüm komünistlere pratik faaliyetleri için çıkış noktası olmalıdır!

"Kongremiz, çevre sorunu bağlamında karar altına aldığı genel çizgiyi savunma ve bu çizginin Türkiye-Kuzey Kürdistan somutunda adım adım uygulanması ve somutlaştırılması görevini önümüze koyar.

Bu alandaki ajitasyon-propaganda, ajitasyon-propaganda çalışmasının ayrılmaz bir parçası haline getirilmelidir"

TKP/ML(BOLŞEVİK) Kuzey Kürdistan Seksiyonu'nun son gelişmelere ilişkin elimize geçen bir bildirisini aynen yayınlıyoruz.

Emperyalizmin ve uşaklarının sahte çözümlerine hayır!

KÜRDİSTAN'DA ÖZGÜRLÜK İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEVRİMLERLE GERÇEKLEŞECEKTİR!

2 Ağustos 1990'da faşist, yayılmacı Saddam Hüseyin rejiminin Kuveyt'i işgal ve ilhakından sonra; bütün dünyanın gözleri önünde sahneye konan ve başta Irak halkları olmak üzere, Ortadoğu halklarına yıkımdan başka hiç bir şey getirmeyen Körfez savaşı sona erdi.

Emperyalist büyük güçler, şimdi yeni senaryolarla Ortadoğu pastasından daha fazla pay kapmanın dalaşı içindeler...

Gerek sürdürülen gerici, emperyalist, haksız savaş döneminde, gerekse bu savaş öncesinde; emperyalizme bağımlı faşist Türk hakim sınıfları da; bir yandan ağababalarının direktiflerini yerine getirerek onlara sadakat tazelerken, diğer yandan, savaş sonrasında oluşacak kurtlar sofrasında yerini alabilmenin hesaplarını yapıyordu. Bununla birlikte faşist TC devleti, savaş sonrası olası gelişmelere karşı da "önlemler" alıyor, çeşitli manevralara yöneliyordu. İşte bu manevraların en öne çıkanı "Kürtçeye özgürlük" adı altında ortaya sürülen 2932 sayılı yasa tasarısıdır.

Söz konusu yasa tasarısı, faşist Türk hakim sınıfları tarafından uzun süreden beri tartışılan, Kuzey Kürdistan'da her geçen gün daha da ivme kazanan ulusal kurtuluş mücadelesini zulüm, baskı ve şidddetle bastırılamaması sonucu ve savaş sonrası Ortadoğu'da yeniden şekillenmenin hazırlıkları içinde gündeme getirilen bir tasarıdır. Esasta Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmak için başvurulan bir manevradır! Bu yasa tasarısı, faşist hakim sınıfların "havuç-kırbaç" politikalarının devamıdır.

• • •

Savaş sırasında başta ABD olmak üzere, emperyalist efendilerinin Ortadoğu'da "şahinlik" (!) rolünü seve seve yerine getiren faşist Türk devleti, aynı dönemde oynadığı "aktif politikası" ile "bir koyup üç alma" siyaseti güdüyordu. Faşist TC devleti, aynı zamanda Kuzey Kürdistan'da gelişen Kürt ulusal hareketini "tamamen" bastırabilmek için ilan edilmemiş savaşı, ilan edilmiş savaş durumuna çevirip ve aynı zamanda Kürdistan'ın diğer parçalarında, özellikle Güney Kürdistan'da olası bir Kürdistan devletinin kurulmasını engellemenin hesaplarını yapıyor; cephe gerisini sağlama almanın da bir aracı olarak, Kürt köylerini boşaltıp yeni katliamlar sergilemeyi planlıyordu.

Faşist TC devleti, katliamcı ve ikiyüzlü politikasını bu savaşta da açıkça gösterdi. Bir yandan Kürt köylerini —ve hatta daha büyük yerleşim birimlerini— savaş hali gerekçesiyle göçe zorlarken; diğer yandan İncirlik ve Batman'dan kalkan Amerikan uçaklarına Güney Kürdistan'ı ve dönerken de "yakıt tanklarını boşaltma" vb. kisveleri altında Kuzey Kürdistan'daki bazı yerleşim bölgelerini bombalatması herkesin bildiği bir gerçektir. Bu vahşet yaşanırken, faşist Özal Kürtlerin "hamiliği"ne soyunmuş, 2932 sayılı yasayla "Kürtçe'nin serbest bırakılması" sahtekarlığı sahneye konulmuştur.

Aynı döneme denk düşen bu sahtekarlığın uluslararası açıdan iki değişik yönü vardır. Birincisi, savaş sonrasında Güney Kürdistan'da kurulabilecek bir Kürt devletine karşı müdahale planlarının temelini atmak; ikincisi ise, "demokrat" görünüp, AT'na giriş biletini alabilmek...

ABD ve müttefiklerinin Irak'a karşı yürüttükleri savaş sonrasında, "Saddam'sız birleşik Irak" planının gerçekleşmemesi halinde alternatif olarak düşünülen; Arap-Kürt ve Türklerin oluşturacağı bir federatif yapının kurulması planı, faşist Saddam ve Baas gericiliğinin süngüsünün düştüğü, ABD ve müttefiklerinin tüm şartlarını koşulsuz kabul edip Kuveyt'ten çekildiği şu günlerde hararetli bir şekilde tartışılmaktadır. Irak'ta bugün; çeşitli merkezlerin —ABD, Rus, İngiliz, İran vd.— de desteği ile hareket eden Kürt milliyetçisi-reformistlerin, Şiilerin ve diğer güçlerin Saddam yönetimine karşı ayaklanmaları sürmekte ve yer yer "başarılar" kazanmaktadır.

"Saddam'sız birleşik Irak" planının gerçekleşmemesi halinde, başta ABD emperyalistleri olmak üzere diğer bir dizi emperyalist gücün de onayladığı federatif yapının parçalarından biri olarak düşünülen, emperyalizmin uşaklığına dünden razı Güney Kürdistan'daki milliyetçi-reformist güçler, daha savaş başlamadan Beyaz Saray'ın merdivenlerini arşınlamaya başlamışlardı bile.

Güney Kürdistan'daki bu güçlerin Baas-Saddam yönetimine karşı, ABD'ye desteklerinin karşılığı olacak "özerklik" ödülü ve hatta "Saddam'sız Irak'ta Arap-Kürt-Türk federasyonu" tezinin gerçekleşmesi karşısında, faşist Türk devletinin de önceden önlemini alması, garantörlük rolünü üstlenmeye hazırlanması gerekiyordu. Aksi taktirde, Güney Kürdistan'da bağımsız bir Kürt devletinin kurulması, faşist Türk devleti için katlanılacak bir durum değildir. Emperyalist efendilerinin; Ortadoğu'da kendi sömürülerinin istik-

rarlı bir şekilde devamını sağlamaya yönelik statükoyu oluşturma ve dayatması karşısında, faşist Türk devleti; ister istemez bukalemunlaşarak, koşullara ayak uydurmayı ve mevcut durumdan en iyi şekilde yararlanmayı hedeflemektedir. Bunun için öncelikle, Kürtlere "ağabeylik", "hamilik" vb. rollerini kendisine yakıştırarak Ortadoğu'daki güçler dengesinde Kürt faktörünü eline alıp kullanmak isteyen faşist Türk devleti; aynı zamanda "Saddam'sız Irak"ta oluşacak yeni yönetimle, özellikle de Kürtlerle kurulacak "iyi ilişkiler sonucu" Musul ve Kerkük petrollerinden de en iyi şekilde yararlanmanın yollarını yapmaya çalışacaktır.

İşte bunlardan dolayı, faşist Türk devleti; bu hedeflerine varmanın bir aşaması olarak da öncelikle Kuzey Kürdistan'daki durumu "düzeltmeye" yönelik olarak 2932 sayılı yasayı tezgahlamıştır.

Bu yasanın bir başka nedeni de, yukarda değindiğimiz gibi, faşist TC devletinin "demokrat" görünüp, AT'na girmek için puan toplama çabasıdır. Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı (AGİK)'nın Paris kararlarına uygun düzenlemeleri yapar görünüp, savaş sırasındaki "aktif politikası"nı da kendisine destek yapmaya çalışacak faşist TC devleti; bu "avantajlı" durumdan yararlanarak AT'nun kapısını tekrar çalacaktır. 141, 142 ve 163. maddelerin iptali sonucu "düşünce suçları"nın kaldırılmasına yönelik yasa da bu planın parçalarından biridir.

• • •

26 Ocak'ta yapılan Milli Güvenlik Kurulu (MGK) toplantısında görüşülen ve hemen ardından yapılan Bakanlar Kurulu toplantısında kabul edilen ve "Türkçe'den başka dillerle yayın yapılamaz" şeklinde 82 Anayasası'nda yeralan 2932 sayılı yasanın iptaline ilişkin karar tasarısı, gerçekte Kürtçe'ye özgürlük sağlayamaz.

Sözkonusu yasa tasarısı; faşist Türk devletinin, pratikte Kürtlerin kendi aralarında Kürtçe konuşmalarının engellenemediği şartlarda, fiili olarak var olan durumu kabulünden başka bir şey değildir.

Bu yasa tasarısına göre; resmi devlet dili Türkçe'dir, Kürtçe eğitim yapılamaz, Kürtçe kitap, dergi vb. yayın yapılamaz, devlet dairelerinde Kürtçe konuşulamaz, Kürtçe yazılı başvuru yapılamaz vb. ... Böyle bir yasa "Kürtçe'ye özgürlük" olarak sunulmaktadır. Açıktır ki, bu yasaların varlığı şartlarında burjuva anlamda bile "özgürlük"ten söz edilemez.

Adalet Bakanı Oltan Sungurlu'nun, "değişiklik nedir?" sorusuna verdiği, "biz tokatı eldivenle atıyoruz. Değişen bir şey yok." şeklindeki yanıt, faşist Türk devletinin politikasını açıkça ortaya koymaktadır. Bu politika, her gün yeni katliamlarla, sürgünlerle, tutuklamalarla kendisini göstermektedir.

Geçtiğimiz günlerde Şırnak'ta 7 kişinin katledilmesi ve İdil'de bu katliamı protesto etmek için gösteri yürüyüşü yapanların üzerlerine faşist kolluk kuvvetlerince ateş açılması sonucu iki kişinin daha katledilmesi; onlarca kişinin yaralanması, tutuklanması; Kuzey Kürdistan'da mücadele veren örgütlü devrimci güçlere karşı azgınca saldırılar vb.; faşist Türk devletinin "Kürtçe'ye özgürlük" yasası gibi manevralarının aldatmacadan ve ikiyüzlülükten başka bir şey olmadığının örneklerinden sadece bir kaçıdır.

Bu ikiyüzlü politika; emperyalizm ve proleter devrimleri çağında ulusal sorunun, emperyalizm tarafından çözülemeyeceği gerçeğini Kuzey Kürdistan somutunda açıkça bir kez daha göstermiştir. Tüm cumhuriyet tarihi boyunca; saldırgan, yağmacı ve işgalci politika ile bütünleşerek, ezilen ulus ve milliyetler üzerindeki diktatörlüklerini kanla, baskıyla, süngüyle sürdüren; 20. yüzyılın ilk soykırımını gerçekleştirerek 1,5 milyon Ermeni'yi katleden; Ağrı'da, Dersim'de, Zilan'da Kürt ulusundan onbinlerce insanı öldüren; Kuzey Kıbrıs işgalcisi faşist TC devleti, bugün Kürtlere "hamilik" yaparak, "ulusal sorunu çözme" çabalarına girişmiştir. Ama nafile! Emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin, yerli gerici-faşist diktatörlüklerin ve Kürt ulusunun içinden çıkmış revizyonist-reformist-gerici hainlerin ken dileri, manevraları ve ikiyüzlü politikaları; Kürt, Türk, Arap, ve diğer halkların işçi ve köylülerinin tek gerçek çözüm yolundaki mücadeleleri ile tarihin çöplüğüne atılmaya mahkumdur!

Kuzey Kürdistan'da ulusal sorunun gerçek çözümü ancak, Kürt, Türk uluslarından ve diğer azınlık milliyetlerden işçi sınıfının köylülerle ittifakı temelinde yapılacak Demokratik Halk Devrimi ile mümkündür.

Bu tek ve gerçek çözüm için Kürt, Türk halkları ve ezilen diğer milliyetlerden işçi ve köylülerin örgütlü birliği şarttır. Bu birliği sağlayacak ve emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı mücadelenin öncü müfrezesi olacak güç ancak ve ancak Marksizm-Leninizm silahı ile donanmış Bolşevik bir partidir ve günün temel görevi böyle bir partiyi inşa etmektir. Öyleyse görev başına!..

Bolşevik saflarda örgütlenmeye!

- YAŞASIN TÜM ULUS VE MİLLİYETLERDEN İŞÇİLERİN VE EMEKÇİLERİN BİRLİĞİ!
- YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN AYRILIP AYRI DEVLET KURMA HAKKI!
- BÜTÜN MİLLİYETLERE TAM HAK EŞİTLİĞİ!
- RESMİ DEVLET DİLİNE HAYIR!
- FAŞİST TÜRK DEVLETİNE ÖLÜM!

10 MART 1991

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Kuzey Kürdistan Seksiyonu

İBRETLİK HABERLER

"BUSH BÜYÜK GAVAT" Acımasız savaşın faturasını çoğunlukla çocuklar ödüyor. Birçok arkadaşı yaralanan veya ölen bu çocuklar, Divaniye'de çevremi sarıp bu fotoğrafı çektirdiler. 11 yaşındaki Raid Hamit (önde mavi kazaklı) Türkmence "Bush büyük gavat hep savruk (füze) gönderiyor" diyor...

Tevekkeli değil çocuktan al haberi demişler...

Daha onlu yaşlardalar ama,
kimin ne olduğunu, sorunun özünü
yaşayarak kavrıyorlar...
Önemli olan da bu!
Öz kavrandıktan sonra,
gün gelir biçim de kavranır.
Hele bir büyüsünler,
siz o zaman görün bunları...
O çocuk ruhlarda bugün oluşan
ham kin yakın geleceğin
köklü anti-emperyalist bilincine
dönüşecek...
Bugün rüzgar eken emperyalistler,
yarın fırtına biçecekler!
Dipten ve yoğunlaşarak
geliyor fırtına...
Hayır, çölde kum fırtınası değil,
toplumda bağımsızlık, demokrasi
ve sosyalizm fırtınasıdır gelen!!!

Milliyet gazetesinden bir duyuru:

Oğlanlara Müjde!
KIZIMIZ
CANSU
Dünyaya geldi...
Annesi Aşkım Altıer
Babası Erdöl Altıer
05.02.1991-Frankfurt

BİZE GELEN DUYURU

Annem ve babam; çöküş kuşağının, iyi yürekli bilisiz insanları... Bilmediklerinden başka türlü de yaşanabileceğini, bugüne kandılar, kızlarının da kendileri gibi yaşayacağını sandılar... Bu yüzden beni, doğar doğmaz pazara sundular... Oysa tümüyle farklı olacak, (kız ya da oğlan, farketmez) kuşağımla birlikte benim yarınım, annem ve babamın dünüyle bugününden... Biz, bugünün kızları ve oğlanları; yıkacağız cinsiyet ayrımının köhne göreneklerini... Ve yaratacağız gerçek aşkı, paylaşarak paylaşılabilir her şeyimizi... Bir insan ötekine nasıl sunulur? İnsanları sevmeyen biri, onlardan birine nasıl vurulur? İnanın, en güzel dünya kollektif sevgi ile kurulur... Gerçek tekil aşk yalnızca orada bulunur... Biz bugünün oğlanları ve kızları; aktaracağız paylaşılabilir her şeyimizi paylaşarak yaratacağımız kollektif sevgiden üretip yaşayacağımız gerçek aşkı, o aşkın en güzel ürünleri kızlarımıza ve oğullarımıza! Bu da bizim duyurumuzdur yaşayanlara... Andıdır kuşağımızın bizden, onlardan ve bütün kuşaklar boyunca doğacak olanlara!!!

CANSU

"ÖLDÜRMEK İÇİN"
Irak'ta, Kuveyt'te kan gövdeyi götürüyor. ABD uçaklarının ardı arkası kesilmeyen akınlarıyla Irak'ın stratejik noktaları harap oldu. Her hava taarruzundan sonra olduğu gibi, sıra yine kara birliklerine geldi. Aylardır Suudi Arabistan çöllerinde eğitim gören Amerika Birleşik Devletleri askerleri, nihai saldırı için hazır. Irak'ı gece-gündüz bombalayan yüzlerce uçağın pilotlarından biri. Başlığında "Öldürmek için...

Öldürmek için doğmuş... Ama nasıl olur? demeyin... İşte, dünyadaki varlık nedenini alnına yazmış... Kimleri?... neden?... ne için?... diye sormaya kalkışmayın ona ve ötekilere... Çünkü bu soruların yanıtı düşünmesini gerektirir... Oysa düşünme yetileri iğdiş edilmiş, Pavlov'un köpekleri gibi kendilerine kazandırılmış alışkanlıklarıyla yaşayan, hiçbir zaman kendilerine özgü bir kişilik ve özgür irade sahibi olamamış robotlardır bunlar... Bunlar için savaş bir serüven, öldürmekse bu serüvenin eğlenceli bir ayrıntısıdır... Emperyalist meta toplumunun, kendisine, çevresine, insanlığa, doğaya yabancılaştırdığı, toplumsal ve tekil sevgiden yoksun bir dünyada, damızlık domuz gibi beslenip Pavlov'un köpekleri gibi eğitilen tekbenci serserilerdir bunlar... Öldürmek için doğanları doğuran emperyalizmin veletleridir bunlar... Heyhat! Yaşam güçlü ve yücedir! Yaşamın özü adildir... Öldürmek için doğanları doğuranlar da her an öldürülme korkusu içinde yaşıyorlar... Pis yürekleri küt küt atıyor... Bastırıp gizleyemedikleri, içlerinde dağ gibi kabaran korkularını Senato kürsülerinden kusuyorlar... Sınıf savaşının nesnel yasalarına karşı "yasa" çıkarıyorlar(!) Aptala malum olurmuş. İçgüdüleriyle sezip kavrıyorlar kaçınılmaz sonlarını... Fakat, proletaryanın kitle terörünün ayrımında değiller henüz... Yaşam güçlü ve yücedir... Proletarya yalnızca öldürmek için doğanların değil, asıl olarak, onları doğuranların yaşamlarına son vermekle yükümlüdür... O bu tarihsel yükümlülüğünü eninde sonunda yerine getirecektir... Toplumsal yaşamı her gün yeniden üreten proletarya, yaşama kastedenleri asla bağışlamayacaktır... Öldürmek için doğanlar ve onları doğuranların karşısında, yaşamı her gün yeniden üretenler, ürettikleri yaşamı doyasıya, gürül gürül yaşayıp tüm insanlığa kana kana yaşatacak olanlar da var... Kuşkusuz ki utku yaşamı her gün yeniden üretenlerindir!!!

ANNELERİN NİNNİLERİNDEN SPİKERİN OKUDUĞU HABERE KADAR
YÜREKTE KİTAPTA VE SOKAKTA YENEBİLMEK YALANI
ANLAMAK, SEVGİLİM, O BİR MÜTHİŞ BAHTİYARLIK,
ANLAMAK GİDENİ VE GELMEKTE OLANI.
Nazım Hikmet

Büyük Amerika

MİLLİYET'in Toronto muhabiri Engin Aşkın, Kanada basınında çıkan ABD'nin "görünmeyen yüzü"ne ait bilgileri "Açık Pencere" için derlemiş... Dünyanın "en zengin" ülkesi olan ABD'ye ilişkin resmi kaynaklı verilere bakınca, yıllar önce "Küçük Amerika" hayalini bize aşılayan politik görüşün ne kadar "başarılı" olduğu ortaya çıkıyor:
- 3 milyon kişi sokaklarda uyuyor.
- 8 milyon Amerikalı "Yiyecek Bankası" denen ve halkın bağışlarıyla çalışan aş evlerinde karın doyuruyor.
- Her 5 çocuktan biri yoksulluk içinde yaşıyor.
- 12 milyon Amerikan çocuğu iyi besin alamıyor.
- 37 milyon Amerikalı hiçbir sağlık güvencesi olmadan yaşıyor. Sağlık bakımı ise sadece parası olanların kavuştuğu bir olanak.
- Ulusal Sağlık Sigortası"na karşı çıkan doktorlar "komünistlik" saymaya devam ediyor.

Amerika'nın öteki yüzü...

Rolf Winter en zin...

Amerika'da politika...

SİYASİ ve Sosyal Araştırmalar Vakfı SİSAV'ın konuğu olarak ülkemize gelen ABD eski senatörü Paul McCloskey, dün Maçka Destek Reasürans Konferans Salonu'nda "Amerikan Kongresi ve Lobicilik" üzerine bir konuşma yaptı.

McCloskey'nin, ABD'deki politik yaşama ilişkin söyledikleri, dinleyicileri şaşkına çevirdi. Dedi ki McCloskey:

—Ben politikacılara saygı duyulması gerektiğine inanmıyorum. Çünkü benim ülkemde, özel yaşamlarında başarılı olamayanlar politikaya atılıyorlar. Ben 15 yıl Senato'da bulundum ve siyasi çıkarları için rüşvet alan o kadar çok vali, büyük bürokrat gördüm ki... Bu nedenle ABD'de ...

man olduğu için seçilmez. Çoğunun böyle bilgileri de yoktur. Seçmenler onun yakışıklılığına, televizyona ne kadar çok çıktığına ve ...

ABD liseleri

• Tansel GÜNER

• BİRLEŞMİŞ MİLLETLER

BİRLEŞMİŞ Milletler üyesi 159 ülke, uyuşturucu trafiğini ele alan 4 günlük toplantılarına dün başladılar. Çalışmalar, BM Genel Kurulu'nda Nijeryalı Başkan Joseph Garba tarafından açılırken, ABD'nin bir ulusal "anti-narkotik" programını yürürlüğe koyduğunu açıkladı. Bir rapor halinde açıklanan programda, ABD'de tüketilen uyuşturucunun yarısının okullarda kullanıldığı ve satışların yüzde 40'ının da "high-school", diğer bir deyişle liselerde gerçekleştiği belirtiliyor.

Buyrun "kadın dolması"na

Rezalet kulübü

NEW York'un "Area" isimli kulübü ... yete ve moda dünyası ... lerinin uğrak yeri ... Mönüde "Dali'nin ... Yemeği" ismiyle geçen ... mek siparişedildiğinde ... havyar, üzüm ve ... bezenmiş çırılçıplak ... dının masaya geldiği ... daki vitrinlerinde ... şırlı gerçek manke... durduğu bir kulübe ... kim gidebilirdi ki?

Area, mantıksızlığın gözle görülüp, elle tutulacak hatta yenilebilecek ... gerçek olduğu, cisim... bir mekândı. Teşhir... röntgencilik, fante... zevksizlik burada iç ... miş, "aşırı" kavram...

Devamı 12. s...

Daha çok sanat çevrelerinin gittiği Area gece kulübü, kapanana kadar inanılmaz geceler yaşadı, masalara üzeri yemekle kaplı çıplak kadın servisi yapıldı, vitrinlerinde iç çamaşırlı gerçek mankenler süslendi.

ABD halkı için yapılan araştırmanın çarpıcı sonucu

Cahil ve obur

Cehaletin böylesi

Amerikalılar'a göre Basra Körfezi Akdeniz'de, Sovyetler NATO üyesi, ABD Varşova Pakt'ı'na ... ABD'lilerin üçte biri İngiltere, Fran... 'nın haritadaki yerini bil... miyo...

CIA'nın İtalya icraatı!

...KI eski CIA ajanının İtalyan televizyonu RAI'deki itirafları ...rkiye'ye pek ulaşmadı. ...ysa Richard Brenneke ve ...arbara Honnegger'in İtal...ya'da milyonlarca izleyici...ye ulaşan ve hayli yankı yapan açıklamaları Türk kamuoyunu da etkileyecek cinstendi.

Ajanların anlattığına göre İtalyan Komünist Partisi'nin güçlü olduğu ve giderek güçlendiği yıllarda ABD yönetimi CIA'yı bu gidişi tersine çevirmekle görevlendirmiş. CIA üstlendiği tehlikeli ve zor görev üzerine neler mi yapmış? Şunları:

—Sivillerden oluşan anti-komünist komando grupları olu...

meti düşürme planları yapmaya başlamışlar... Aldıkları çarpıcı kararlardan biri de şu olmuş:

—Terörizm desteklenecek, silah ticareti desteklenecek, halk arasında karışıklık yaratılacak...

Bu arada Washington'un etkisiyle İtalyan İstihbarat Örgütü SİSMİ'nin Başkanı Fulvio Martini göreve ...

Ürperten kent: NEW YORK

Cinayetler, soygunlar, pislik, ahlaksızlık, gökdelen gibi

• Son birkaç ay içinde öldürülen çocukların sayısı 8. 1989'da 2 bine yakın cinayet işlendi. Artık öğrencilerin okula giderken giymeleri için kurşun geçirmez ... satılıyor.

ABD

FBI ilim-bilim tanımaz!

Biri erkek öbürü kadın Brezilyalı iki bilim adamı kapitalist düzeni eleştiren kitaplar yazdılar. ABD'nin çürümesine karşı çıkmak ve gerçek Amerikan rüyasını elde etmek için mücadele çağrısı yaptılar. Bu yüzden FBI ajanlarının hışmına uğradılar. Haklarında "bozguncu ve sabotajcıdır" diye istihbarat raporları hazırlandı. Havaalanında cinsel muayeneye tâbi tutuldular. Korkularından İngiltere'ye kaçan iki bilim adamının mallarına el kondu.

ABD silah şampiyonu

İşte emperyalist-kapitalist sistemin merkezlerinden biri olan ABD toplumuna ilişkin bir tutam belge... Sistemin geneli özünde aynı durumda...

Maddi-manevi her alanda hayasız bir sömürü... İkiyüzlü iğrenç bir aldatmaca, ve riyakarlık... Uygarlık adına sergilenen sefil bir düşkünlük, ve toplumsal çöküş... Bugüne kananlar karamsarlığın dehlizinde uğradıkları onulmaz sapmaların girdabında, sancılar içinde sarsılarak boğuluyorlar... Oysa biz yırttık; emperyalizmin, insanlığın ufkuna gerdiği lanet perdesini, proletaryanın ideolojisi, Marksizm-Leninizm bilimiyle... Biliyoruz dün böyle değildi! Biliyoruz yarın böyle olmayacak! Biz, neden böyle olduğunun da bilincindeyiz bugünün... Bugün olanlar, yarın olması gereken yaşam için olmak zorunda olanlardır!

Değil mi ki, en güzel, en diri çiçek doğal gübreden, en güzel, en gürbüz yaşam en kokuşmuş toplumsal dokudan fışkırır...

"Emperyalizm, kapitalizmin son aşamasıdır. Emperyalizm çürüyen, can çekişen kapitalizmdir." Emperyalist-kapitalist sistemin yol açtığı toplumsal çürüme, komünist toplumun toplumsal tomurcuğu olan sosyalist yaşamın humusudur!!! "Emperyalizm, proleter devrimlerin arifesidir!"

Öyleyse: Yaşasın Marksizm-Leninizmin evrensel ilkeleri!!! Şan olsun ölümsüz ustalarımız Marks, Engels, Lenin ve Stalin'e!!!

Yaşam, yine, her yerde Marksizm-Leninizmin evrensel ilkelerini doğruluyor!!! Çünkü yaşam her yerde ve her an Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in ilkesel öğretilerini üretirken dayandıkları, doğanın ve toplumun gelişimini belirleyen nesnel yasaların emrettiği yönde gelişiyor... İşte bakın... Marksizm-Leninizmin evrensel ilkelerine "dogma" diyenler kendi dogma dünyalarında çürüyüp kokuşuyorlar...

İşçi sınıfının doğaya, topluma, insan ilişkilerine bakış açısı, bütünlüklü bilimi olan Marksizm-Leninizmin diyalektik materyalist tarih bilimi, bize; bütün köklü toplumsal devrimlerin insanlığın ileriye atılımlarının, süregelen üretim biçimi ve üretim ilişkilerinin ve genel toplumsal sistemin yol açtığı çok derin bir toplumsal batkı evresinin hemen ardından toplumsal batkının derinliğine ve yoğunluğuna koşut şiddetli bir patlamayla gerçekleştiğini gösterip öğretir!... Bugünkü batkının ardından proletarya devrimleri gelecektir!!!

Demek ki, bugünkü emperyalist-kapitalist sistemin yol açtığı düşkünlüğün, çürüyüp kokuşmanın, genel toplumsal batkının derinliği bizim için karamsarlığın değil, tam tersine iyimserliğin ölçütüdür!!!

DÜŞLERİN SONSUZA KOŞTUĞU
YERDE
SABRIN ÇİÇEKLERİNİ AÇTIĞI
YERDE
ASLA KAPANMAZ YAŞANAN
DEFTER
ÇÜNKÜ TARİHİN EN GÜZEL
YERİNDE
SON SÖZÜ HEP DİRENENLER
SÖYLER
Can Yücel

Okuyucu Mektubu

Yazı Kuruluna...

DERSİM'DE KÖY KORUCULUĞU DA SÖKMEYECEK!

Değerli Arkadaşlar, Yoldaşlar,

Bundan yaklaşık üç hafta kadar önce, Tunceli il sınırları içine, "köy koruculuğu"na bir yenisi daha eklenerek, ikiye çıkarıldı.

Daha önce, Kuzey Kürdistan'ın güneyinde varlığını adımız gibi bildiğimiz bu sistem, şimdi Tunceli'ye (Der sim) de taşındı. Dersim'in örgütlü devrimci mücadelenin, devlet açısından bir çok halde "yuva"sı olarak sayıldığı –en azından– geçmiş açısından bilinir. Faşist Türk devleti köy koruculuğu sistemini buralara taşıyarak, güya devrimci mücadeleyi engelleyeceğini zannediyor. Ama nafile! Dersim halkının isyankar ve devrimci geleneği gereği zamanı ve yeri geldikçe, onların bu arzusunu kursaklarında bırakacağına kuşku yoktur!

Onlarca Kürt köylerinin zorla boşaltılması, köylülerin zorla sürgün edilmesi, taciz yolu ile şehirlerin terk ettirilmesi, faşist TC tarihinde hiç de yeni olan bir şey değildir. Osmanlı İmparatorluğu döneminde de sıkça başvurulan bir metoddur. Ermeniler ve Kürtler bunu en yoğun yaşayanlar olagelmiştir. Bu yüzden şimdi Dersim nüfusunun 1,5-2 katına çıkmış olması gekirken, son on yıl içindeki bu uygulamalar sonucu, Dersim'in nüfusunda yarıya kadar bir azalma göstermesi bunun en açık kanıtıdır. Bu yönüyle, son nüfus sayımının sonuçlarına göre Dersim nüfusu en çok azalan illerden ikinci sırayı almaktadır. Faşist Türk devleti, şimdi bu caniyane uygulamayla da yetinmiyor, bir de köy koruculuğu sistemini geliştiriyor. Onlar, yalnızca bu metod ile Kürdü Kürde kırdıtmayla uğraşmıyor, aynı zamanda; Kürdü Türke, Türkü Kürde kırdıtmaya da çalışıyor. Dersim'de iki "köy koruculuğu"nun gerçekleştirildiği köy de, durum tam da böyledir.

Dersim'de Hozat ilçesinin tüm köy lerine muhtarlıkları ile gönderilen genelgelerde, köy koruculuğu yapmaya davetiyeler çıkarılmış, ancak bütün Kürt köyleri, devletin bu istemini kabul etmemişlerdir.

Bu kez, ırk ve mezhep ayrılığını ustaca kullanmaya çalışma yolunu tutmuştur. Bunun içindir ki, iki yerde de kurulan köy koruculuğu, bu temelde olmuştur. Bu temelde, Hozat'ın ... (...*) köyünde, ikinci sırayı alan köy olarak, 13 tane köylü "satın" alınmıştır. Bu köyün % 90 kadarı Türk ulusundan ve sünni olan köylülerden oluşmaktadır. Geriye kalan % 10 kadarı Kürt ve alevidir. İlginç olan, korucuların hepsinin, Türk ve sünni olmasıdır! Köydeki Kürtler korucu olmak istemiyorlar, devrimcilerden koruyacakları bir şeylerinin olmadığını düşündükleri gibi, zulüm-işkence gördükleri faşist devlete bu yönde hizmette bulunmak da istemiyorlar.

% 90'ı oluşturan Türk ve sünni köylülerin durumunu şöyle izah edebilirim: Bu köyün büyük çoğunluğunu oluşturan köylülerin –tamamı olmasa da– çoğunluğu sağcı ve 12 Eylül öncesi MHP'li olarak bilinir. Bunlardan Elazığ'a okula ve çalışmaya gidenlerin içinden yine büyük bir bölümü aktif faşist çalışma yürütüyorlardı (dışarıda yaşayan az sayıda devrimci olanları da var). Bunların hepsi devrimciler tarafından biliniyor olmasına rağmen, Kürt-Türk, alevi-sünni çatışmasına –görünüm olarak da– dönüşebilecek olayları dikkate alıyorlardı, böyle bir imaj verdirmemek için itinalı davranılıyordu. Bu anlamda, kimsenin "burnu kanamadı". Aktif faşist çalışma yürütenlerden Hozat'a ve köye gelenler olduğunda ister istemez çekiniyorlar, sessiz kalıyorlardı genelde. Ufak tefek bir-iki siyasi kavga olmuşsa da, büyümeden son bulmuştur. Yani bir-ikisi dövülmüş ve uyarılmıştır, hepsi o kadar. Onu da aktif faşist faaliyet yürüttükleri için haketmişlerdi. Ancak, diğer köylülerle son derece barışçıl ve dostça geçim sağlanmıştır. Hala da öyledir. Bunun, ne zaman kadar, nasıl bozulacağı; köy korucularına ve devlete bağlı hale getirilmiştir, gelmiştir. Daha şimdiden % 10 kadarı ve 10 hane kadar olan Kürt köylüsü, korucu ve özellikle de devlet teröründen dolayı, köyü terk etmeyi düşünmektedir. Çünkü; en küçük bir olayla kabak bunların başında patlıyor, patlayacaktır. Örneğin; sürekli işkenceye çekilme, tutuklanma ve aşağılanma yüzünden, köyde kayda değer Kürt genci kalmamıştır. Bundan yaklaşık dört ay kadar önce, Kürtlerden işkenceye çekilen köylülerden 50 yaş dolayındaki Mikayil adlı bir köylü, işkence sonucu öldürülmüştür.

Şimdi ise, gönüllü ve gönülsüz olmak üzere, toplam 13 uzun namlulu "köy korucusu", 800 bin ile 1 milyon 150 bin lira arasında değişen para karşılığı satın alınmıştır. Bunlar ilk başlarda, hergün Hozat'a askeri faşist eğitim görmek amacıyla, askeri cemseler tarafından getirilip, götürülüyorlardı. Başlangıçta bunları korumak için de, jandarmalar köyde karakol kurmuştu. Köylüler, zorunlu olarak odun, ekmek vs. ile beslenmek zorunda kalıyorlardı.

Bu eğitimden sonra şimdinin "köy korucuları" korku ve utangaclık dolu ifadelerle, geceleri köyün kenarlarında sözümona pusuya yatarak nöbet tutup, "köyü koruyorlar"!!! Bunlardan bazılarına, özel olarak bazı Kürt evlerini gözetleme görevi verilmiş. Bunların "komutan"lığını yapan köy muhtarı ve daha önce evine köy telefonu bağlanmıştı (Telefonu: ..., Muhtar ...).

Türk ulusuna mensup bazı köylüler, yeni durumun kendileri tarafından hiç iyi olmadığını ve gerek de olmadığını, bunun varolan huzuru bozmaktan öteye gitmeyeceğini ifade ediyorlardı. Kısaca ifade etmek gerekirse; durum kötü ve gelecekte gelecek silahlı çatışmaların ve göç etmelerin temeli oluşmuş durumda.

Bu temelin, Kürt-Türk veya alevi-sünni çatışmasına dönmemesi için; herşeyden önce devrimci, komünist çalışma gerekli.

Herşeye rağmen, köy korucularının bu işten vazgeçmeleri için ikna ve uyarılar para etmezse; şimdiden kendilerine birer mezar yeri hazırlamaları gerekeceği açıktır!

- KAHROLSUN FAŞİST TÜRK DEVLETİ!
- KAHROLSUN FAŞİST KORUCULUK SİSTEMİ!
- BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

6.3.1991

Dersim'den bir
TKP/ML(BOLŞEVİK) taraftarı.

(*): ..., ...'nin eski ismi. Bu isim gibi birçok eski isim değiştirilmiştir. Bunun esas nedeni bu çevredeki köylerin -geçmişte!- Ermeni köyleri ve Ermeni isimleri oluşundandır. Örneğin; Sorpiyan, Kilise, Hopaac, Poti, ... gibi.

MAYAKOVSKİ'DEN

Toplantılarda oturup kalmışlar...

*Henüz kavuştuğunda gece güne,
daha alacakaranlığında günün,
görürüm,
tüm halk akar resmi dairelere
baş -
merkez-
okul -
siyasi - bürolara
Daha henüz başını içeri uzattığında,
gömülürsün kağıt çöplüğünün içine,
Dosyaları çıkarırlar hemen önüne
belki elli tane,
ve taşınırlar toplantılardan toplantılara.*

*Geldiğini söylersin usulca,
"Af edersiniz, beni kabul edebilir misiniz ,
Nerde ise dünya dünya olalı beri gelip, gidiyorum?"
"Maalesef, yoldaş İvanoviç konferansta,
At ve Sahne işleri komisyonunda!"*

*Çık merdivenleri, in merdivenleri.
Hiç mi hiç hoş değil.
Ve sonra yine:
Lütfen bir saat sonra -çağrılınca- gelin,
çünki şimdi toplantısı var - mış
Bir bölge kooperatifi
bir büyük mürekkep hokkası
almak istermiş !*

*Bir saat sonra:
Sekreterlikte bir allahın kulu yok.
Yanmış sanki sekreterlik.
Çünki 22 yaşın altındakiler için
Komsomol toplantısı varmış!*

*Nihayet gece karanlığı basmadan,
tırmanabiliyorum,
yedi katlı binanın zirvesine.
"Yoldaş İvanoviç geldi mi nihayet?"
"Hayır ABCDEFG komitesi
toplantısında!"*

*Toplantı salonuna gidiyorum
bütün hızımla,
gösteririm ben onlara!
Sövüp duruyorum,
ne gelirse ağzıma.
Ve birden, inanamıyorum gördüklerime...
Yarım insanlar oturuyor iskemlelerde.
Şeytani bir şey bu.
Nerde bunların öbür yarıları?*

*Cinayet var, adam öldürüyorlar, koşun!
Bu korkunç görüntü,
şaşırtıp beni, bembeyaz ediyor.
Sekreter gayet sakin açıklama yapıyor:
"Aynı anda iki toplantıya katılıyorlar,
Günde yirmi toplantıya katılmak, spor değil,
yükümlülüğümüz bizim,
Parçalanmamız gerek,
yoksa yetişmemiz mümkün değil.
Bele kadar burdayız,
aşağımız öbür toplantıda!"*

*Bunca heyacan üzerine,
sabaha karşı nihayet uyuyabildiğimde,
umutlu bir düş görüyorum;
"Ne olur,
Ne olur, yalnızca BİR toplantı yapın!
Bütün toplantıları kaldırma toplantısı!"*

(Mayakovski Eserler, Alm. Insel-Verlag, cilt 1, s. 76-77.)

Bu sayımızda Rus komünist-devrimci şairlerinden Mayakovski'nin bir şiirini yayınlıyoruz. Mayakovski'nin bu şiiri 5 Mart 1922'de "İzvestiya" (Sovyet Hükümeti'nin organı)da yayınlanmıştır. Lenin 6 Mart 1922'de Bütün Rusya Metal İşçileri Birliği Komünist Fraksiyonu toplantısında bu şiir hakkında şunları söylemektedir:

«Dün, tesadüfen Mayakovski'nin "İzvestiya"da yayınlanan siyasi bir şiirini okudum. Ben -şiir konusunda bir uzman olmadığımı severek itiraf etmeme rağmen- onun şiir sanatının hayranları arasında değilim.
Buna rağmen siyasi ve idari alanda uzun zamandır böyle keyiflenmemiştim. O bu şiirinde bir sürü toplantı yapılması ile gırgır geçiyor, işleri güçleri toplantı yapmak olan komünistlerle alay ediyor. Bu şiirin sanat açısından nasıl değerlendirilmesi gerektiği konusunda bir şey söyleyecek durumda değilim, fakat siyasi açıdan doğruluğunun garantisini ben veririm.»

Şiir ve Lenin'in tavrı, Sovyetlerin kurulmasının daha ilk yıllarında bürokratik sapmaların varlığına ve buna karşı mücadeleye dikkat çekiyor. Bürokratizm, bugün de tüm komünistler açısından, karşısında en başından tutarlı mücadele gerektiren bir düşmandır...

